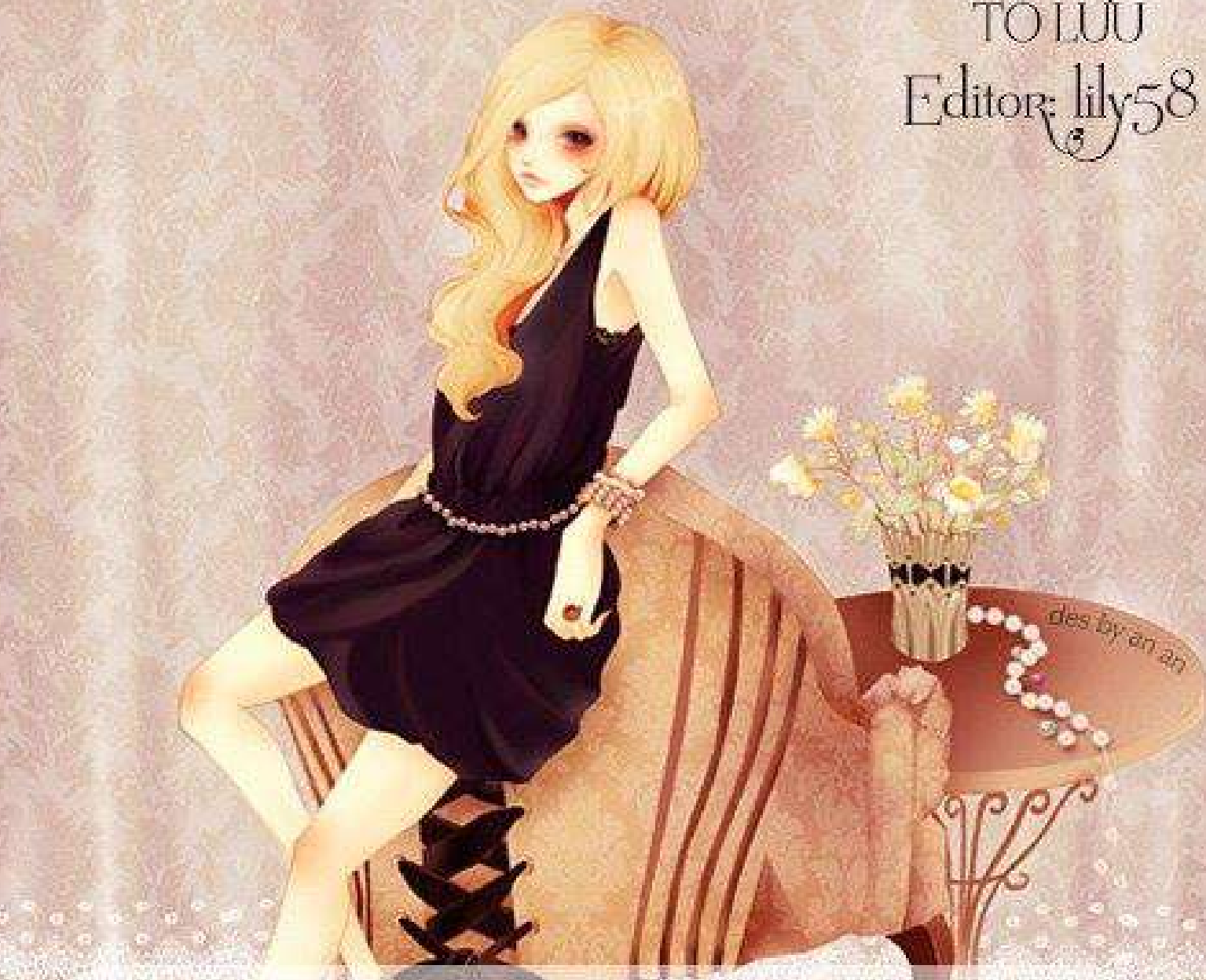

TÔ LƯU
Editor: lily58

Thời đại gái ế

HÙNG THỊNH

Mục lục

- [Chương 1: Lần thử sức đầu tiên](#)
- [Chương 2: Dũng cảm tiến tới](#)
- [Chương 3: Chết yếu giữa chừng](#)
- [Chương 4: Chủ động làm trận](#)
- [Chương 5: Chúa ba hoa](#)
- [Chương 6: Xa cách gặp lại](#)
- [Chương 7: Âm thanh ma quỷ](#)
- [Chương 8: Náo loạn](#)
- [Chương 9: Mặt người dạ thú](#)
- [Chương 10: Thoát khỏi ổ sói](#)
- [Chương 11: Lại vào hang cọp](#)
- [Chương 12: Ghen tuông](#)
- [Chương 13: Cả đêm không về](#)
- [Chương 14: Tinh trong như đá, mặt ngoài còn e](#)
- [Chương 15: Vòng vo](#)
- [Chương 16: Tiến dần từng bước](#)
- [Chương 17: Chuyện cũ](#)
- [Chương 18: Tính toán chi li](#)
- [Chương 19: Không thể cách rời](#)
- [Chương 20: Thua cả ván bài](#)
- [Chương 21: Tan rã](#)
- [Chương 22: Sống dở chết dở](#)
- [Chương 23: Mây đen che kín](#)
- [Chương 24: Ái ân](#)
- [Chương 25: Không ai nợ ai](#)
- [Chương 26: Nghẹn lời](#)
- [Chương 27: Ngoại truyện 1](#)
- [Chương 28: Ngoại truyện 2](#)

THỜI ĐẠI GÁI Ế HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 1: Lần thử sức đầu tiên

Mở đầu: Quy tắc của gái ế.

Mới chỉ nghe qua người ta nói cơm thừa, chưa từng nghe nói qua phụ nữ cũng có thể thừa.

Câu nói này chính là lời tự an ủi động viên nhau của Vệ Lan và Từ Tịch Tịch. Hai người lúc nói câu này rõ ràng là rất chột lạ nhưng lại cố làm ra vẻ hiển nhiên, thật đáng khen cho đáng vẻ này.

Hai cô gái vừa bước sang tuổi 28, chính thức bước chân vào hàng ngũ gái ế, ngoài mặt thì nói như vậy, nhưng quay lưng lại nhìn phiếu cơm dài hạn của mình, hai người đành thở dài rầu rĩ.

Đường Tiểu Mạn nói đây gọi là "Miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo", lúc nói còn cố ý cao giọng lên, chỉ sợ gái ế các cô đứng ở cửa không nghe thấy. Vệ Lan cảm thấy mình ban đầu nhất định là bị mù hoặc tâm trí mê muội, mới có thể kết bạn cùng người này, lại còn ở chung một phòng. Từ Tịch Tịch lại nhếch miệng khinh thường, bác bỏ lời cô, chỉ coi như cô đang ghen ghét đố kỵ. So với cô, Từ Tịch Tịch có khuôn mặt thanh tú, dáng người bốc lửa, ai ai cũng phải ngưỡng mộ. Nhưng nghĩ kỹ, lại cảm thấy tức, đúng là trước đây mình sống quá có lỗi với lương tâm.

Đường Tiểu Mạn từ trước đến nay đều cho rằng, mục đích cô sống trên cõi đời này chính là để đứng trước mặt hai người bạn học ế này nói mấy lời đả kích, kích động đến chút ý chí chiến đấu cuối cùng của họ, khiến họ có thể chạy ra đường tóm lấy một người đàn ông lồi về nhà cùng nhau lên giường, ngày hôm sau liền tới cục dân chính đăng ký kết hôn, chín tháng

sau thì vào phòng sinh, cũng muốn so xem cuộc sống của ai tốt hơn.~d,d,lqd~

Đường Tiểu Mạn thuận tay cầm quyển sách bên cạnh lên, vung tay đánh lên đầu Vệ Lan, nhưng không ngờ lấy trúng quyển sách bìa da cứng, làm cho Vệ Lan ngồi trước máy tính nhảy dựng lên như mèo giẫm phải đuôi, vẻ mặt đáng sợ hiếm thấy. Đường Tiểu Mạn không thèm để ý đến sự tức giận của cô, chỉ tay vào mũi cô mắng: "Cậu xem lại cậu đi, trời sinh đã có khuôn mặt nhỏ như vậy, suốt ngày chỉ mặc đồ công sở, đi giày cao gót, chẳng được ích lợi gì, cứ thấy đàn ông tiến tới chưa cần biết mặt mũi người ta tròn méo như thế nào, liền cúi gằm mặt như tội phạm, nửa lời cũng chả dám hé. Cậu mà không ế, ông trời cũng không đồng ý."

Từ Tịch Tịch cảm thấy Đường Tiểu Mạn nói rất hay, còn vỗ phụ hoạ: "Tiểu Mạn nói rất đúng."

"Cậu tốt hơn cậu ấy sao, còn đứng đấy mà cười người khác." Đường Tiểu Mạn đổi mục tiêu, quyển sách trong tay cô cũng đổi hướng theo, tới nửa đường chợt nhớ ra đây là quyển sách bìa da cứng, đành dừng lại. Nhưng miệng ngược lại không nhàn rồi, tiếp tục nói, "Trời sinh đã có khuôn mặt mê hoặc lòng người, lại chuyên đi làm chuyện mất mặt. Nhìn cậu xem, chẳng khác nào Phạm Băng Băng, vậy mà người ta cho dù có bị bao nhiêu người mắng, nhưng mở TV lên coi kênh nào cũng có mặt cô ta. Với dáng vẻ này của cậu, suốt ngày chỉ biết kể lể chuyện xưa, nào là Trương Tam hôn cậu, Lý Tứ nắm tay cậu, Vương Nhị Ma Tử đẩy cậu nằm xuống lại bị cậu đánh cho một trận. Mình đây chừ từng thấy cậu đem người đàn ông nào về nhà. Cậu mà không ế, Vệ Lan sẽ không bằng lòng!"

"Chuyện này liên quan gì tới mình!"

"Chuyện vợ vẫn gì vậy!"

"Quả nhiên giọng điệu gái ế y hết nhau." Đường Tiểu Mạn ngáp một cái, xoay người trở về phòng.

"Cậu cũng có hơn đâu!" Lần này cả hai cùng đồng thanh.

"Cuối năm nay mình kết hôn, tới lúc đó, hai cậu làm phù dâu cho mình đi."

"Không được." Từ Tịch Tịch dứt khoát cự tuyệt, "Nghe nói nếu làm phù dâu ba lần sẽ không lấy được chồng. Mình đã làm hai lần rồi, không nên làm lần thứ ba, cậu tìm người khác đi."

"Mình cũng vậy, mình cũng làm hai lần rồi." Vệ Lan vội vàng tiếp lời, chỉ sợ chậm một bước, lập tức sẽ bị người ta trói lại đem tới lễ đường, đặt xuống bên cạnh cô dâu.

"Dù sao hai người các cậu cũng không ai thèm lấy, so đo nhiều như vậy làm gì." Đường Tiểu Mạn buông tay ra, làm ra vẻ "Hai người nhìn ta đây".

Từ Tịch Tịch trầm nghĩ, để thua như thế này không được, muốn thua cũng không thua trong tay Đường Tiểu Mạn, cắn răng nói: "Bây giờ còn cách cuối năm tận sáu tháng, làm sau cậu biết mình không ai thèm lấy. Hiện tại chỉ cần mình ra ngoài vung tay lên."

"Được rồi, mình biết rồi, chỉ cần bây giờ cậu đi ra ngoài vung tay lên, lập tức có một hàng dài đàn ông chạy tới cầu xin cậu gả cho họ có phải không." Đường Tiểu Mạn chỉ tay lên trần nhà nói, "Đừng chém gió nữa, đồ đạc ở đây đều bay trên trời hết rồi, cậu còn thối nữa, nóc nhà chúng ta sẽ bay mất bây giờ."

Mặc dù Từ Tịch Tịch tức giận cô nói chuyện quá đáng, không chịu nể mặt ai, nhưng cũng không mở miệng bác bỏ lời cô được. Người bình thường đuối lý tốt nhất nên im lặng, càng mở miệng lại càng chết thảm hơn.

Vệ Lan tự biết mình ăn nói vụng về, đầu óc cũng chẳng nhanh nhạy, Từ Tịch Tịch khoác lác như vậy liền bị Đường Tiểu Mạn chinh cho im lặng, cô dâu ngốc đến mức mở miệng để mang nhục vào mình, mình chứng đang rành rành trước mắt. Nhưng hiện tại quả thật cô sợ mình sẽ ế, muốn mở miệng nói mấy câu, lại không dám chống lại ánh mắt của Đường Tiểu Mạn, dũng khí nhỏ bé của cô liền bị dập tắt.#d.d.lqd#

Tuổi 25 đối với người phụ nữ giống như một đường ranh giới lớn. Trước đó, bạn luôn biến mình thành một con thiêu thân. Có nhà, có xe, có sự nghiệp, có một người đàn ông cầm nhẫn kim cương 10 Carat tới trước mặt bạn, quỳ gối xuống, xin bạn gả cho anh ta. Nhưng bạn lại cảm thấy điều này giống như một mối nguy hiểm sẽ giữ chân bạn.

Chờ đến khi bước qua ngưỡng cửa 25 này, tất cả tế bào trên cơ thể bạn sẽ lập tức được cảnh tỉnh, những người đàn ông đến tuổi kết hôn ở bên cạnh đều bị những người phụ nữ khác cướp mất, không còn thời gian để chọn lựa, bạn nhất định phải trở thành một phần của người khác. Nhưng nếu dành thời gian để chọn lựa, bạn sẽ nhận ra người đàn ông hoàn hảo chỉ tồn tại trong giấc mộng, chưa từng xuất hiện, những người có thể chọn cũng đều là thứ phẩm, đều không hoàn mỹ. Chọn chọn lựa lựa mấy năm, cuối cùng mới phát hiện ra, kể cả thứ phẩm cũng không còn nhiều lắm. Ngược lại còn bị đám thứ phẩm đó bắt bẻ lại, còn phải cùng một đám phụ nữ tranh giành nhau.

Đường Tiểu Mạn biết hai cô đều không cam tâm, suy nghĩ cách để ép chút cố gắng cuối cùng của hai cô, như vậy chết cũng không quá uất ức.

"Được rồi, không cần nói nhiều nữa, cho các cậu thời hạn nửa năm, trong nửa năm này, ai là người cưới trước hoặc được cầu hôn trước, tớ sẽ không tìm người đó làm phù dâu. Còn người thua sẽ phải cam tâm tình nguyện làm phù dâu cho tớ, không được oán trách, cũng không được đi khắp nơi nói lung tung là tớ ép các cậu. Vị trí phù dâu còn lại, tớ sẽ tự mình kiếm." Đường Tiểu Mạn nói ra chủ ý tệ như vậy, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất

vui, cô cảm thấy phụ nữ chỉ cần nói chuyện tình cảm, hoặc bắt đầu yêu đương, nhất định sẽ có nhiều chuyện thú vị.

Hai đồng chí gái ế cũng đồng ý. Thật ra thì nếu các cô không đồng ý, Đường Tiểu Mạn cũng sẽ không trói, không cướp, không ném các cô tới lễ đường. Chỉ là hiện tại hai người phụ nữ này cũng không nghĩ được nhiều như vậy. Từ Tịch Tịch nghĩ: "Tớ tuyệt đối sẽ không thua cậu." Mà Vệ Lan cũng chỉ nghĩ: "Tớ nhất định không thể thua cậu."

Vệ Lan muốn đi xem mắt! Cô đem những lời này nói với mẹ, mẹ cô lại dùng tốc độ nhanh nhất truyền tải nội dung này đến tất cả bạn bè thân thích, người thân họ hàng của gia đình. Tin tức truyền đi, dì Bảy, dì Tám của cô chỉ trong một đêm thôi đã cảm thấy cuộc sống của họ có thêm nhiều động lực cùng hi vọng. Đem cô gả đi so với việc giảm được chín mười cân còn quan trọng hơn nhiều.

Danh sách ứng cử viên rất nhanh chóng được đưa tới. Tất nhiên, Vệ Lan không cần phải tự mình sàng lọc, đã có một người sớm không đợi được nữa đảm nhiệm công việc này, người này không ai khác chính là mẹ của Vệ Lan. Từ nhỏ đến lớn Vệ Lan đã sớm quen với cuộc sống như thế. Bất luận làm việc gì, mua cái gì, một quyển sách, một bộ trang phục, tất cả mọi chuyện đều được mẹ cô duyệt qua trước rồi mới đưa ra quyết định. Tất cả mọi thứ dẫn đến việc Vệ Lan không có một chút tự chủ nào, cũng không quen với việc sử dụng quyền tự chủ đó. Cũng giống với cái đuôi ở loài người, không dùng đến trong một thời gian dài, liền thái hoá tiêu biến. Bốn năm đại học, Vệ Lan sống xa nhà, cô chưa từng đi dạo phố mua sắm quần áo cùng bạn bè, thời gian nghỉ đông, nghỉ hè, mẹ cô sẽ dẫn con gái mình đi mua sắm, tự bà ấy chọn lựa, tự bà ấy mua đồ.

May mắn là mẹ của Vệ Lan vẫn theo kịp xu hướng thời đại, trên người lúc nào cũng áo T-shirt màu đỏ, đi kèm với quần jean, trẻ trung năng động.

Ngược lại Vệ Lan, lại giống như một bà già, ngày nghỉ thì vùi đầu trong nhà lên mạng internet, tóc không thêm chải, mặt không thêm rửa, lếch thếch như một bóng ma.

Cô yêu thích nhất chính là ở nhà lên mạng, cũng chỉ có việc này là mẹ cô không can thiệp vào, mẹ cô có tân tiến bao nhiêu cũng không thể hiểu nổi cô con gái này rốt cuộc đang làm cái gì. Lúc mới mua máy vi tính chính là thời điểm cô được nghỉ hè, Vệ Lan suốt ngày lên web, ban đêm bốn giờ sáng mới chịu đi ngủ, hôm sau tận bốn giờ chiều mới dậy, không chỉ bộ dạng giống ma nữ mà thời gian hoạt động cũng rất phù hợp. Sau đó một thời gian, Vệ Lan bắt đầu rụng tóc, rụng không ngừng, đỉnh đầu bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bị hói, mẹ cô lúc này mới bắt đầu nổi cơn sóng dữ, can thiệp vào thời gian biểu của cô, bảo vệ mấy cọng tóc đen còn lại trên đầu cô.

Nhưng đến bây giờ, trạch nữ Vệ Lan đã không còn kiểm soát được nữa. Cô lên mạng để làm gì? Cô không chơi game, cũng không nói chuyện phiếm với bạn, cả ngày chỉ làm đúng một việc, chính là đọc tiểu thuyết. Cô chưa từng nói chuyện yêu đương, đối với chuyện tình yêu nam nữ trong tiểu thuyết cũng không cảm thấy hứng thú, những chuyện như thế chỉ làm người ta mơ mộng hảo huyền. Cô chỉ thích đọc một loại tiểu thuyết, chính là đam mỹ, tình yêu giữa các mỹ nam giống như một loại thuốc kích thích, làm cô cảm thấy rất hưng phấn, vì vậy cô lưu lạc trở thành một hủ nữ chân chính. Mấy năm nay, cô đã rèn luyện bản thân, xem thoả thích các loại tiểu thuyết đam mỹ, đem những từ ngữ uyên thâm thuộc trong lòng bàn tay, nghiên cứu kỹ những cảnh H được miêu tả trong truyện, luyện thành nhìn thấy mà không hề đỏ mặt, tim không đập nhanh, truyện không dữ dội thì cô cảm thấy không hứng thú.

Cô chưa từng yêu đương, cũng chưa có kinh nghiệm hôn, ngay cả bàn tay cũng chưa từng có người đàn ông nào nắm qua. Vì vậy, trọng trách quyết định đối tượng hẹn hò lần này đành để mẹ Vệ Lan đảm nhận.

Ứng cử viên đầu tiên có ngoại hình khá ưa nhìn, anh ta hẹn gặp mặt Vệ Lan sau năm ngày nữa, mẹ cô gọi điện thoại tới, dùng thái độ cương quyết yêu cầu con gái nhất định phải về nhà dùng cơm. lúc nghe xong cuộc điện thoại này, tim Vệ Lan nhất thời đập mạnh, cô đặt trọn niềm tin vào cuộc gặp quan trọng này, nhanh chóng chạy về nhà.

Ăn cơm xong, mẹ Vệ Lan đặt một tấm hình trước mặt cô, nói: "Đây là cháu của dưỡng hai, mẹ đã hẹn người ta vào thứ bảy tuần này, con nhớ dành thời gian đến đó."

"Anh ta làm nghề gì?" Đây là phản ứng đầu tiên của Vệ Lan, dạo này, trước khi đi xem mắt nhất định phải dò xét xem trình độ học vấn, nhân phẩm của đối phương, tiền tài rất quan trọng, tất cả những cái khác đều là vật trang trí.

Mẹ Vệ Lan bĩu môi: "Không rõ lắm, nghe nói là kinh doanh. Con cũng đừng kén chọn quá, trước hết cứ gặp gỡ người ta, rồi sau đó tìm hiểu thêm."

Vệ Lan thấy bộ dạng gấp gáp của mẹ cô, cảm thấy rất buồn cười, giống như sợ rằng cô sẽ không đi. Không nghĩ đến yêu cầu đi xem mắt lần này là do cô đề xuất, mọi người đưa tới cửa, cô sao có thể không đi?

Cô không nói nhảm nữa, lập tức trở về chỗ ở, đem tin tức này báo cho Tịch Tịch, thứ nhất là để thị uy với cô ấy, thứ hai chính là nhờ vả. Cô trước nay chỉ ngoan ngoãn làm viên chức nhỏ, lần đầu đi xem mắt, muốn để lại ấn tượng tốt với người ta nhất định phải trang điểm. Đối với hồ ly tinh như Tịch Tịch mà nói, đó chỉ là một việc vô cùng đơn giản, nếu Vệ Lan lên tiếng, không lý nào cô lại không đáp ứng.

Cuộc gặp mặt vào trưa thứ bảy là ở một quán trà yên tĩnh. Vệ Lan nghe qua tên, cảm thấy có vẻ là dành cho người trung niên, tại sao người trẻ hẹn gặp mặt, địa điểm lại là nơi đàm đạo của người lớn tuổi vậy. Đường Tiểu

Mạn nghe thế liền mắng cô không có kiến thức, ngay cả trong thành phố hiện đại thì quán trà cũng cần phải thuận mắt. Chỉ là, đối với một trạch nữ như Vệ Lan, những nơi như thế rất phù hợp.

Đến hôm đó, cả ba cô gái đều dậy rất sớm. Vệ Lan làm người mẫu, Từ Tịch Tịch là thợ trang điểm, còn lại Đường Tiểu Mạn làm bình luận viên.

Cô cầm một quả táo lên, cắn một miếng, nhìn Từ Tịch Tịch khó hiểu nói: "Tại sao cậu lại trang điểm giúp đối thủ? Cậu không sợ cậu ấy cười trước cậu sao?"

Từ Tịch Tịch cầm dao cạo lông mày lên, chỉnh sửa đường nét trên khuôn mặt Vệ Lan, cũng không thèm quay đầu lại, nói: "Bởi vì mình chưa bao giờ nghĩ cậu ấy đủ điều kiện trở thành đối thủ của mình." Dứt lời, lại tiếp tục tô vẽ lên mặt của Vệ Lan: "Cậu ngày thường cũng nên tıra bớt lông mày đi, để thế này ra đường sẽ doạ con nít khóc đấy."

Vệ Lan nghe cô nói, đều hoàn toàn không có ý tốt, giùng giăng muốn cãi lại. Từ Tịch Tịch mặc dù lớn lên rất giống hồ ly tinh, nhưng sức trên cánh tay cô có thể so sánh với vận động viên Judo, một tay giữ Vệ Lan ngồi yên trên ghế, mắng: "Động cái gì mà động, dao cạo không có mắt, để lát nữa nó khoét một cái lỗ trên mặt cậu, đến lúc đó chuyện tốt hôm nay cũng không cần phải bàn tới nữa. Cậu phải biết, đây có thể là cơ hội cuối cùng của cậu đấy."

"Đúng vậy." Đường Tiểu Mạn nhìn quả táo đã bị ăn sạch sẽ, một đường ném thẳng nó vào thùng rác bên cạnh.

Trang điểm xong, Từ Tịch Tịch không cần ý kiến của Vệ Lan, trực tiếp mở tủ quần áo của cô, lật tung mọi thứ lên, chỉ có thể cảm thán một tiếng: "Trời ạ, cậu đến cùng có phải là phụ nữ không vậy. Quần áo của cậu đến mẹ mình cũng chả muốn mặc."

"Mẹ mình cũng không thích mặc." Vệ Lan đáp lại một câu.

Từ Tịch Tịch lười phải cùng cô dài dòng, đi thẳng tới phòng của Đường Tiểu Mạn. Hai người khác theo sát phía sau, không dám rời nửa bước.

"Này, tại sao lại lục quần áo của mình?" Đường Tiểu Mạn kêu lên, mặt cô đỏ giống như trái táo vừa ăn.

Từ Tịch Tịch cao 1m72 cúi mắt nhìn xuống vóc người nhỏ nhắn của Đường Tiểu Mạn, khinh miệt nói: "Cậu ấy không mặc đồ của cậu, không lẽ mặc đồ của mình? Cậu nghĩ rằng nên để cậu ấy mặc trường sam đi dạy học sao?"

Lời vừa nói ra, đã kích trực tiếp tới cả hai người, hai vóc dáng thấp bé không dám mở miệng nói nhiều, mặc cho Từ Tịch Tịch ở đó lựa mập nhặt gầy, phối hợp lung tung.

Cuối cùng cũng kiếm được một bộ ưng ý, Từ Tịch Tịch đẩy Vệ Lan đến trước gương: "Nhìn đi, đây mới gọi là phụ nữ." Rồi quay đầu về phía Đường Tiểu Mạn nói: "Quần áo của cậu chất liệu không tệ nha. Có vẻ mỗi tháng cha cậu tài trợ không ít."

"Đương nhiên, với đồng lương ít ỏi kia của mình, đủ để mua cái gì sao."

Từ Tịch Tịch kéo Vệ Lan về phòng của mình, tìm một cái túi thích hợp, dúm vào tay cô rồi nói: "Quần áo của Tiểu Mạn đều là hàng cao cấp, cậu hôm nay chính là được lợi nha, lần sau nhớ cảm ơn mình."

Vệ Lan bô bô đáp lại, thuận tay ném bao bóng bọc ngoài đi, nhìn từ đầu tới chân Từ Tịch Tịch lắc đầu mắng: "Đồ tốt vào tay cậu cũng bị phá hỏng mất. Đừng có gói đồ giống như hàng hoá bán ngoài chợ thể này chứ, có thể cẩn thận một chút được không?"

Vệ Lan bị hai người bọn họ giày vò, không bình tĩnh được nữa, chỉ mong có thể nhanh chóng chạy ra khỏi cửa.

"Cậu đến đó bằng cách nào?" Từ Tịch Tịch nhảy bén nhận thấy vấn đề.

Vệ Lan há miệng, còn chưa kịp nói ra, Từ Tịch Tịch đã hét to: "Đừng nói với mình, cậu định đi xe buýt nha!"

"Mình đưa cậu đi." Đường Tiểu Mạn từ đâu chui ra, trên người đã thay xong quần áo.

"Không cần, không cần." Không đợi Từ Tịch Tịch phản đối, Vệ Lan mở miệng cự tuyệt trước.

"Cậu đưa cậu ấy đi?" Từ Tịch Tịch chỉ chỉ Vệ Lan, giọng điệu cực kỳ khoa trương, "Cậu cho là cậu ấy muốn đối tượng hẹn hò của mình bị cậu cướp mất sao."

Vệ Lan cũng cảm thấy không ổn, nghĩ tới cái xe kia của Đường Tiểu Mạn, đầu óc đã cảm thấy đau nhức.

"Mình đưa cậu ấy đến đầu đường liền dừng lại, được chưa." Đường Tiểu Mạn trợn mắt lên, kéo Vệ Lan ra ngoài, một buổi sáng, cô chịu đựng đủ sự om sòm của Từ Tịch Tịch rồi. Ai có thể nói cho cô biết, có phải hồ ly tinh đều ồn ào như thế không?

Từ Tịch Tịch nhìn bóng lưng của hai cô, cả buổi sáng hưng phấn bây giờ lại giống như bị rút khô, cả người mềm nhũn ra, nằm phịch xuống sofa, ôm gối ngẩn người. Cô tuy miệng nói không để Vệ Lan trong mắt, nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút gấp gáp. Đường Tiểu Mạn nói không sai, cô luôn lấy những chuyện tình yêu cầu huyết ngày xưa mang ra khoe, nhưng nếu tính kỹ lại, cô đã ba năm rồi chưa nói chuyện yêu đương, khó trách dạo gần đây bôi loại kem dưỡng da nào cũng cảm thấy da mặt ngày càng trở nên kém.

Từ Tịch Tịch sờ sờ mặt của mình, cảm giác nguy cơ ập tới, cô lập tức từ trên sofa nhảy lên, chạy tới bàn học, mở ngăn kéo phía dưới góc phải, lật

tung đồ ở bên trong lên. Ai ngờ những vật kia càng lục càng thấy nhiều, càng lúc càng lộn xộn, cô đột nhiên phát hiện, tại sao mình lại có nhiều đồ như vậy, một cái ngăn kéo nhỏ, cũng có thể nhét bao nhiêu thứ rục rở như thế.

Cô vội vã lôi ngăn kéo ra, đổ tất cả mọi thứ lên giường, tỉ mỉ tìm kiếm. Một chiếc kẹp tóc màu hồng phấn, đây là của một bạn nam học cùng trung học tặng cho cô. Cô còn nhớ rõ, bạn nam kia rất hay xấu hổ, mỗi lần nhìn thấy cô mặt đều đỏ bừng lên, lúc đưa kẹp tóc này cho cô, cảm giác như bạn nam kia sắp ngất đến nơi. Vì vậy cô đành nhận lấy bởi vì cô sợ sẽ xảy ra án mạng. Chỉ là, bọn họ không có ở cùng nhau, cho tới bây giờ cũng chưa từng, bạn nam kia cũng không phải dạng thích gây phiền hà, cho nên trong trí nhớ cô, anh ta để lại ấn tượng không tồi..d.d.lqd..

Một tấm bưu thiếp màu vàng, đó chính là của mối tình đầu tiên của Từ Tịch Tịch. Đối tượng của cô là một người trong câu lạc bộ thể dục, anh ta tốt nghiệp trung học liền đi lính, Từ Tịch Tịch lấy hết dũng khí viết cho anh ta một lá thư. Hai tháng sau, nhận được tấm bưu thiếp này, phía trên viết: hi vọng chúng ta vĩnh viễn là bằng hữu.

Nói cách khác, Từ Tịch Tịch bị cự tuyệt. Từ đó về sau, cô không bao giờ chủ động theo đuổi đàn ông nữa, mà trang điểm cho mình ngày càng xinh đẹp, hấp dẫn lũ đàn ông kia chạy tới cửa theo đuổi cô. Còn anh chàng kia, bọn họ dĩ nhiên không trở thành bằng hữu vĩnh viễn.

Mấy năm sau, Từ Tịch Tịch về quê có gặp lại anh ta, anh ta đang đi làm ở một cửa hàng sửa chữa xe. Từ Tịch Tịch đi rửa xe thì nhận ra anh ta, nhưng anh ta không có nhận ra, trước mặt một người phụ nữ mặc toàn đồ hiệu, lại là cô gái năm đó chủ động theo đuổi anh. Từ Tịch Tịch không nói ra, chỉ xoay người rời đi, từ đó, trong cuộc đời cô không còn bóng dáng của người này.

Lục lọi, tìm thấy vô số món đồ cũ, rốt cuộc tìm được, một quyển liên lạc nho nhỏ, trong đó ghi chép tất cả cách liên lạc của những người đã từng theo đuổi Từ Tịch Tịch. Cô đem tất cả lưu giữ lại, làm thành vốn nhỏ của cô, thỉnh thoảng đem ra tự ngắm lại.

Từng tờ một lật qua, Từ Tịch Tịch nhìn những cái tên kia, một số quen thuộc, một số lại trở nên xa lạ, nhìn tên, lại không nhớ nổi mặt của người kia. Từ Tịch Tịch khép quyển sổ lại, trên mặt nở một nụ cười tự tin.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 2: Dũng cảm tiến tới

Đường Tiêu Mạn đưa Vệ Lan tới đầu đường, sau đó liền lái xe rời đi. Vệ Lan học theo điệu bộ của Từ Tịch Tịch, cố gắng làm vẻ thực nữ đoan trang, hơi đung đưa hông, đi vào quán trà.

Trong quán, ánh đèn sáng nhạt, quả nhiên rất phù hợp cho các cuộc xem mắt, khung cảnh lãng mạn, sẽ rất ít người chú ý đến diện mạo của đối phương, cho dù người trước mặt không phải đẹp lắm, thì cũng sẽ bị không khí này làm cho ảo giác. Vì vậy, đây chính là địa điểm lý tưởng để nam nữ hẹn nhau xem mắt.

Vệ Lan hít một hơi thật sâu, ôm lấy quyết tâm bước vào. Đối tượng xem mắt của cô lần này tên là Triệu Trinh Bình, cô đã xem qua ảnh của anh ta, tuy khả năng nhận diện của cô cũng không cao lắm nhưng lần này cô vừa liếc qua đã thấy đối tượng cần tìm đang ngồi bên cửa sổ.

Bởi vì, người này bên ngoài không khác trong hình kia là mấy, cô muốn giả bộ không nhìn thấy cũng không được.

Vệ Lan bước lên phía trước, mặc dù trong lòng đã sớm khẳng định, nhưng vẫn lễ phép hỏi một câu: "Xin hỏi anh có phải là Triệu Trinh Bình tiên sinh không?"

Thực ra lúc Vệ Lan vừa bước vào cửa, anh liền nhận ra ngay, chỉ là cố làm bộ thận trọng, đặt ly trà xuống, đứng lên khẽ gật đầu với cô: "Đúng vậy, cô là Vệ Lan tiểu thư, mời ngồi."

Vệ Lan nghe người ta gọi mình là "Tiểu thư", cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng lại nghĩ đến là mình kêu người ta "Tiên sinh" trước, nên cũng không nói thêm gì, mỉm cười rồi ngồi xuống ghế đối diện.

Triệu Trinh Bình có dáng vẻ của một người trí thức, anh hơi nghiêng người về phía trước, hỏi cô: "Vệ tiểu thư muốn uống loại nào? Hoặc là ăn món gì?"

Thật ra Vệ Lan vẫn chưa ăn cơm trưa, nhưng bây giờ có vẻ đã quá giờ ăn trưa, hơn nữa lại ăn uống trước mặt một người đàn ông mới gặp lần đầu thế này, cũng khó xem, đành khách khí nói: "Tôi đã ăn qua rồi, cho tôi một ly hồng trà."

Triệu Trinh Bình cũng không miễn cưỡng, liền bảo phục vụ mang ra một ly hồng trà, ngoài ra còn thêm mấy đĩa bánh ngọt. Lúc người phục vụ rời đi, anh mới nói với Vệ Lan: "Thật xin lỗi, tôi quên hỏi cô muốn uống loại nào đã gọi cho cô Hồng Trà nóng, không sao chứ?"

Vệ Lan giả vờ hoà nhã, lắc đầu nói: "Không sao, tôi cũng định gọi Hồng Trà nóng."

Triệu Trinh Bình không nói gì, chỉ cầm ly trà trầm ngâm một hồi, sau đó lại bật cười một tiếng "Phụt".

"Sao vậy?" Vệ Lan hỏi.

Triệu Trinh Bình khoát tay nói: "Không có gì, chỉ là nghĩ đến cô gọi tôi là 'tiên sinh', tôi lại gọi cô là 'tiểu thư', nghe có chút kỳ quái. Hay là chúng ta cứ bỏ qua cách xưng hô như vậy đi."

Vệ Lan gật đầu nói: "Tôi cũng nghĩ như vậy, anh cứ gọi tôi là Vệ Lan được rồi."

"Được, vậy cô gọi tôi là Tiểu Triệu đi, mọi người đều gọi tôi như vậy."

"Cái này có vẻ không đúng lắm." Vệ Lan do dự nói, "Anh lớn tuổi hơn tôi, cũng coi như là tiền bối, tôi sao có thể gọi anh là ‘tiểu Triệu’ được."

Triệu Trinh Bình sờ đầu một cái, cười nói: "Nếu kêu là ‘lão Triệu’ cũng không thích hợp. Không quan trọng, hai chúng ta là người cùng một thế hệ, cứ xem nhau như bạn bè, gọi tương xứng là được rồi."

Lúc này Vệ Lan mới gật đầu đồng ý, cảm thấy Triệu Trinh Bình này cũng không phải là người câu nệ lễ nghi, nói chuyện cùng anh một lúc, cô cũng trở nên thả lỏng hơn.

Hồng Trà cùng điểm tâm được mang lên, Vệ Lan làm bộ uống trà ăn điểm tâm, trong đầu lại đang tính toán, nên dùng chủ đề gì trò chuyện thì tốt.

Cô còn chưa kịp nghĩ kỹ, Triệu Trinh Bình đã lên tiếng trước, chỉ là lời vừa nói ra, đã khiến cho Vệ Lan phải giật mình.

"Cô có gì muốn biết, xin cứ hỏi."

"Ách! " Vệ Lan còn chưa đưa ly Hồng Trà tới khoé miệng, đã khựng lại "Cái gì?"

Triệu Trinh Bình rất hào hóng, vừa nhìn qua có thể thấy đã đi xem mắt vài lần, có chút kinh nghiệm, nói thẳng vào vấn đề: "Đối với tôi đây, có vấn đề gì thắc mắc, cô cứ việc hỏi. Hiểu rõ thêm về tôi, cũng có thể giúp cô đưa ra phán đoán tốt hơn."

Vệ Lan chưa bao giờ đi xem mắt, cũng không biết trình tự hẹn hò, lại càng không biết vào thời điểm này, cô nên quan tâm đặc biệt tới điểm gì của đối phương. Đối với người đàn ông ngồi đối diện cô cũng không có vấn đề gì muốn hỏi. Ngày thường cô chỉ quan tâm đến công thụ, đối với những người đàn ông phổ biến như Triệu Trinh Bình, cô ngược lại lại không biết nên bắt đầu như thế nào.

Suy nghĩ cả nửa ngày, Vệ Lan cuối cùng cũng nặn ra một vấn đề vô cùng nhàm chán: "Anh, bình thường có sở thích gì đặc biệt không?"

Lần này đến phiên Triệu Trinh Bình giật mình. Anh cũng không phải là không có sở thích, không biết phải trả lời cô thế nào, chỉ là anh không nghĩ cô sẽ hỏi như vậy, bây giờ phụ nữ đi xem mắt nói chuyện vòng vèo thực ra cũng chỉ quan tâm đến công việc của đối phương, thu nhập, hoàn cảnh gia đình. Cho nên, vừa rồi anh mới nói như vậy, thay vì để cô hỏi dò anh, chỉ bằng thoải mái một chút, mọi người đi thẳng vào vấn đề, bắt đầu từ những vấn đề quan trọng trước.

Không ngờ Vệ Lan lại có thể hỏi như vậy, Triệu Trinh Bình có chút ngoài ý muốn, muốn trả lời nhưng lại gặp chút khó khăn, anh hình như có rất nhiều sở thích, nhưng lại không quá hứng thú với cái gì, suy nghĩ một lúc, đành miễn cưỡng đáp: "Bình thường tôi không có việc gì làm sẽ lên mạng."

"Chơi game sao, đàn ông rất thích cái này." Nghe anh nói thích lên mạng, Vệ Lan thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có chủ đề để nói chuyện, nếu là đối phương nói mình thích bơi lội hoặc đá bóng, cô cũng không biết nói gì.

"Không phải chơi game, tôi nhiều lắm cũng chỉ chơi được một số trò RPG, những game trực tuyến tôi không hứng thú lắm."

"Vậy anh lên mạng làm gì? Tìm nữ sinh để trò chuyện sao?"

Triệu Trinh Bình cười to, lắc đầu nói: "Tôi cũng không có khả năng đó, tôi lên mạng, chính là dạo qua các diễn đàn, xem tin tức. Hoặc là, đọc tiểu thuyết."

"Tiểu thuyết, anh thích đọc thể loại nào?" Vệ Lan cảm thấy phấn khích, trong đầu cô lập tức hiện lên hai chữ "Đam mỹ".

Đáng tiếc, đáp án của Triệu Trinh Bình làm cô hơi thất vọng."Tôi thích đọc tiểu thuyết giả tưởng, chỉ là, ngày thường tôi tìm ebook những truyện đó, rồi đọc qua, không bao giờ có thể đọc hết một quyển. Còn cô, cô cũng thích đọc tiểu thuyết sao?"

Vệ Lan có chút ngượng ngùng, gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Cô xem thể loại nào vậy?"

Triệu Trinh Bình đem cái vấn đề này dọa chết cô, tuy cô là một hủ nữ chân chính, bình thường ở trên mạng đều gào thét "Đam mỹ là trên hết", nhưng trong cuộc sống thực tại, đối mặt với một người đàn ông thực thụ cô lại ngại miệng khi nói ra.

Hết cách rồi, cô đành nói xạo: "Tùy tiện xem một chút, tiểu thuyết tình yêu." Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, đam mỹ cũng là một loại tiểu thuyết tình yêu, ở trong đó, các anh chàng cũng yêu nhau đến chết đi sống lại đấy chứ.

Hai người từ một đề tài mở đầu liền hàn huyên từ vấn đề này đến vấn đề khác, cuối cùng câu chuyện lại chuyển sang là nên uống sữa tươi hay uống sữa đậu nành. Vấn đề này Triệu Trinh Bình hiểu biết không ít, liền đem các loại máy làm sữa đậu nành, phương pháp sử dụng liệt kê ra hết. Nghe đến đây Vệ Lan thực sự muốn hỏi anh, anh có phải là người buôn bán máy làm sữa đậu nành không.

Hai người đang trò chuyện vui vẻ thì điện thoại của Triệu Trinh Bình reo, anh cầm máy lên, cũng không tránh Vệ Lan, chỉ nói "Xin lỗi", rồi nghe máy.

Vệ Lan ngồi ở đó, nghe cũng không tiện, không nghe cũng không được, đành phải làm như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ăn trái cây ở trên bàn.

Người gọi điện cho Triệu Trinh Bình đại khái là người hợp tác trong công việc, hai người bàn về công việc một lát, liền cúp máy. Mặc dù Vệ Lan không hiểu rõ nội dung cuộc đối thoại của họ, nhưng cô cũng có thể phân biệt được cuộc gọi này là việc công hay tư.

Triệu Trinh Bình dám trực tiếp nghe điện thoại trước mặt cô, không kiêng dè gì, ít nhất điều này cũng cho thấy anh đối với cô tương đối có thành ý.

Cất điện thoại, Triệu Trinh Bình cảm thấy có lỗi nói: "Thật ngại quá, một nhân viên theo dõi đơn hàng như chúng tôi luôn không có thời gian rảnh rỗi."

"Không sao, nếu anh có việc vội, anh cứ đi trước."

"Không cần không cần, không có việc gì lớn, cũng đã giải quyết xong. Nếu không có việc gì, chúng ta đi xem phim chứ."

Vệ Lan nhìn thời tiết bên ngoài, trời hình như sắp có mưa, hơn nữa lần đầu gặp mặt đã cùng người ta tới rạp chiếu phim, có vẻ không được trang trọng lắm, liền từ chối: "Đề lần sau đi, tối hôm nay, nhà tôi có khách, mẹ tôi có dặn tôi về sớm một chút."

Triệu Trinh Bình cũng không miễn cưỡng nữa, nhìn đồng hồ, đã năm giờ chiều, hai người bọn họ hàn huyên với nhau cả một buổi chiều. Anh vui vẻ lái xe đưa cô về nhà. Trên đường đi hai người trò chuyện cùng nhau vài câu, bầu không khí trở nên hài hoà.

Xe dừng ở dưới chung cư, Vệ Lan nói lời cảm ơn đang định mở cửa xe thì nghe Triệu Trinh Bình nói: "Ngày mai, ngày mai chúng ta đi xem phim."

Vệ Lan quay đầu lại, thấy Triệu Trinh Bình đang đi về phía mình, nở một nụ cười nói: "Ngày mai là chủ nhật, cô, sẽ có thời gian rồi." Đây chính là

dùng giọng khẳng định, không chừa cho cô một đường phản bác lại.

Cô cứ như vậy đáp ứng lời mời của Triệu Trinh Bình, để mặc cho anh đưa mắt nhìn cô đi vào cửa chính.

Thang máy lên tầng năm, đi tới trước cửa, chìa khoá vừa tra vào ổ, cửa liền tự động mở ra. Vệ Lan cảm thấy thụ sủng nhược kinh, cô ở chung với hai người này lâu như vậy, chưa bao giờ thấy các cô chủ động mở cửa cho mình. Huống hồ, lần này không phải chỉ là một người, là hai, cả hai cùng mở cửa.

Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn, hai người hai bên lôi Vệ Lan vào phòng khách, ném lên ghế salon.

"Khai mau, diện mạo anh ta có đẹp trai không?" Sắc nữ Từ Tịch Tịch mang trên đầu một cây đao.

Vệ Lan nói chuyện cả một buổi chiều, mệt mỏi, khoát tay nói: "Các cậu đều nhìn qua hình rồi, còn hỏi mình làm gì?"

"Hình và người thật làm sao có thể giống nhau, hơn nữa, lời nói cùng cử chỉ của người ta sẽ là điểm cộng hoặc điểm trừ." Đường Tiểu Mạn vỗ ngực nói.

"Còn có như vậy sao, cứ cho là vậy đi."

Từ Tịch Tịch đi tới bên cửa sổ, kéo rèm lên nhìn một chút: "Còn đưa cậu về nhà, cũng không tệ lắm, bọn mình ở trên lầu còn nhìn thấy, anh ta mở cửa xe cho cậu, rất lịch lãm."

Vệ Lan nằm trên sofa, không nói tiếng nào, hai nha đầu này chỉ biết lo chuyện bát quái, ngay cả ly trà cũng không rót cho cô.

"Đúng rồi, cái kia xe hãng gì?"

"Không biết." Vệ Lan lắc đầu một cái, suy nghĩ một chút, khua chân múa tay.

"A, Infiniti." Đường Tiểu Mạn thốt lên.

"Cậu chắc chắn không phải là Chery?" Từ Tịch Tịch nhìn cử chỉ của Vệ Lan vừa rồi, làm mặt nghi ngờ.

Đường Tiểu Mạn đánh rớt ánh mắt kia của Từ Tịch Tịch: "Infiniti mặc dù cũng không được tính là hàng cao cấp, nhưng so với Chery, vẫn cao hơn một bậc. Nhìn dáng xe, cũng không phải loại mấy vạn."

Từ Tịch Tịch vừa nghe kết luận của Đường Tiểu Mạn, cũng không dám nói gì thêm. Cô mặc dù là thành phần trí thức cao, nhưng đứng trước mặt kim chủ Đường Tiểu Mạn, cô có mười phần tự tin cũng sẽ lập tức giảm đi tám phần.

Nói ví dụ như, cô mỗi lần muốn mang mấy cái túi LV của mình ra khoe nhìn thấy mấy cái Hermes kia của Đường Tiểu Mạn, lại cảm thấy mấy cái LV trong tay thật giống hàng rẻ tiền. Dạo này, ngay cả ngoài chợ cũng bán LV, cô nai lưng ra ngoài, một lần nữa cảm thấy giá trị giảm sút.

Lại nói đến chiếc xe của cô, BMW 320i, nhãn hiệu nổi tiếng, hãng xe tiêu chuẩn. Mặc dù trên miệng cô nói là sợ mua xe đắt tiền sẽ bị cục thanh tra tới hỏi thăm, trên thực tế cô cũng biết cha cô làm ở Cục giao thông mấy năm nay, cho dù có kiếm được nhiều cũng không thể so được với cha của Đường Tiểu Mạn, ông ấy tùy tiện lấy lợi nhuận một toà nhà ném ra, cũng đủ cho Từ Tịch Tịch cô sống cả đời.

Đáng giận nhất chính là mấy người gác cổng khu nhà, mỗi lần thấy cô ra vào, đều nhìn cô với ánh mắt như muốn nói: "Thế nào, lại ra ngoài bắt đầu làm việc à?" Hoặc là: "Ừ hừm, bạn đến trễ như thế mới trở về, thật là không dễ dàng." Cô nghiêng răng tức giận. Như Vệ Lan, mỗi ngày đều dùng

xe điện chạy tới chạy lui, cũng không thấy bọn họ dùng ánh mắt đó nhìn cô.

Hoặc đổi lại nếu là cái “xe tải” lớn kia của Đường Tiểu Mạn, cái cửa này tự động hiểu rõ, sẵn sàng mở cửa nghênh đón, chỉ thiếu nói ra “Hoan nghênh thủ tướng” thôi.

Lần đầu tiên Từ Tịch Tịch nhìn thấy xe của Đường Tiểu Mạn, hoảng sợ đến thiếu chút nữa thì rớt hàm xuống. Nha đầu kia dám lái xe Hummer H2, tùy tiện phóng vào chung cư. Cũng không phải giật mình vì giá tiền của xe, mà là vì Đường Tiểu Mạn cao 1m6 còn thấp hơn cô một cái đầu, lại dám lái một cái xe khổng lồ như vậy, nhìn từ xa còn cảm thấy như xe không người lái, bóng dáng Đường Tiểu Mạn còn không tìm thấy.

Nhưng cô lại kiêu ngạo lái xe này chạy khắp nơi. Theo như lời cô nói, đi xe này trên đường, cúi đầu nhìn những chiếc xe nhỏ xung quanh, cảm thấy rất thoải mái. Hơn nữa, người thông minh nhìn thấy như vậy sẽ không dám cùng cô đối đầu. Có lẽ vóc dáng nhỏ của Đường Tiểu Mạn, dùng vẻ ngoài to lớn của chiếc xe để nguy trang, đúng là một cách bù trừ tốt.

Sau này khi Từ Tịch Tịch ngồi trên xe của cô, quả nhiên cô có thể trải nghiệm cảm giác ưu việt đó, tâm trạng cực kỳ thoải mái, từ đó về sau, cô cùng Đường Tiểu Mạn, người hát kẻ xướng, luôn tán dương cỗ xe tốt. Mặc dù Đường Tiểu Mạn mỗi ngày muốn lên xe đều phải dùng bàn đạp. Còn Từ Tịch Tịch thì vẫn như cũ, mở cửa BMW của mình, lái xe đi trước mặt những người phụ nữ khác tìm kiếm cảm giác hư vinh.

Vệ Lan từng nói: "Hai người các cậu đều thích xe lớn như vậy, sao không mua một cái xe bus đi?"

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 3: Chết yếu giữa chừng

Lần đầu Vệ Lan đi xem mắt, không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, nhưng cô lại hề nghĩ tới chuyện tình của cô lại ngăn như thế, ngăn đến mức làm cho người ta phải ghen hòng trần trối, bao gồm cả Vệ Lan và Triệu Trinh Bình.

Sau lần gặp mặt đầu tiên về, mẹ Vệ Lan gọi điện thoại tới, cẩn thận hỏi han mọi chuyện, nghe thấy Vệ Lan nói mình cũng có chút hứng thú đối với người kia, mẹ cô vô cùng vui mừng. Lại nghe được Triệu Trinh Bình hẹn con gái mình ngày mai đi xem phim, chỉ cảm thấy đứa nhỏ này vừa chủ động lại nhiệt tình, bà cảm thấy rất hài lòng, trong bụng đã xem anh như con rể. Trước khi cúp điện thoại, bà còn dặn đi dặn lại, chỉ sợ Vệ Lan quá mức dè dặt, dọa người ta sợ chạy mất, ý chỉ muốn cô đối với người ta nhiệt tình một chút, hào phóng một chút, nếu như cảm thấy thích hợp, ai ngỏ lời trước cũng không quan trọng, Vệ Lan nghe vậy chỉ biết lắc đầu, từ đầu đến cuối không ngừng "Dạ", thật vất vả mới kết thúc được cuộc điện thoại này.

Buổi chiều ngày hôm sau, Triệu Trinh Bình quả nhiên lái cỗ xe Infiniti kia tới đón Vệ Lan đi xem phim. Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch núp ở phía sau rèm cửa sổ, lén la lén lút theo dõi, hưng phấn bàn luận, chỉ chỉ trỏ trỏ, xoi mói người đàn ông phía ngoài cửa sổ. Bên trong như thế nào, hai người cũng chỉ là suy đoán lung tung, nhưng sau một phen thảo luận, bọn họ thống nhất với nhau, người đàn ông như vậy, đối với Vệ Lan là quá đủ rồi.

Có thể làm cho hồ ly tinh Từ Tịch Tịch cũng phải công nhận, xem như cũng là hiếm, mặc dù Từ Tịch Tịch còn mạnh miệng nhưng trong lòng đã

bắt đầu hoang mang. Nếu để cho trạch nữ Vệ Lan kia gả trước, cô thật không còn mặt mũi nào mà ở lại đây nữa, nếu vậy mấy người bảo vệ chung cư kia chắc chắn sẽ càng khẳng định cô đi làm tình nhân của người ta. Nếu không phải như vậy thì đã có người rước như Vệ Lan, cô tại sao lại không ai dòm ngó tới?

Vệ Lan dĩ nhiên không thể biết những suy nghĩ trong lòng

Từ Tịch Tịch, cô chỉ biết, cô có ấn tượng rất tốt với Triệu Trinh Bình. Mặc dù cô chưa từng trải qua yêu đương, nhưng cô đã đọc tiểu thuyết nhiều năm như vậy, mặc kệ là nam nữ hay nam nam, đối với tình yêu đều thể hiện giống nhau. Cho nên, bây giờ cô đang bắt chước cú chỉ của nhân vật trong truyện, đối với Triệu Trinh Bình luôn mỉm cười nhẹ nhàng, nói chuyện hoà nhã. Nếu để cho Từ Tịch Tịch biết được, thiên hạ siêu cấp ngây ngô như Vệ Lan, cũng có ngày phóng điện với đàn ông, nhất định cô sẽ chết trong yên bình.

Xem phim xong, hai người đi ăn cơm, lần này Vệ Lan chủ động muốn mời khách, ý muốn đáp lại lần trước anh mời cô. Triệu Trinh Bình liền từ chối, sau đó dẫn cô tới một nhà hàng gần đó. Lúc xuống xe, Triệu Trinh Bình vô tình nắm lấy bàn tay cô, dắt cô xuống xe. Là người quen nên Vệ Lan không rút tay về, nhưng trong lòng cô lại khẩn trương muốn chết.

Cơm nước xong xuôi, cũng đi dạo một lát, đến lúc phải về nhà, lúc này hai người mới lưu luyến chia tay. Từ lúc Vệ Lan ra khỏi xe đến khi cô lên lầu, Triệu Trinh Bình đều dựa đầu vào cửa xe đưa mắt nhìn cô, hai người đều đang cảm nhận thấy, tình cảm này đang lặng lẽ mạnh nha.

Thứ hai, Vệ Lan đang đi làm thì mẹ cô gọi điện thoại tới, muốn cô tan sở thì về nhà ăn cơm, nguyên nhân chính là hai người bọn họ đã hẹn gặp mặt hai lần, có thể về kể lại chi tiết cuộc gặp cho mẹ cô.

Đôi lúc Vệ Lan cảm thấy, so với Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch, mẹ cô còn thích chuyện bát quái hơn. Con gái mình bắt đầu hẹn hò, đã đào sâu cặn kẽ như vậy.

Lúc cô về đến nhà, một bàn thức ăn ngon đã bày biện sẵn, Vệ Lan bị ép ăn không ít, sắp nghẹn đến nơi. Miếng cơm cuối còn chưa nuốt xuống, mẹ Vệ Lan đã cười khanh khách tiến tới trước mặt cô.

"Như thế nào, không tệ chứ."

Vệ Lan rút khăn giấy lau miệng, nói: "Dạ, ăn rất ngon miệng. Tay nghề của mẹ đúng là không hề giảm."

"Ai hỏi việc đó, ý mẹ là, cái người cháu của dượng hai con, tên cái gì Triệu đấy, cũng không tệ lắm đúng không?"

"Triệu Trinh Bình."

Mẹ Vệ Lan tỏ ra hài lòng nói: "À, tên cũng nhớ rõ như vậy, có vẻ hai đứa nói chuyện rất hợp ý nhau."

Vệ Lan đưa tay lấy quả đào ở trên bàn, trả lời qua loa lấy lệ: "Cụng tạm được."

Mẹ cô đoạt lấy quả đào, nói: "Để mẹ gọt vỏ cho, cẩn thận làm dơ quần áo."

Mẫu thân đại nhân đột nhiên ra vẻ cực kỳ quan tâm như vậy, Vệ Lan chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh, khí lạnh bức người, toàn thân nổi da gà.

Sau đó, cô không suy nghĩ nhiều liền nói ra một câu làm cô hối hận không thôi: "Mẹ, nhân viên theo dõi đơn hàng là làm việc gì?"

Mẹ Vệ Lan không thèm ngẩng đầu lên, nói: "Làm gì, con có bạn bè nào muốn làm việc đó sao?"

"Không phải, là Triệu Trinh Bình, anh ta nói anh ta làm nghề đó, con có chút tò mò nên hỏi vậy."

Mẹ Vệ Lan đang gọt dở quả đào lập tức ngừng lại, nhú mào nói: "Con nói cái gì? Cái cậu họ Triệu kia, là một nhân viên theo dõi đơn hàng sao?"

"Đúng vậy, hôm trước anh ta có nói qua, anh ta làm nghề này, sau giờ tan làm cũng vẫn rất bận rộn."

Mẹ Vệ Lan thay đổi thái độ trong nháy mắt, đem quả đào trong tay bịt miệng cô lại, trực tiếp chạy đi tìm điện thoại. Vừa mở màn hình điện thoại lên, lại dừng lại, rồi đi đi lại lại trong nhà không ngừng.

Vệ Lan gặm hết nửa quả đào, đang tính toán xem nên tiếp tục cắn hay gọt hết nửa quả đào còn lại rồi mới ăn. Suy nghĩ một lúc, cô quyết định ăn tiếp, vừa cắn được một miếng, mẹ cô liền đi qua, đoạt lấy quả đào trong tay cô, nổi giận đùng đùng nói: "Con lập tức gửi tin nhắn cho Triệu Trinh Bình, nói con cảm thấy hai người không thích hợp, về sau đừng gặp mặt anh ta nữa."

"Tại sao?" Vệ Lan kinh hãi thốt lên, đây thật giống như tiểu phẩm cuối năm của Thái Minh vậy.

"Con muốn gả cho một nhân viên theo dõi đơn hàng sao?" Mẹ Vệ Lan tức giận quát lên, hận không thể lập tức lôi dượng hai của cô đến mắng cho một trận. Dám đem một tên nhân viên quèn kia giới thiệu cho con gái của bà, có ý đồ gì đây.

"Nhân viên theo dõi đơn hàng rốt cuộc là làm cái gì?" Vệ Lan thấy mẹ mình tức giận như thế, liền cẩn thận hỏi thăm, "Chẳng lẽ, là buôn bán bất hợp pháp?"

"Buôn bán cái gì, chính là một chân sai vặt. Dượng hai con đúng là gạt người, đem một nhân viên quèn biến thành một ông chủ lớn, lại còn giới

thiệt cho chúng ta, còn bảo mẹ yên tâm." Mẹ Vệ Lan tức giận đấm ngực.

Ba Vệ Lan ở trong phòng xem ti vi, nghe được cuộc đối thoại của hai người, ra ngoài ngó một chút rồi lại vào phòng. Ông đối với hôn sự của con gái, luôn không để tâm tới, dù sao cũng gả cho người ta.

Mẹ Vệ Lan không bỏ qua cho ông, lúc bà đang bốc hoả không biết trút vào đâu, ba Vệ Lan lại đồng thời ló đầu ra, chính là để bà phát hiện ra nơi trút giận. Bà liền chạy thẳng vào phòng, đầu tiên chính là một trận mắng chửi: "Người anh em kia của ông quá mức độc ác, đem con cá quá hạn kia đóng vào bao bì mới, định lừa gạt Lan Lan nhà chúng ta, có phải là sợ Lan Lan gả được cho người tốt hơn, nên mới đem thứ kia đến phá không?"

Quân Quân là em họ của Vệ Lan, cũng chính là con gái của dưỡng hai, tuổi tác của hai người chênh lệch không nhiều, đều đã đến tuổi bàn tới hôn nhân. Người lớn hai nhà đều muốn tìm một mối tốt, lần này dưỡng hai giới thiệu cho Vệ Lan một mối, mẹ cô cảm thấy rất cảm kích, còn muốn đợi sau khi chuyện của Vệ Lan ổn định sẽ tiếp tục bàn đến chuyện của Quân Quân. Bà càng nghĩ càng thấy tức giận, càng cảm thấy dưỡng hai của cô cố ý chơi xấu, trong lòng kìm nén cơn giận muốn thét lên, cái gì mà nhường con cá lớn cho Vệ Lan rồi sau này tính tiếp.

Vệ Lan nghe được ba mẹ ở trong phòng cãi vã, cảm thấy rất đau đầu. Cô đối với nghề nghiệp của Triệu Trinh Bình, vốn dĩ là không để ý tới. Nhân viên theo dõi đơn hàng cũng được, buôn bán cũng được, có quan hệ gì, có đủ tiền tiêu là được rồi. Đường Tiểu Mạn cũng nói rồi, cái xe kia của Triệu Trinh Bình không phải là cục sắt vụn, cũng phải đến bốn mươi- năm mươi vạn. Nếu có thể mua được xe như vậy, chứng tỏ cuộc sống thường ngày cũng không tệ. Trong lòng cô tự biết đủ là được rồi.

Thiên hạ lấy đâu ra nhiều ông chủ lớn chưa lập gia đình chờ cô như vậy, cô chỉ là một viên chức bình thường, mỗi tháng chỉ kiếm được hai ngàn đồng, đáng đáp cũng không phải là thanh tú, còn chưa tháo được cái vớ học

sinh, ông chủ lớn mù mắt nào sẽ coi trọng cô đây? Triệu Trinh Bình như vậy đối với cô, cũng coi như không quá tệ.

Cô không nghĩ tới sẽ chia tay với người ta, khó khăn lắm mới tìm được người mà cô không ghét bỏ, đối phương lại thích cô, nếu bỏ lỡ anh ta, không biết chừng lần sau còn gặp người tệ hơn. Vì vậy, cô nhân lúc mẹ cô đang gầy gò cùng cha cô, lén chạy trốn.

Cô chưa kịp bước ra khỏi phòng khách, mẹ cô đã từ trong phòng chạy ra, kéo cô lại: "Trước tiên đem tin nhắn kia gửi đi cho mẹ".

Vệ Lan từ nhỏ đã là một đứa trẻ nghe lời, mẹ cô nói gì cô đều làm theo, nhưng lần này cô thực sự cảm thấy người đàn ông kia không tệ, liền giãy giụa nói: "Người đó tốt vô cùng, hơn nữa, anh ấy cũng không phải là nghèo rớt mồng tơi. Chúng con đi ăn cơm, mua đồ, anh ấy đều rất rộng rãi."

Mẹ Vệ Lan liếc cô một cái, nói: "Đó là cậu ta đang theo đuổi con, tỏ ra thủ đoạn một chút. Ăn một bữa cơm, tốn bao nhiêu tiền."

"Còn nữa, cái xe kia cũng không tồi, Đường Tiểu Mạn nói, ít nhất cũng phải 50 vạn đấy."

"Làm sao con biết được đó là xe của cậu ta, có thể là đồ đi mượn, để thể hiện cho con xem." Mẹ Vệ Lan thấy con mắt của con gái mình quá kém, chọc chọc vào trán của cô, mắng: "Con có thể dùng đầu óc suy nghĩ một chút có được hay không? Một nhân viên bình thường có thể mua nổi cái xe năm trăm ngàn sao? Bằng tiền lương của cậu ta sao?"

Thật là càng nói càng không đáng tin cậy, mẹ Vệ Lan đem Triệu Trinh Bình tưởng tượng thành tên lường gạt tiền.

"Nhưng nếu bây giờ chia tay, còn sẽ chịu thiệt."

"Chịu thiệt, làm sao lại chịu thiệt?" Mẹ Vệ Lan có chút phản ứng không kịp, suy nghĩ một hồi, liền há miệng, nổi giận đũa đánh Vệ Lan "Nha đầu chết tiệt kia, con cùng người ta vào nhà nghỉ rồi sao? Các người mới chỉ gặp mặt có hai lần?"

Vệ Lan che đầu, kêu lên: "Không có không có, chỉ là nắm tay thôi."

Mẹ Vệ Lan mặc kệ cô, trực tiếp mở túi xách của cô, lấy điện thoại di động ra, vừa nhấn khóa, vừa nói: "Con không gửi, mẹ gửi giúp con, mẹ không tin da mặt cậu ta lại dày như vậy."

Vệ Lan đang muốn giành lại điện thoại, thì ba của Vệ Lan bước ra hoà giải: "Thôi, mẹ nó, nếu Vệ Lan đã thích như vậy, thì để mặc nó đi."

"Ông tạm thời bớt nói nhảm đi, Vệ gia các người đều là kẻ xấu, như thế nào lại tìm một tên nghèo rớt mồng tơi kia bám lấy Vệ Lan nhà tôi, sợ nó gả được người tốt hơn sao. Chuyện buồn nôn như thế này cũng có thể làm ra được, ông còn có mặt mũi nói chuyện sao."

Ba Vệ Lan bị mắng một trận, tự biết bản thân đuối lý, chỉ có thể ngoan ngoãn im lặng.

Vệ Lan thấy mẹ mình thật sự muốn gửi tin nhắn đi, trong lòng nóng nảy, muốn giành lấy điện thoại, liền bị mẹ cô đẩy ra, chỉ về phía ba cô quát: "Ông đem nó giữ lại cho tôi. Thật là không biết xấu hổ, vì người đàn ông mới gặp mặt hai lần liền thành ra như vậy."

Hai người bị mẹ Vệ Lan mắng cho một trận, cuối cùng tin nhắn kia cũng đã gửi đi. Triệu Trinh Bình dĩ nhiên không hiểu tại sao, không hiểu rõ tình hình hiện tại, liền gọi điện thoại lại. Mẹ Vệ Lan đều không trả lời, trực tiếp tắt máy. Triệu Trinh Bình gọi tới, mẹ Vệ Lan lại nhấn tắt, mấy lần liên tục, điện thoại rốt cục cũng im lặng. Mẹ Vệ Lan gửi một tin nhắn: "Về sau tốt nhất đừng gọi điện thoại tới nữa", chuyện này coi như xong.

Mẹ Vệ Lan vẫn chưa yên tâm, đem điện thoại của mình cho con gái, dặn dò: "Tạm thời con cứ dùng điện thoại của mẹ, còn điện thoại này, mẹ sẽ giữ lại vài ngày, tránh cho người đàn ông kia làm phiền tới con."

"Nhưng bên trong còn có số điện thoại của bạn con."

"VẬY con nhớ mấy số quan trọng đi, những số khác, điện thoại tới mẹ sẽ báo người ta số khác."

Vệ Lan ủ rũ cúi đầu, ngồi yên ở trên ghế, không còn hơi sức nói: "Không cần, mẹ trả điện thoại cho con đi. Sau này con sẽ không liên lạc với anh ta nữa."

Thấy mẹ cô không có ý định trả lại, cô cũng nổi nóng, kêu lên: "Nhanh lên một chút. Mẹ không trả lại cho con, con cũng có cách để tìm anh ta. Con đã đồng ý không gặp anh ta thì nhất định sẽ không gặp anh ta."

Mẹ Vệ Lan rất ít khi thấy con gái mình nổi giận, cũng có chút giận mình, đành đem điện thoại trả lại cho Vệ Lan.

Vệ Lan cầm lấy điện thoại di động, xách túi lên, liền hướng cửa lao ra. Vừa ra khỏi nhà, cả khuôn mặt cô đều là nước mắt. Tình yêu của cô thật là đoản mệnh, như thế nào lại chỉ tồn tại được hai ngày, liền bị bóp chết từ trong trứng nước. Mà lại chỉ vì một câu lỡ miệng của cô. Vì vậy cô càng khắc sâu câu nói "Họa là từ miệng mà ra".

Mấy ngày sau đó, Triệu Trinh Bình đều gửi tin nhắn đến, Vệ Lan đành phải làm người tốt an ủi anh, nhận mọi lỗi về phía mình, nhưng tình huống chia tay này là không thể thay đổi được, mặc dù trong giấc mộng này cũng có chút thời khắc ngọt ngào.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 4: Chủ động lâm trận

Tin tức Vệ Lan chia tay với "Infiniti", Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch tất nhiên sẽ là những người biết đầu tiên. Bọn họ không ngờ chỉ sau một ngày chủ nhật ngắn ngủi, giống như xem một vở kịch, chỉ vừa mới chúc mừng Vệ Lan mang thai, chớp mắt một cái đã nghe tin cô sảy thai, không biết làm gì đành quay qua an ủi Vệ Lan.

Sau vài ngày đau lòng vì chuyện tình cảm đổ vỡ, Vệ Lan lại quay trở lại bình thường giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Cô chính là một người không có tim gan, đối với Triệu Trinh Bình cô có thể dễ dàng trở mặt, cùng lắm cô chỉ coi anh ta là một người không tệ, còn lâu mới tới lúc chàng chàng thiệp thiệp, mối quan hệ của bọn họ bị mẹ cô một gậy đánh tan, cô cũng chẳng suy nghĩ nhiều. Cô lại một lần nữa dành toàn bộ sức lực của mình cho thứ mà cô yêu thích nhất — chính là đam mê, đối với cô mà nói, chuyện tình cảm của các anh chàng đẹp trai còn thú vị gấp vạn lần chuyện tình cảm của cô.

Tuy nhiên lại có một người, lúc này trong lòng cảm thấy rất phức tạp. Chính là Từ Tịch Tịch. Cô một mặt cảm thấy đáng tiếc cho Vệ Lan, bởi vì cô ấy đi xem mắt có thể gặp được một người như Triệu Trinh Bình xem ra đã quá tốt rồi, nếu còn muốn hơn nữa, chắc có lẽ là không thể. Kết cục, con vịt đã nằm trong lòng bàn tay còn chạy đi mất, lại còn do chính tay Vệ Lan thả đi, Từ Tịch Tịch không khỏi đau lòng thay cô.

Mặt khác, cô lại cảm thấy có chút an ủi, giống như lúc còn nhỏ nhận được kết quả bài thi được điểm thấp, nếu như có một người bạn nào cũng thấp như vậy, hoặc còn thấp hơn, cảm giác như áp lực trong lòng nháy mắt

đã giảm đi đáng kể, ở trước mặt ba mẹ, có thể ngẩng cao đầu nói lại mấy câu.

Cảm giác bây giờ của cô chính là như vậy, nếu như không ai chịu lấy mình, liền muốn kéo theo một người cùng chịu chung cảnh ngộ, hai người dù sao vẫn tốt hơn là một mình.

Chỉ là, qua việc lần này, cô cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề, nếu lần sau Vệ Lan một lần nữa lại mèo mù vớ phải chuột chết, cùng một người đàn ông nhanh chóng làm đám cưới, như thế mặt mũi của cô biết để ở đâu?

Nghĩ đến đây, cô vội vàng lôi quyển sổ nhỏ mấy ngày trước tìm được ra, nỗ lực nhớ lại từng cái tên, tưởng tượng ra diện mạo của họ. Rốt cuộc, lật tới mấy tờ cuối cùng thì nhìn thấy một cái tên: Chu Mịch.

Chu Mịch là bạn học thời đại học của cô, cùng ngành khác lớp. Lúc đấy Từ Tịch Tịch rất nổi tiếng, đừng nói là lớp kế bên, ngay cả nam sinh trường kế bên, cô cũng thu hút không ít người theo đuổi.

Chu Mịch cũng được xem là một cây si tình, từ lúc bước chân vào trường, anh đã đổ gục trước chân của Từ Tịch Tịch, cả ngày luôn chạy theo cô, tỏ vẻ quan tâm ân cần, luôn luôn thủy chung: kiên định, chân thành. Bốn năm đại học chưa từng thay lòng đổi dạ.

Lúc còn học đại học, Từ Tịch Tịch dĩ nhiên là không thiếu người theo đuổi, nhưng cũng không có nhiều người giống như Chu Mịch, suốt ngày bám lấy cô không buông, đa số chỉ dám đứng từ xa nhìn trộm, cùng lắm chỉ dám đi tỏ tình với cô, thấy Từ Tịch Tịch không có phản ứng gì, liền đuổi theo bông hoa khác để hút mật.

Theo như lời của Đường Tiểu Mạn chính là, thời đại học Từ Tịch Tịch giống như một bông hoa mẫu đơn phủ đầy những giọt sương long lanh thu hút cái nhìn của người khác, đến lúc ra trường cô cùng lắm chỉ là một cành

hồng héo úa. Nhưng Chu Mịch lại giống như một người mù, không thấy được sự biến hoá đó, nhắm mắt lao về phía trước, một lòng muốn giật bông hoa kia về phía mình, hi vọng hoa nhài cắm bãi phân trâu, coi như cũng có chí khí, rất mạnh mẽ.

Lúc ấy Từ Tịch Tịch cũng vì sự theo đuổi quá nhiệt tình của anh ta mà mắt mắt không ít lần, có một lần cô cùng anh đi xem phim, lần đó chính là xem ở trong giảng đường, một cái đĩa lậu, bỏ vào máy vi tính rồi chiếu lên màn chiếu, như vậy giảng đường liền biến thành một phòng chiếu phim.

Trước lúc chiếu phim, có một người đứng ở cửa, dùng phiếu ăn cũng được mà trực tiếp đưa tiền cũng có thể vào xem. Đó chính là lần duy nhất Từ Tịch Tịch xem chiếu bóng ở trường học, cũng coi như được mở rộng tầm mắt.

Một lần giao nhau giữa cuộc sống của cô và anh ta, cũng chỉ sợ đó chính là lần duy nhất. Nhưng một lần đó, cũng đủ để Chu Mịch hãnh diện trước mặt bạn bè, kiêu ngạo đến hơn nửa năm.

Lần cuối cùng Từ Tịch Tịch thấy Chu Mịch là một tuần trước khi ra trường, Chu Mịch rất nhiệt tình giúp cô đem mấy cái đĩa CD cũ trong nhà trọ đi bán, được bao nhiêu tiền liền đem cho cô không thiếu một đồng, ngay cả chai nước trong tay cũng là anh tự mua lấy. Đây chính là điểm làm Từ Tịch Tịch ấn tượng tốt về anh ta.

Bây giờ, Từ Tịch Tịch muốn tìm tới anh ta, cũng phải phải vì anh ta quá xuất sắc, mà chỉ là trong quyển sổ kia, có nhiều người cơ bản đã nhiều năm không gặp lại, chỉ sợ hiện tại lúc gặp lại cô cũng không dám chắc mình sẽ nhận ra họ. Mà những người gặp bên ngoài, cô chỉ mới gặp mặt họ một, hai lần, không dám tùy tiện tiến tới, vì vậy cô đành bỏ ra nhiều tâm huyết đặt lên người Chu Mịch.

Từ Tịch Tịch nhớ lại hôm đó, lúc Chu Mịch giao lại tiền cho cô, có nói: “Từ Tịch Tịch, sau khi tốt nghiệp, anh sẽ vẫn chờ em, nếu một ngày em nhớ tới anh, nhất định phải tới tìm anh.”

Cho nên hôm nay, Từ Tịch Tịch rất cuộc nhớ tới đi tìm anh ta. Cô bấm số điện thoại Chu Mịch, gọi đi. Cũng không biết mấy năm nay, anh ta có đổi số hay không, tim của Từ Tịch Tịch ngoài ý muốn đập nhanh hơn bình thường.

Điện thoại được kết nối, truyền tới tiếng nhạc chờ một bài hát thô tục nào đó, một bài hát đang phổ biến trên web. Từ Tịch Tịch nhú mày, mấy năm không gặp, không ngờ anh ta lại thay đổi như vậy.

Cô có chút ngao ngán, liền muốn tắt máy, nhưng không ngờ, lúc này lại có người nhận điện thoại.

"Alô." Đầu bên kia truyền tới giọng của một người phụ nữ.

Từ Tịch Tịch có chút phản ứng không kịp, chẳng lẽ gọi nhầm số? Hết cách rồi, cũng đành trả lời một tiếng "Alô."

Đầu bên kia lại nói tiếp: "Xin hỏi cô tìm ai?"

"Cho hỏi đây có phải số điện thoại của Chu Mịch không?" Từ Tịch Tịch nhắm mắt hỏi tiếp, trong lòng suy đoán, liệu có phải là mẹ của Chu Mịch không? Nhưng cô lại cảm thấy âm thanh có chút dẹt dẹt.

"Xin hỏi cô là ai vậy?"

Xem ra cô đoán trúng rồi, Từ Tịch Tịch có chút hưng phấn, vừa định mở miệng nói: "Tôi là." , liền nghe đầu bên kia điện thoại truyền tới tiếng khóc của một đứa bé, vừa khóc vừa hô to "Mẹ" .

Liên nghe người đó mắng lại: "Chớ quấy rầy, mẹ đang nghe điện thoại, có người tìm ba con."

Ba? Tay Từ Tịch Tịch liền run một cái, điện thoại di động thiếu chút nữa rơi xuống đất. Cái tên tiểu tử thú vị Chu Mịch kia đã kết hôn, lại còn có con lớn như vậy rồi!

Từ Tịch Tịch ngây người, bây giờ cô không phải là đang suy nghĩ tới vấn đề tìm người kế tiếp, mà là đang nghĩ xem làm thế nào để kết thúc cuộc gọi này, cô cũng không thể nói rằng "Tôi là người tình trong mộng của chồng cô, hôm nay gọi tới để nối lại tình xưa."

Nhưng người phụ nữ ở bên kia bắt đầu nổi lòng nghi ngờ, lại hỏi một lần nữa: "Chu Mịch bây giờ không có ở đây, cô tìm anh ấy có chuyện gì?"

"Tôi...tôi tìm cô ấy để cùng tới thăm mỹ viện." Đầu óc Từ Tịch Tịch xoay chuyển thật nhanh, tùy tiện nói láo.

"Hả?" Vợ của Chu Mịch nhất định không ngờ tới, sẽ nghe được câu trả lời như vậy, có chút choáng váng.

"Tôi có hẹn với Chu Mịch, chiều nay tới thăm mỹ viện, nha đầu này, lại chạy đi đâu rồi, điện thoại cũng không mang theo." Từ Tịch Tịch lại càng nói dối thêm.

"Thật xin lỗi, có phải cô gọi nhầm số rồi hay không?" Vợ của Chu Mịch nghi vấn trong lòng đã giảm đi một nửa.

"Không thể nào, đây không phải số điện thoại của Chu Mịch sao?"

"Đúng, nhưng Chu Mịch nhà tôi là đàn ông."

"Đàn ông?" Từ Tịch Tịch giả vờ phóng đại, kêu lên, "Làm sao có thể như vậy được, Chu Mịch là một người phụ nữ nha."

Tình hình bây giờ có vẻ vợ của Chu Mịch không còn nghi ngờ cô nữa, Từ Tịch Tịch mới giả bộ bình tĩnh ra, nói: "Thật ngại quá, xem ra tôi gọi nhầm số thật rồi, làm phiền cô."

"Không sao, tạm biệt."

Cúp máy, Từ Tịch Tịch vô lực đặt điện thoại lên bàn, nhìn lòng bàn tay của mình, một tay mồ hôi. Sờ sờ trán, cũng ướt đẫm mồ hôi.

Cô vỗ vỗ lồng ngực của mình, nhìn vào gương ở tủ quần áo làm mặt quỷ, tự giễu nói: "Từ Tịch Tịch, cô không làm diễn viên, thật là tổn thất lớn cho giải Oscar."

Nghĩ lại Chu Mịch nhanh như vậy đã kết hôn, Từ Tịch Tịch liền cảm thấy rất tức giận. Quả nhiên, đàn ông đều có trí nhớ kém như động vật, không biết lúc cử hành hôn lễ, Chu Mịch còn nhớ hay không, anh đã từng nói với nữ sinh Từ Tịch Tịch là sẽ đợi cô cả đời?

Mới qua vài năm, liền trở mặt không nhận người rồi sao? Khó trách những năm gần đây, anh ta không liên lạc với cô, chỉ sợ lúc bước qua cánh cổng đại học kia, anh ta đã hoàn toàn bỏ quên cô.

Nghĩ đến đây, Từ Tịch Tịch lại cảm thấy buồn, tính lại, cô đã tốt nghiệp năm năm, Chu Mịch ngay cả con cũng đã có. Còn cô lại khờ dại tin vào lời hứa của anh ta năm năm trước. Từ Tịch Tịch quyết định, về sau, những lời nói của đàn ông, dù chỉ qua năm tiếng cũng không thể tin nữa.

Không còn cách nào, Từ Tịch Tịch đem quyển sổ nhỏ kia cất vào ngăn kéo, cô cũng không dám thử nữa, may cho cô gặp được vợ của Chu Mịch là một người phụ nữ hiểu chuyện, nếu gặp phải một người phụ nữ đánh đá, chua ngoa, trực tiếp mắng chửi, liệu cô còn mặt mũi đi gặp ai không?

Nhưng cô là Từ Tịch Tịch, không phải Vệ Lan, không phải dạng phụ nữ chỉ cần gặp một chút cản trở liền bỏ cuộc ngay. Trong nháy mắt, cô liền

chỉnh trang lại mình, hẹn mấy đồng nghiệp tốt tới quán rượu làm vài chén.

Những đồng nghiệp này, đều là phụ nữ đã lập gia đình, có nhà có cửa, hiếm khi có bạn bè rủ ra ngoài, liền cảm thấy như được giải phóng, đều xin phép ông xã, chạy thẳng tới chỗ hẹn.

Từ Tịch Tịch hẹn các cô cũng có lý do riêng. Cô muốn bọn họ giới thiệu đối tượng kết hôn cho mình, vì vậy cô không thể hẹn mấy cô nương chưa chồng được, nếu có họ đã tự lấy cho mình đâu tới lượt cô.

Mà những người phụ nữ đã lập gia đình kia rất thích chuyện bao đồng, chuyện của họ đã xong, liền quay qua lo cho vấn đề của người khác. Từ Tịch Tịch xuất hiện, vừa đúng lúc có thể giúp họ phát huy công lực. Về phương diện này mà nói, Từ Tịch Tịch kiếm những người bạn này, so với mẹ Vệ Lan tìm tới ba cô sáu thím kia cũng không khác nhau là bao.

Mặt khác, những người bạn này của cô gả cho mấy ông chồng coi như không tệ, chồng của các cô chắc chắn sẽ biết nhiều thanh niên có triển vọng, giới thiệu cho một đại mỹ nữ như cô, coi như cũng đáp ứng yêu cầu.

Từ Tịch Tịch chính là nhận định được mấy điểm này, lúc này mới quả quyết đánh tới, không đạt mục đích thề không bỏ cuộc.

Vừa vào quầy rượu, Từ Tịch Tịch rất rộng rãi gọi đồ ra, chiêu đãi mọi người, còn buông lời nói, hôm nay cô mời khách, kêu vài chai bia, rượu vang, một đám phụ nữ cùng nhau uống.

Phụ nữ uống chút rượu, liền bắt đầu nói nhiều, từng người một khuyên Từ Tịch Tịch nên nhanh chóng lập gia đình, không cần kén cá chọn canh nữa. Từ Tịch Tịch chỉ đợi mấy lời này của các cô, vội vàng làm ra một vẻ mặt khổ sở, nói mình quả thật có ý nghĩ muốn lập gia đình, bất đắc dĩ là không tìm được người thích hợp.

Lần này, mấy bà chủ gia đình kia liền vỗ ngực bảo đảm, phải làm mỗi cho cô, phụ trách gả cô ra ngoài mới thôi.

Từ Tịch Tịch uống rượu, khuôn mặt tươi cười, miệng không ngừng nói "Cám ơn" "Làm ơn" các loại, trong lòng tính toán, tối hôm nay tiêu số tiền này, không tính là oan uổng.

Rất nhanh chóng, chỉ sau hôm uống rượu kia ba ngày, đã có người cầm danh sách đề cử tới tìm Từ Tịch Tịch. Từ Tịch Tịch nhìn qua, điều kiện không tệ, ở nước ngoài trở về, đại khái là đã học xong một trường đại học hạng hai ở Mỹ, bây giờ về nước làm kế toán cho một công ty nước ngoài. Nữ đồng nghiệp kia còn nói, dáng vẻ anh ta không tồi, cao 1m85, rất thích hợp với Từ Tịch Tịch, vẻ ngoài nghiêm trang, tuyệt đối sẽ không làm cô mất mặt. Hơn nữa, nói năng lưu loát, không giống loại người chỉ biết học kia, rất nhàm chán.

Trong lòng Từ Tịch Tịch suy tính, điều kiện của người đàn ông này không tệ, so với anh chàng kia của Vệ Lan, nhất định là tốt hơn. Tuy thời đại bây giờ số người đi du học về không ít, nhưng dù sao vẫn tốt hơn so với người chưa từng xuất ngoại, điều kiện gia đình hẳn sẽ thuộc dạng khá giả. Cô cảm thấy rất hãnh diện. Tuy nhiên trên mặt vẫn không lộ vẻ thích chí, chỉ giả bộ khổ sở nói: "Mấy ngày này tôi khá bận rộn"

"Không sao, cậu ta nói tùy cô sắp xếp thời gian gặp mặt." Nữ đồng nghiệp kia nhanh chóng tiếp lời.

Từ Tịch Tịch cũng làm bộ khó xử, giở lịch ra xem, rồi nói: "VẬY thì tối thứ sáu đi, xem như gặp gỡ kết bạn vậy."

Mọi chuyện tạm thời coi như được giải quyết, Từ Tịch Tịch cả đời chắc sẽ không ngờ tới, thời thế thay đổi, cũng có một ngày chuyện hôn nhân của cô lại phải dựa vào xem mắt.

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 5: Chúa ba hoa

Từ Tịch Tịch đi xem mắt dĩ nhiên sẽ không giống Vệ Lan, cô chỉ tiến hành trong yên lặng, không nói với bất kỳ ai. Dù sao cuộc sống về đêm của cô cũng rất phong phú, nên dù có ra ngoài ăn vào tối cuối tuần cũng không ai hỏi gì.

Đường Tiểu Mạn và Vệ Lan, một người thì ôm điện thoại, một người thì ôm máy tính, ngay cả Từ Tịch Tịch ra khỏi cửa lúc nào, cũng không hề biết.

Cuộc hẹn của cô vào 6 giờ tối ở một quán cà phê, quả nhiên là người du học ở nước ngoài về, sẽ không giống với đối tượng của Vệ Lan. Từ Tịch Tịch lái xe một mình trên đường, hai bên đường từng quán cà phê, quán trà, còn có quán bar, nối tiếp nhau kéo dài, cô thắc mắc không hiểu liệu bên trong kia có bao nhiêu cặp đôi sẽ giống như cô, gặp mặt để tìm kiếm mảnh kia của mình. Khu phố này vào ngày cuối tuần đã trở thành nơi phục vụ cho những người trưởng thành chưa lập gia đình như cô.

Hôm nay Từ Tịch Tịch cố tình trang điểm kỹ một chút, thứ nhất là do ánh đèn trong quán cà phê khá là mờ, trang điểm nhạt sẽ tạo cảm giác giống xác chết. Mặt khác, đối phương là người đi du học trở về, nhất định sẽ quen với lối trang điểm ở bên kia, phong cách tiểu muội muội thuần khiết chắc sẽ không cảm thấy hứng thú.

Cuộc sống của Từ Tịch Tịch thình thoảng sẽ phải tính toán cẩn thận lợi ích thiệt hơn, mỗi lần cô làm việc gì đều phải phân tích tới phân tích lui, giống như đi mua thịt ở ngoài chợ vậy.

Cũng như hôm nay, cô chính là muốn lấy lòng vị kim quy kia, cô cảm thấy nếu mình không có cách níu kéo một người đàn ông, vậy chẳng khác gì Vệ Lan. Xinh đẹp có thể ăn được sao? Huống hồ, cô còn thể trẻ trung xinh đẹp được mấy năm nữa?

Vì vậy, khi cô lắc lắc cái mông bước vào quán cà phê, vừa nhìn thấy con rùa vàng đó, cô liền bắt đầu đánh giá diện mạo của anh ta, cô cảm thấy cơ hội của mình đang tới. Có thể khiến Từ Tịch Tịch cho 70 điểm ngay từ lần đầu gặp mặt là rất hiếm, Triệu Trinh Bình cũng tính là một trong số đó, có điều, đó là Từ Tịch Tịch hạ bớt tiêu chuẩn xuống, dựa vào tình hình của Vệ Lan mà xem xét.

Đối tượng lần này của cô tên là Chu Tự Cường, vừa nghe tên anh ta, Từ Tịch Tịch chỉ nghĩ đến một từ duy nhất, chính là: quê mùa. May mà lúc gặp người thật, cũng không đến nỗi tệ, khá là hợp thời, không nhìn thấy vẻ quê mùa. Quả nhiên là người đã từng sống ở nước ngoài, ít nhiều sẽ không như vậy.

Từ Tịch Tịch cũng giống như Vệ Lan, chưa từng hôn qua ai bao giờ, cũng không biết đi xem mắt thì nên làm cái gì, lúc đi tới chỗ của Chu Tự Cường, cô không biết nên nói gì, chỉ đứng nhìn anh ta.

Chu Tự Cường bị cô nhìn cũng có chút ngượng ngùng khó hiểu, dò xét hỏi: "Tiểu thư, xin hỏi."

"Anh là Chu Tự Cường phải không?" Từ Tịch Tịch hỏi thẳng, về điểm này, cô ngay cả Vệ Lan cũng không bằng, Vệ Lan ít nhất còn biết thêm hai chữ "Tiên sinh".

"Đúng, xin hỏi tiểu thư là?" Chu Tự Cường này mặt mày có vẻ sáng sủa, tại sao lại hỏi câu ngu ngốc như vậy, Từ Tịch Tịch trực tiếp hạ điểm của anh xuống chỉ còn 60.

"Tôi là Từ Tịch Tịch."

"A, là Từ tiểu thư, thật xin lỗi, mời ngồi mời ngồi." Chu Tự Cường hồi phục lại tinh thần, biểu hiện rất nhiệt tình, đứng dậy mời cô ngồi xuống.

Từ Tịch Tịch lúc này mới thu lại tức giận, mỉm cười ngồi xuống. Phục vụ đi tới, đưa thực đơn lên, cô làm bộ lật tới lật lui, sau đó đưa trả cho người phục vụ, nói: "Một ly Mocha."

"Từ tiểu thư còn muốn ăn gì không?"

"Không cần, tôi không đói." Thật ra Từ Tịch Tịch vẫn chưa ăn cơm tối, về điểm này cô và Vệ Lan giống nhau, đều là loại phụ nữ giả vờ dè dặt. Mặc dù cô luôn tự cao tự đại, không muốn cùng một loại với Vệ Lan, nhưng trên thực tế, các cô đều giống nhau, nếu không làm sao có thể ở chung với nhau lâu như vậy.

"Vậy tôi không khách khí nữa, tôi vẫn chưa ăn cơm tối." Chu Tự Cường gọi một phần cơm thịt bò, cùng với một số món ăn nhẹ, uống một ngụm trà, lại thấy nhạt miệng, muốn gọi một cốc bia.

Từ Tịch Tịch nhìn anh ta ăn cơm, trong bụng suy nghĩ nhất định sẽ phải nhìn kỹ tướng anh ta lúc ăn, để xem bình thường lúc đàn ông ăn cơm sẽ không đẹp mắt tới mức nào.

Trong lòng suy nghĩ những chuyện kia, nhưng ngoài miệng lại hỏi khác: "Anh đã xem qua hình của tôi chưa?"

"Đã xem qua."

"Vậy vừa rồi tại sao anh lại không nhận ra tôi?" Từ Tịch Tịch rất tò mò chuyện này, nói chung, cô sinh ra đã có vẻ đẹp tự nhiên như vậy, cho dù cô có trang điểm như thế nào cũng sẽ không khác đến nỗi không nhận ra.

Chu Tự Cường có chút ngượng ngùng, cười nói: "Tôi trời sinh đã nhận diện mặt người rất kém. Mẹ tôi vẫn thường nói: nếu đổi kiểu tóc nhưng vẫn

mặc nguyên bộ đồ đó, thì nếu có gặp trên đường tôi cũng sẽ không nhận ra."

Từ Tịch Tịch cảm thấy như mình vừa nghe một chuyện rất quái gở, làm sao có thể nhận diện mặt người kém đến như thế được? Nhưng mà anh ta cũng đâu cần thiết phải lừa cô, dù sao lần gặp mặt đầu tiên mà không nhận ra đối phương cũng không phải là chuyện gì đáng khoe.

Vừa đúng lúc này, đồ ăn được đưa lên, mượn đồ ăn mà không khí bớt lúng túng hơn.

Chu Tự Cường có vẻ rất đói, cũng không kịp mời Từ Tịch Tịch, nhìn đĩa cơm còn đang bốc khói nghi ngút, không ngại nóng liền bỏ vào miệng ăn.

Từ Tịch Tịch nhìn đĩa cơm bốc khói trắng trên bàn, một lần nữa nghe tiếng kêu "Ọc . . . ", "Ọc . . . ", cảnh giác nhìn bốn phía, sợ có người nghe thấy. Ở trong hoàn cảnh này, đồ ăn đặc biệt là cơm lại rất hấp dẫn, cô thật sự không hiểu tại sao một quán cà phê lại phục vụ cơm.

Chu Tự Cường ăn rất vui vẻ, rất sung sướng, đưa cốc bia lên miệng uống một hớp, trên miệng còn bóng loáng vết dầu, chưa kịp lau, liền hỏi Từ Tịch Tịch: "Từ tiểu thư làm công việc gì?"

Toàn bộ sự chú ý của Từ Tịch Tịch đều bị cái miệng đầy mỡ kia thu hút, câu hỏi của Chu Tự Cường vào tai trái liền muốn chui ra bằng tai phải, đầu óc phản ứng lại, cô phục hồi tâm trí nói: "Tôi làm về nhân sự."

Chu Tự Cường cười nói: "Từ tiểu thư xinh đẹp như vậy, làm về nhân sự thật là đáng tiếc, phải làm bên quan hệ công chúng mới đúng."

Từ Tịch Tịch nghe đối phương khen mình, mặc dù đối với miệng của anh hết sức bất mãn, chỉ là, lời nói từ cái miệng kia nghe hết sức lọt tai, liền mỉm cười.

"Chu tiên sinh làm kế toán." Từ Tịch Tịch nói.

"Đúng vậy, tôi từ Mỹ trở về liền làm cho công ty hiện tại. Quy cách làm việc của người Trung Quốc quả thực rất kém, quản lý cũng rất tệ, nếu giao cho tôi quản lý, đảm bảo sau ba năm nhất định sẽ lọt top 100 công ty mạnh nhất thế giới."

Từ Tịch Tịch đang ăn Popcorn, nghe được Chu Tự Cường phóng đại lên, sững sờ tại chỗ. Cô luôn cho mình là người rất hay tự đề cao bản thân, không ngờ, hôm nay gặp được một người còn cao siêu hơn, vừa mở miệng liền hận không dọa chết người khác.

Chu Tự Cường thao thao nói xong, không để ý tới phản ứng của cô, tiếp tục ăn cơm. Từ Tịch Tịch thấy anh ta im lặng, hình như sẽ không có ý tiếp tục đề tài kia nữa, thở phào nhẹ nhõm.

Chu Tự Cường đại khái chỉ cần 3 phút, đã giải quyết xong đĩa cơm cùng với cốc bia kia, cuối cùng, còn hài lòng ợ một cái, mặc dù âm thanh rất nhẹ, nhưng có thể làm cho Từ Tịch Tịch hận không thể vung một cây gậy lớn, đánh anh ta chui xuống mặt đất.

Lần này, anh ta rốt cuộc cũng nhớ lau miệng, cười với Từ Tịch Tịch một tiếng, rồi nói tiếp: "Công ty chúng tôi, riêng quản lý thôi cũng đã tới mười người, tài vụ, nhân sự, nghiệp vụ, ngay cả hậu cần cũng có quản lý. Tôi thấy nuôi nhiều quản lý cũng chẳng để làm gì, tất tần tật những việc lật vật kia, một mình tôi cũng có thể lo được."

Từ Tịch Tịch nghe anh nói lại cái đề tài kia, hơn nữa lại càng ba hoa, càng nói càng không đáng tin, sự chán ghét thể hiện rõ trên mặt, nhưng Chu Tự Cường có vẻ không nhìn thấy, lại còn nói om sòm hơn: "Tôi chính là nhân tài ở Mỹ về, so với những quản lý kia, năng lực còn hơn gấp trăm lần, kết quả thì sao, vẫn phải nghe bọn họ sai bảo."

Từ Tịch Tịch mặc dù vẫn ngồi ở đó, trên mặt miễn cưỡng mỉm cười, nhưng thân thể vẫn đang kìềm nén run rẩy, cô thực sự rất muốn cười lớn, nhưng phải liềm mạng kiểm chế. Đến cuối cùng, Chu Tự Cường nói cái gì, cô nghe không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy bên tai không ngừng có hai chữ "Nước Mĩ" bay qua.

Từ Tịch Tịch sắp ăn hết phần Popcorn trước mặt thì rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa. "Rằm". Cô đập bàn một cái, âm thanh mặc dù không phải quá lớn, nhưng vẫn rất hữu hiệu, khiến Chu Tự Cường ngậm miệng.

Từ Tịch Tịch ngồi thẳng dậy, mặt nở nụ cười, nhìn thẳng Chu Tự Cường, hỏi: "Xin hỏi Chu tiên sinh, lương một tháng của anh là bao nhiêu?"

"À?" Chu Tự Cường đang nói hăng say lại bị cắt ngang, trong lòng có chút bất mãn, anh ta vốn là đang chờ Từ Tịch Tịch khen ngợi mình, nhưng lại nhận được câu hỏi như vậy, đầu óc phản ứng không kịp.

"Tôi hỏi anh, một tháng anh kiếm được bao nhiêu?" Từ Tịch Tịch không kiên nhẫn, trong lời nói có tới ba phần là tức giận.

"Hơn năm ngàn." Chu Tự Cường không biết tại sao lại bị giọng điệu của Từ Tịch Tịch dọa cho giật mình, thành thật khai báo. Anh tưởng rằng Từ Tịch Tịch sẽ giống như những cô gái nhỏ bé khác, nghe anh ta nói mấy câu mang tầm cỡ vĩ mô cùng với năng lực ở Mỹ về của anh ta, nhất định sẽ phải ngưỡng mộ anh. Anh ta không ngờ mình lại gặp phải một người phụ nữ mạnh mẽ như vậy, khí thế lập tức bị ép xuống.

Từ Tịch Tịch bật cười: "Ha ha", nhin không được lại cười lên: "5000, một tháng kiếm được 5000, anh muốn khoa chân múa tay trước mặt người khác sao? Lão huynh, hiểu chuyện một chút đi, đừng tưởng rằng đi Mỹ một chuyến, lúc trở về toàn thể nhân dân Trung Quốc sẽ phải vây quanh anh. Bây giờ, có thể kiếm được nhiều tiền mới là đại gia. Chỉ như anh, muốn làm quả lý sao, nằm mơ đi."

Nói xong, Từ Tịch Tịch xách túi lên, quay đầu bước đi, đi được vài bước lại quay lại, chỉ vào Chu Tự Cường nói: "Bữa cơm này, anh mời, lần sau ra khỏi cửa nhớ mang theo não."

Sau đó, xoay người bước ra cửa, lần này cô tuyệt đối sẽ không quay đầu lại, cô sợ lúc quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt kia của Chu Tự Cường, tối nay cô nhất định sẽ gặp phải ác mộng. Cô thật không hiểu tại sao lúc mới gặp anh ta, cô lại có thể cho anh ta 70 điểm, rõ ràng là 7 điểm cũng không đáng.

Ra khỏi quán cà phê, vào xe, Từ Tịch Tịch thật không muốn về nhà, bình thường cô ra ngoài vào cuối tuần sẽ không về sớm như vậy. Cho nên, nếu về nhà bây giờ nhất định sẽ bị bọn họ lôi kéo hỏi han. Vệ Lan thì không tính, nhưng Đường Tiểu Mạn rất tinh mắt, để cô ấy phát hiện ra chút gì, về sau cô sẽ rất khó sống.

Ngồi trong xe, đang tính xem nên đi đâu để giết thời gian thì dạ dày cô đột nhiên bị đau. Đau muốn chết, nhất định là do vừa rồi cô để bụng rỗng uống cà phê. Từ Tịch Tịch nhỏ giọng mắng mấy câu, đem toàn bộ lỗi đổ lên đầu Chu Tự Cường.

Cố gắng uống mấy ngụm nước, cảm giác đau bụng cũng giảm đi chút ít, Từ Tịch Tịch liền nhớ ra một nơi, đạp chân ga, đánh vô lăng, theo hướng đích đến mà đi.

Đó là một cửa hàng trà sữa mở ở trên một con phố sầm uất gần quảng trường, cửa hàng này do hai cô gái mở, cũng chỉ là một quầy nhỏ, dùng ô để che, không quản ngại mưa gió.

Từ Tịch Tịch là khách quen, ở đây cách chỗ làm của cô không xa, thời gian nghỉ ăn trưa cô thường chạy ra đây mua một cốc trà sữa, ngồi trên ghế nhìn các cô bạn rộn chạy qua lại, thỉnh thoảng sẽ tâm sự vài câu.

Hôm nay, bụng của cô đau, cô liền nghĩ đến chỗ này, họ nhất định là vẫn còn bán, tối cuối tuần chính là thời điểm thuận lợi cho buôn bán, tới đây

nhất định sẽ mua được thứ hợp ý mình.

Dừng xe xong, đi vào quảng trường, quả nhiên tối cuối tuần không khí thật khác biệt, nhất là những cặp tình nhân hẹn hò, đi dạo phố, tản bộ, tất cả đều chen chúc ở đây. Từ Tịch Tịch cảm thấy thật thê lương, rất cần 1 cốc trà sữa để sưởi ấm trái tim của mình.

Đi tới nơi, một trong hai cô gái liền nhìn thấy cô, cười nói: "Hôm nay không phải đi làm, vẫn tới ủng hộ chúng tôi sao."

Từ Tịch Tịch gật đầu nói: "Hôm nay bao tử bị đau nên nhớ tới các cô, cho tôi một cốc trà sữa nóng, nhớ là không cho trân châu." Thói quen của Từ Tịch Tịch từ trước tới nay, chỉ uống trà sữa không cần đến thứ tinh hoa kia.

Cô gái cười cười, quay đầu lại nói người bạn kia làm trà sữa. Từ Tịch Tịch là khách quen, mỗi lần tới đều được phục vụ đặc biệt. Cô cảm thấy trên đời này, có rất ít người giống như hai cô gái này, có thể tỏ ra thân thiện với cô như vậy. Ngay cả hai cô bạn sống cùng với cô, cũng không thể đáng yêu được như thế.

Từ Tịch Tịch vẫn ngồi ở một bên, cô gái kia vội vàng phục vụ khách hàng khác.

"Tiểu thư, làm phiền cho tôi một cốc trà sữa sôcôla, chỉ mình trà sữa thôi, không thêm trân châu."

Từ Tịch Tịch nghe thấy có người có sở thích giống mình, không khỏi có chút tò mò, ngẩng đầu lên nhìn. Một người đàn ông mang theo một cô bé ba, bốn tuổi. Cô bé còn cầm trong tay quả bóng hình con cá, vừa nhìn đã biết là theo ba đi chơi cuối tuần.

Từ Tịch Tịch cảm thấy cô bé kia rất đáng yêu, liền mỉm cười với cô bé. Cô bé cũng cười lại với cô, rồi đi thẳng về cô.

"Tịch Tịch, không nên chạy lung tung." Người đàn ông kia quay đầu lại, kéo tay cô bé.

Từ Tịch Tịch nghe thấy có người gọi tên mình, ngẩng đầu nhìn, thấy ba của cô bé kia đang ôm lấy con gái, cô vừa nhìn thấy mặt của người đàn ông kia, liền ngậy người.

"Chu Mịch." Từ Tịch Tịch kêu lên một tiếng, người đàn ông kia cuối cùng cũng thấy cô, giống như bị sâu cắn, nháy dựng lên lùi về phía sau, run rẩy kêu: "Từ Tịch Tịch."

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 6: Xa cách gặp lại

Từ Tịch Tịch gặp lại Chu Mịch ở quán trà sữa ở trên quảng trường, bên cạnh còn có quả bóng cá nhỏ, con gái Chu Mịch, Chu Tịch Tịch. Đây là một vở hài kịch sao, lúc Từ Tịch Tịch uống rượu say thường mắng: "Bà đây đã sống hai mươi mấy năm, diễn tuồng cũng đã hai mấy năm, mẹ nó, quá mệt mỏi rồi."

Nhưng hôm nay cô mới phát hiện, ông trời là một đạo diễn cố chấp, luôn tạo ra những tình huống cầu huyết buộc cô phải tiếp tục diễn.

"Chào anh." Từ Tịch Tịch suy nghĩ một hồi, chỉ nói ra được một câu như vậy. Cô còn biết nói cái gì đây, chẳng lẽ bảo cô đứng trước mặt bạn nhỏ này, hỏi Chu Mịch tại sao lại thất hứa, tại sao lại không đợi cô?

"Ừ, chào em." Chu Mịch giống một cái Repeater, chỉ biết lặp lại lời của Từ Tịch Tịch.

"Tịch Tịch, trà sữa xong rồi này." Chủ quán kêu lên, cắt đứt tình trạng lúng túng. Cả hai "Tịch Tịch" cùng quay đầu lại, đi lấy trà sữa của mình, chỉ khác là, một người thì tự đi, người còn lại thì được bế đi.

Từ Tịch Tịch giành trả tiền, coi như là mời người bạn nhỏ, nhân tiện cũng mời Chu Mịch. Lúc còn đi học, Chu Mịch mời cô ăn cơm không ít lần, hôm nay, coi như cô đã đền đáp anh được một chút, tiêu tiền cho con gái nhỏ của anh.

Ba người ngồi trên ghế ở quảng trường, mỗi người cầm một cốc trà sữa trên tay, người không biết nhất định sẽ nghĩ bọn họ là một gia đình. Một gia

đình, có ba, có mẹ, có con gái, thật là tuyệt vời. Nhưng hiện thực làm sao có thể có điều hoàn mỹ như vậy được.

"Con gái anh thật đáng yêu." Từ Tịch Tịch vuốt ve bàn tay cô bé, cười nói.

Chu Mịch xoa đầu con gái: "Tịch Tịch, gọi dì đi."

Chu Tịch Tịch ngẩng đầu kêu một tiếng, sau đó lại tiếp tục uống trà sữa, cố gắng hút hết trên châu ở trong cốc.

"Cô bé cũng tên là Tịch Tịch?"

"Đúng vậy." Chu Mịch nhìn cô, thở dài một tiếng, nói: "Anh nghĩ em sẽ hiểu được, anh lấy cái tên đó là có ý gì."

Từ Tịch Tịch dĩ nhiên là hiểu rõ, nhưng Từ Tịch Tịch lại không thể hiểu được, nếu anh ta luôn nhớ cô, tại sao lại kết hôn nhanh như vậy, cô bé đã lớn thế này, có nghĩa sau khi tốt nghiệp không lâu, anh ta đã kết hôn.

Hiện tại anh ta nói điều này còn có tác dụng sao? Cũng không thể đem Chu Tịch Tịch nhét lại vào bụng của mẹ cô bé, rồi bắt Chu Mịch ly hôn với vợ anh ta, sau đó quay trở về theo đuổi Từ Tịch Tịch được. Huống hồ, Từ Tịch Tịch cũng không phải là quá thích anh ta, chẳng qua chỉ là cảm thấy anh ta không tệ.

Chu Mịch cũng cảm thấy giật mình với lời vừa nói ra, có chút xấu hổ, đành nói lảng sang chuyện khác: "Còn em, sao lại tới đây? Em đi dạo cùng với chồng sao?"

"Anh nhìn thấy em có điểm nào giống với người đã kết hôn?" Từ Tịch Tịch giơ tay trái của mình lên, quơ quơ ở trước mặt anh ta, trên đó không có chiếc nhẫn nào.

Chu Mịch giật mình, vò đầu: "Lúc gần tốt nghiệp đại học, anh nghe nói có một ông chủ lớn theo đuổi em, mỗi ngày đều tới cổng trường đón em, anh cho rằng em sớm đã kết hôn rồi."

"Ha ha ha." Từ Tịch Tịch nghe những lời này, chỉ cảm thấy rất buồn cười, "Anh nghe ai nói, đó chỉ là tin đồn." Từ Tịch Tịch cô mặc dù không thiếu người theo đuổi, nhưng đều là người trẻ tuổi, hoặc thành phần trí thức. Ông chủ lớn, cô chưa từng gặp qua, ông chủ lớn tìm đến cô, có vợ có con, bọn họ chính là muốn ghép cô vào chức nhân tình.

Từ Tịch Tịch tự nhận mình là một người yêu tiền, nhưng không phải không cần mạng. Tiền tài của những ông chủ kia có thể làm cô động lòng nhưng nghĩ tới móng vuốt đằng sau ông ta, cô liền mất hết hứng thú. Cô không phải loại người có thể bị nhốt giống chim Yến.

Chu Mịch vẫn chưa tin lời cô, nghiêm túc nói: "Không phải chỉ là nghe người khác nói đâu, anh tận mắt nhìn thấy, một chiếc BMW 7 Series đậu ở trước cổng trường, một lúc sau em đi tới ngồi vào xe đó."

Từ Tịch Tịch nghe anh ta nói như vậy cũng có chút mơ hồ. Mặc dù cô có rất nhiều bạn khác phái, nhưng người có tiền như Chu Mịch nói, cô không thể không có ấn tượng nào được.

"Em thực sự không nhớ ra, người đó trông như thế nào?"

"Anh chưa nhìn thấy người đó, lúc đó, tầm 5 giờ, em tan học, chiếc xe kia đậu ở cổng trường chờ em."

Từ Tịch Tịch uống một hơi hết cốc trà sữa, suy nghĩ những lời Chu Mịch nói, cuối cùng cũng nghĩ ra: "A, người đó, trời ạ, đó là chú của em, chú ruột."

"Chú của em không có việc gì làm hay sao mà mỗi ngày đều tới đón em?"

"Khi đó, con trai của chú em, em họ của em đang học cấp ba, chuẩn bị tới kỳ thi đại học. Vì vậy chú ấy nhờ em kèm cho nó, nhân tiện cũng trông nom nó một chút, chú thím em không có thời gian chăm sóc nó."

Cuối cùng mọi chuyện cũng sáng tỏ, nhiều năm qua chuyện đó vẫn là vết sẹo trong lòng anh, anh luôn nghĩ rằng anh không thua người kia, mà thua tiền tài của người đó, nhưng bây giờ anh hiểu rằng, anh đã thua chính bản thân mình. Từ Tịch Tịch chưa kết hôn, nhưng anh đã có Tiểu Tịch Tịch, cuộc đời anh từ nay sẽ không còn liên quan tới Từ Tịch Tịch nữa.

Hai cô gái, vì lời cá cược mà chủ động xuất quân, đi xem mắt một lần, chỉ tiếc là kết quả đều bằng không, trò chơi bắt đầu lại. Hai người lại cùng đứng ở vạch xuất phát.

Vệ Lan thất bại tương đối sớm, lại có mẹ Vệ hỗ trợ vững chãi ở phía sau nên rất nhanh cô liền có đối tượng hẹn hò mới. Lần này mẹ Vệ rất cẩn thận, sợ lại gặp phải kẻ lừa đảo, bà đã điều tra rất kỹ lưỡng tài sản của đối phương. Ngay cả trước nhà anh ta có bao nhiêu con chó gác cửa cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Sau khi mẹ Vệ cảm thấy chắc chắn 100%, mới giới thiệu anh ta cho Vệ Lan.

Có câu nói, "Nhất hồi sinh, nhị hồi thực" (Một lần lạ, hai lần quen). Vệ Lan đã xem mắt một lần, cô nghĩ lần này chỉ cần tùy tiện ăn diện một chút, sau đó tới chỗ hẹn.

Địa điểm hẹn lần này không giống lần trước. Ba Vệ được tặng hai tấm vé ca nhạc, nghệ sĩ biểu diễn cũng khá nổi tiếng, Vệ Lan cùng anh chàng kia cùng nhau đi xem. Người trẻ tuổi, ra ngoài tham gia hoạt động coi như bồi dưỡng tình cảm. Mẹ Vệ cũng nghĩ như vậy.

Đến ngày hẹn, đối phương lái xe tới đón Vệ Lan. Hai cô bạn kia vẫn như cũ, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, núp sau rèm cửa nhìn lén. Điều họ quan

tâm nhất chính là diện mạo của anh chàng kia, chỉ tiếc là anh ta không ngẩng đầu lên, vì vậy bọn họ không thể nhìn rõ, chỉ thấy thân hình anh ta rất gầy, từ trên cao nhìn xuống giống như cây sào phơi quần áo. Từ Tịch Tịch cá bốn phần là thất bại. Cô cho rằng đàn ông không nên quá béo nhưng cũng không nên quá gầy, như thế so với phụ nữ không phải quá mong manh sao, còn gì là chí khí đàn ông.

Nhìn người xong chuyển qua nhìn xe, Đường Tiểu Mạn không nhìn rõ dáng xe nhưng cô nhìn thấy logo NISSAN, mỉm cười nói: "Cùng một công ty sản xuất, đáng tiếc thấp hơn một bậc. Mẹ Vệ chọn con rể chắc theo tiêu chí lái xe Nissan nha."

Hai cô gái nhìn nhau cười, anh chàng kia qua miệng các cô liền đổi tên thành Nissan.

"Cậu nói xem mấy giờ cậu ấy về nhà?" Từ Tịch Tịch cười gian xảo.

"Mặc kệ cậu ấy mấy giờ về, không về thì càng tốt, như vậy chẳng phải trực tiếp thắng cậu luôn sao." Đường Tiểu Mạn reo lên một tiếng chiến thắng, lắc hông đi vào bếp tìm đồ ăn.

Để lại Từ Tịch Tịch đứng một mình hờn dỗi, làm mặt quỷ sau lưng cô, cũng không còn cách nào khác, bất thành linh như thế bảo cô kiếm đâu ra đàn ông.

Đợi cả buổi tối, mãi cho đến hơn mười giờ, Vệ Lan mới về nhà. Lần này Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch đối xử với cô còn cao cấp hơn. Chính là cô vừa bước vào cửa lập tức bị bọn họ lôi vào ghế sofa, thời gian bất quá bắt đầu.

"Như thế nào?" Họ đồng thành nói, sau đó lại lườm nhau một cái, "Hừ" quay đầu đi chỗ khác.

Vệ Lan nhìn điệu bộ của hai cô, chỉ cảm thấy buồn cười, đột nhiên thở dài một tiếng, tiện tay ném cái gối ôm một bên. Làm đổ kệ trang trí nhỏ của Từ Tịch Tịch, nhưng cô cũng chỉ liếc mắt một cái, không thèm để ý tới, tâm trạng lúc này của Vệ Lan mới là quan trọng nhất.

Đường Tiểu Mạn nhanh chóng vào bếp mang ra một cốc sữa tươi, Vệ Lan cầm lấy, uống một hơi hết nửa cốc, “Cạch”, cô đặt cốc xuống bàn, tay phải run rẩy không ngừng, đây chính là dấu hiệu bắt đầu lên tiếng. Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn đã sớm biết thói quen này của cô, lúc kích động cảm cũng không ngăn được.

"Mình sắp phát điên rồi."

Vừa nghe thấy như vậy, hai cô nhìn nhau cùng cất tiếng hỏi: "Anh ta làm cậu kiệt sức sao?"

"Phi." Vệ Lan phun hết sữa ra, kêu lên, "Các cậu có thể nghiêm túc một chút được không, nghe mình nói đây."

Đường Tiểu Mạn làm bộ an ủi cô, xoa đầu cô, nói: "Được được, nghe cậu nói, ngoan, nói đi."

Vệ Lan bất đắc dĩ cúi đầu xuống, lại ngẩng lên nói: "Người đàn ông kia, cả buổi tối nói không quá mười câu. Mình tự hỏi anh ta có phải là bị câm không. ☆ d^d*!q.d☆ Anh ta tốt nhất một chữ cũng đừng nói, như vậy ít ra mình còn xem anh ta là người khuyết tật mà đồng cảm."

Từ Tịch Tịch chưa từng thấy qua bộ dạng này của Vệ Lan, vỗ tay nói: "Không ngờ cậu cũng có lúc nói nhiều như vậy, chỉ một người đàn ông mà có thể bức cậu thành ra thế này, mình rất tò mò."

"Mình cũng vậy." Đường Tiểu Mạn gật đầu phụ họa.

"Tốt nhất các cậu không nên biết, không hiểu sao lúc chuẩn bị đi mình lại hưng phấn như vậy, ngồi nghe anh ta hát cả buổi, người trên sân khấu hát cái gì mình cũng không nghe rõ." Vệ Lan đứng dậy vuốt tóc mình, muốn nổ tung phòng khách, "Trời ạ, làm sao mình lại gặp phải cực phẩm như vậy."

"Không phải anh ta hát theo ca sĩ trên sân khấu đấy chứ?"

"Không sai."

"Cái gì." Đường Tiểu Mạn xem thường, "Anh ta có thể hát cho cậu nghe cả buổi tối, sắp tổ chức được buổi biểu diễn rồi."

"Vâng, nếu anh ta thực sự tổ chức hoà nhạc thì mình đúng là không còn gì để nói, hát cả buổi tối không có câu nào đúng giai điệu. Cậu có thể ngồi nghe được ba tiếng sao?"

Từ Tịch Tịch chán ghét nói: "Hát như vậy còn dám hát trước mặt đối tượng xem mắt, đúng là không biết xấu hổ, mình thật phục người đàn ông này."

Vệ Lan giận dữ rót một cốc nước, uống hết nửa cốc, trở lại ngồi lên sofa, thở dài nói: "Mình cảm giác mình giống như một cái máy ghi âm, ngồi ghi cả một buổi tối, chỗ chết người nhất chính là cái máy ghi âm này chỉ ghi được mà không pause được."

Đường Tiểu Mạn đang ăn dâu tây, nghe những lời này cười đến phun hết dâu tây trong miệng ra ngoài, Từ Tịch Tịch cùng Vệ Lan không tránh khỏi, hai cô nhảy dựng lên, vừa hét vừa mắng Đường Tiểu Mạn.

Đường Tiểu Mạn vừa cười vừa xin lỗi, Vệ Lan nhớ tới tình cảnh vừa rồi, cơn tức giận lại bắt đầu, làm điệu bộ của anh chàng "Nissan" kia, hét lớn: "A, Dao Lang, Dao Lang đi ra kia, tôi thích nhất Dao Lang."

Đường Tiểu Mạn còn chưa kịp phản ứng, Từ Tịch Tịch đã cười lăn bò ra dưới bàn trà.

Vệ Lan nghiêng răng nói: "Bộ dáng anh đúng là như vậy, so với gặp được người tình trong mộng còn kích động hơn, sau đó, còn hát bài ‘Sự trừng phạt hấp tấp’, thật là ghê tởm, quá ghê tởm." (~ly: Sự trừng phạt hấp tấp – thể hiện: Dao Lang)

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa... Nếu không sẽ xảy ra án mạng đấy." Từ Tịch Tịch cười đến không thở nổi, cầm cốc nước Vệ Lan đang uống dở lên uống một hơi hết sạch, sau đó mới cảm thấy hít thở được.

"Anh ta làm nghề gì?"

"Bác sĩ, ở bệnh viện thành phố."

"Không tệ, bác sĩ phẫu thuật sao?"

"Không phải, bác sĩ phụ sản." Vừa nhắc tới cái này, Vệ Lan lại cảm thấy tức giận, không biết mẹ cô nổi điên cái gì, chọn ai không chọn lại đi giới thiệu cho cô bác sĩ phụ sản.

"Khoa phụ sản? Một người đàn ông lại làm công việc đó, quả nhiên có tố chất." Đường Tiểu Mạn vỗ vỗ bụng của Vệ Lan, cười nói, "Gả cho anh ta, về sau cậu không cần lo lắng chuyện sanh con."

Vệ Lan đẩy tay cô ra, thét lên: "Có quý mới gả cho anh ta."

Từ Tịch Tịch nín cười, cúi chỏ chọc chọc Vệ Lan: "Đưa anh ta tới đây diện kiến bọn mình đi, nếu quả thật không được, lúc đó hẵng nói."

"Ai muốn gặp anh ta lần thứ hai chứ, năm mơ."

"Gặp một lần liền từ chối, mẹ cậu sẽ để yên sao?"

"Cậu cho rằng gặp một trăm lần rồi mới đoạn tuyệt thì mẹ mình sẽ bỏ qua sao. Dù sao mình cũng sẽ không gặp lại anh ta. Nếu bắt buộc phải gả cho anh ta, mình tình nguyện sống cô đơn cả đời." Vệ Lan hét lớn. Đường Tiểu Mạn bị cô dọa chạy tới che miệng cô lại: "Nói nhỏ một chút, cậu muốn hàng xóm kiến nghị à. Hay muốn tất cả mọi người đều biết cậu quyết ế đến già?"

"Đừng như vậy, để bọn mình gặp anh ta một chút, nếu như anh ta thật sự kỳ cục, bọn mình có thể giúp cậu nói chuyện với mẹ Vệ, để bà ấy không làm khó cậu nữa, đúng không Tiểu Mạn?" Từ Tịch Tịch ném quả bóng cho Đường Tiểu Mạn.

"Đúng vậy, hẹn gặp ở KTV đi, mình rất tò mò với giọng hát ‘thiên phú’ của anh ta."

"Cậu bị điên à, hôm nay mình đã bị hành hạ một buổi tối rồi, còn muốn mình rủ anh ta đi KTV để nghe anh ta hát." Vệ Lan thật muốn chui xuống sàn nhà.

"Cậu yên tâm, bây giờ âm thanh của KTV rất tốt, ai cũng có thể hát được. Đến lúc đó, Tiểu Mạn, cậu mang theo chồng sắp cưới đi cùng đi, mình cũng sẽ mang theo một người bạn, người trẻ tuổi cùng nhau hát, nói không chừng, cậu còn có thể phát hiện ra ưu điểm khác của anh ta, đừng vội vàng phán quyết án tử hình như vậy."

Vệ Lan bình tĩnh lại, mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế sofa, khoát tay một cái, nói: "Tùy các cậu, đến lúc đó đừng hối hận."

"Tất nhiên sẽ không như thế, đúng rồi, tên của anh ta là gì?"

"Thẩm Lai Phong, mình nghĩ là người điên thì đúng hơn." Cơn giận của Vệ Lan còn chưa tan, nắm lấy cơ hội mắng thêm vài mấy câu.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 7: Âm thanh ma quỷ

Ba ngày sau, rốt cuộc bọn họ cũng được gặp mặt đồng chí "Người điên". Phòng KTV này là do Đường Tiểu Mạn đặt, bình thường lúc ba cô đi ra ngoài đều là do cô chi tiền, ban đầu cô cũng không thèm để ý tới những thứ đó, dần dà, nó trở thành nhiệm vụ của cô, giống như việc Đường Tiểu Mạn cô mời khách chính là việc hiển nhiên, cô cũng cho là vậy, thực hiện rất tốt.

Đường Tiểu Mạn cùng bạn trai Trình Quân đến KTV trước, vài phút sau, Từ Tịch Tịch cũng mang theo bạn tới. Đường Tiểu Mạn vừa nhìn thấy người bạn đó liền giật mình, bởi vì người đó là đàn ông.

"Này, hồ ly tinh, cậu thực sự mang theo đàn ông tới."

Từ Tịch Tịch cầm túi xách lên đánh Đường Tiểu Mạn, vừa đánh vừa chửi: "Cậu gọi mình là cái gì? Thử gọi một lần nữa xem, cẩn thận hồ ly tinh sẽ ăn thịt cậu."

Đường Tiểu Mạn núp vào ngực Trình Quân, cười rung người: "Cậu có bản lĩnh thì tới đây ăn đi. Chỉ sợ anh chàng kia không đơn giản chỉ là bạn của cậu."

"Ngại quá, ngại quá, tôi đúng là bạn của cô ấy." Người đàn ông kia rất thẳng thắn, chủ động giải vây cho Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch nhìn anh ta một cái, hài lòng kéo anh ta ngồi xuống, nói: "Ai quy định bạn thân chỉ có thể là nữ hả? Mình với anh ấy ngay từ lần đầu gặp mặt đã xem nhau như người một nhà rồi. Hơn nữa các cậu đều mang đàn ông tới, mình mang bạn nữ đến đây thì còn mặt mũi nào."

"Thôi đừng chém gió nữa, giới thiệu một chút đi, tiên sinh đây là." Đường Tiểu Mạn cố tình nhấn mạnh hai chữ "Tiên sinh".

"Anh ấy là Tô Bách, cũng làm việc ở bệnh viện thành phố, anh ấy nói có biết anh chàng ' Nissan ' kia, vì vậy mình đưa anh ấy tới, có người quen thì anh chàng ' Nissan ' sẽ đỡ ngại hơn."

Trình Quân ngồi một bên, nghe thấy thì hồ đồ hỏi: "Nissan? Tên của bạn trai Vệ Lan sao lại kỳ quái như thế?"

Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn nhìn nhau cười, không ai trả lời anh. Trùng hợp, cửa đúng lúc mở ra, Vệ Lan dẫn Thẩm Lai Phong đi vào, mặt mũi mây đen giăng kín, vừa nhìn đã biết là một bụng hậm hực.

Từ Tịch Tịch coi như không nhìn thấy, tiến lên chào hỏi: "Hai người tới rồi, à đúng rồi, người này anh biết chứ?" Dứt lời, chỉ vào Tô Bách.

Thẩm Lai Phong vừa thấy Tô Bách, mặt mừng rỡ, chào hỏi nhau. Từ Tịch Tịch kéo Vệ Lan: "Nhìn cũng tạm được, nói chuyện với người quen cũng rất sôi nổi."

Vệ Lan liếc cô một cái: "Một lát nữa cậu sẽ biết, nếu không, lập tức cho anh ta hát cũng được."

"Đừng đừng, chúng ta hát trước mấy bài đi, nếu như giọng anh ta đúng như cậu nói, chỉ sợ tối nay mất tiền oan, chúng ta tự mình vui vẻ trước đã."

Bên kia, Trình Quân cũng đã gia nhập hội đàn ông, nói chuyện phiếm: "Nghe nói tên anh là Nissan, cái tên này nghe rất thú vị."

"Hả?" Thẩm Lai Phong có chút sửng sốt.

Đường Tiểu Mạn thấy không ổn, hung hăng đập Trình Quân một cái, kéo anh ta qua nói nhỏ vào tai: "Ngu ngốc, anh ta là Thẩm Lai Phong, không

phải là Nissan, đó chỉ là nói đùa, anh không có não à?" Trình Quân tự biết mình nói sai, đành ngồi im lặng một bên, nửa câu cũng không dám nói nhiều. Đường Tiểu Mạn sợ Thẩm Lai Phong lúng túng, liền kéo Trình Quân đi lên chọn bài, để lại Tô Bách ngồi cùng với anh ta.

Ở những chỗ như thế này, ca hát về căn bản không cần quá lợi hại, có thể tùy ý hát đôi câu, sẽ không đến nỗi làm trò cười. Đường Tiểu Mạn chọn cho Từ Tịch Tịch một bài hát của Phạm Băng Băng, Từ Tịch Tịch không muốn, nhưng cánh đàn ông ở phía dưới đều trầm trồ khen ngợi, cô cũng không còn cách nào, đành phải nhắm mắt hát.

Cứ như vậy, anh một bài tôi một bài, cũng được mười bài rồi, vẫn chưa thấy Thẩm Lai Phong có ý muốn hát, Tô Bách cũng nhanh chóng giựt dây nói: "Anh cũng lên hát một bài đi."

Thẩm Lai Phong có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: "Tôi hát không hay lắm, có lẽ không nên hát thì hơn."

"Có vấn đề gì đâu, ở đây cũng không có ai là ca sĩ, đều là đến hát cho vui thôi, anh sợ cái gì."

Từ Tịch Tịch cũng ở một bên nói vào: "Đúng vậy nha, anh xem Tô Bách đây, giọng anh ấy nghe như tiếng kính vỡ như vậy mà vẫn dám hát 《 đến chết vẫn còn yêu 》, anh sợ cái gì, có anh ấy bè cho anh, lên hát một bài đi."

Thẩm Lai Phong không còn cách nào khác, đành phải nói: "Vậy tôi chọn một bài của Đào Lang, tôi rất thích nghe anh ta hát."

Từ Tịch Tịch vừa nghe xong, thiếu chút nữa thì bật cười, quay đầu đi, vừa đúng lúc nhìn thấy Đường Tiểu Mạn cũng đang nháy mắt với cô, hai người cùng quay lại nhìn Vệ Lan, chỉ thấy gương mặt đau khổ của cô, điệu bộ đang chuẩn bị bị tạt.

Hai cô gái lặng lẽ đi đến bên cạnh Vệ Lan, khuyên nhủ: "Đừng như vậy, nghe một chút đi, nói không chừng sẽ không tệ như lần trước."

Còn chưa nói xong câu, tiếng nhạc ma quỷ ở bên kia đã vang lên, Thẩm Lai Phong hát lên một câu, Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn cảm thấy như có vật gì đó chặn lại ở trước ngực, vô cùng ngọt thờ. Hai cô nhìn Thẩm Lai Phong một cái rồi lại quay sang nhìn Vệ Lan, nói không nên lời.

Đường Tiểu Mạn đứng dậy nói: "Tôi đi toilet."

Từ Tịch Tịch cũng đứng lên theo: "Mình đi cùng cậu." Hai người một trước một sau đi ra khỏi phòng.

Từ lúc ra khỏi phòng, hai người không nói một câu nào, đi một mạch tới nhà vệ sinh nữ. Đứng trước gương, nhìn vào nhau ở trong gương chột bặt cười thật lớn.

"Ha ha ha, trời ạ, mình còn tưởng là tiếng quỷ gầm nửa đêm đấy." Đường Tiểu Mạn ôm bụng, cười đến rút gân ra.

"Âm thanh kinh khủng như vậy, Vệ Lan có thể chịu được ba tiếng, mình quả thật rất phục cậu ấy." Từ Tịch Tịch ở một bên vừa cười vừa ấn vào khoé mắt, sợ để lại nếp nhăn.

"Thảm họa, đây đúng là thảm họa âm nhạc." Hai người cuối cùng đưa ra cái kết luận này, ở trong nhà vệ sinh nửa tiếng, làm bộ như vừa ở đó trang điểm lại, cười sáng khoái đi ra. Để Vệ Lan cùng với hai người đàn ông kia ở lại chịu đủ đau khổ. Vệ Lan cảm thấy mình nên chạy ra khỏi cửa tìm một chiếc ô tô đựng đầu vào mới được.

Sau đó không ai dám giựt dây Thẩm Lai Phong hát nữa, Thẩm Lai Phong chỉ hát đúng một bài, còn lại mọi người đều tranh nhau hát, chỉ sợ trừ ra một khe hở, lại tạo cơ hội cho Thẩm Lai Phong mở giọng.

Trận hài hước này về sau trở thành một vết đen không thể xoá mờ trong cuộc đời Vệ Lan. Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch đứng trước mặt cô càng trở nên cẩn thận hơn, chỉ sợ vô tình làm cô xúc động, lại hại họ nhớ tới chuyện này .

Mặc dù lúc đó miệng các cô đều nói những lời dễ nghe, nhưng nếu muốn đem người đàn ông như vậy giới thiệu cho các cô, chỉ sợ mọi người sẽ ăn mừng vì đã tránh được kiếp nạn.

Lúc ra về, Vệ Lan từ chối ý tốt muốn đưa cô về của Thẩm Lai Phong, rồi nhảy lên xe của Đường Tiểu Mạn, giống như gặp quý, thúc giục Đường Tiểu Mạn lái xe nhanh một chút, đoàn người nhanh chóng rời khỏi hiện trường. Thẩm Lai Phong hết cách rồi, đành phải một thân một mình lái xe về nhà.

Sau đó, mọi người tụ tập ở căn hộ nhỏ của Vệ Lan. Họ vốn là định đi theo để tham mưu cho Vệ Lan, xem phẩm hạnh của người kia như thế nào, nhưng quây một trận tương bưng, đến cuối cùng họ cũng không biết nên mở miệng thế nào.

Phải nói là Thẩm Lai Phong kia cũng không có khuyết điểm gì lớn, ngũ âm không tốt cũng không phải là chuyện quá mất mặt, mặc dù ngũ âm của anh ta có thể nói là liệt hoàn toàn, cộng thêm không tự nhận rõ được khuyết điểm này, nhưng tóm lại cũng không phải là người xấu.

Từ Tịch Tịch hỏi Tô Bách: "Anh thấy thế nào? Hai người trò chuyện cả buổi tối, anh thấy anh ta là người như thế nào?"

Tô Bách chần chừ nói: "Nói thế nào đây, không có gì không tốt, cũng không có gì tốt."

Từ Tịch Tịch vỗ tay một cái nói: "Vô vị, quá vô vị, Vệ Lan, trước tiên cậu cứ để vậy đã, rồi từ từ tìm kiếm người phù hợp."

"Cậu cho rằng Vệ Lan là cậu sao, tùy tiện dự trữ vài chiếc lốp xe phòng hờ." Đường Tiểu Mạn liếc Từ Tịch Tịch một cái.

"Vậy phải làm sao bây giờ, anh chàng kia đúng là làm cho người ta không nói nên lời, Vệ Lan lại không thể từ chối người ta. Cậu ấy trước tiên phải vượt qua cửa ải của mẹ Vệ đã. Người ta không phải chỉ là ngũ âm không hoàn chỉnh thôi sao." Từ Tịch Tịch đứng một bên, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào Vệ Lan nói, dáng người giống như một cái ấm trà.

Vệ Lan khổ sở ôm đầu, chỉ cảm thấy đầu lớn như cái xô, hận không thể đập nát ra: "Đây không phải là vấn đề anh ta hát dễ nghe hay khó nghe, mấu chốt là anh ta là một người rất kỳ quặc?"

"Kỳ quặc ở điểm nào?" Trình Quân ôm Đường Tiểu Mạn vào lòng, hỏi.

"Có điểm lạ, quả thật có chút kì lạ." Tô Bách tiếp lời, "Tôi cảm thấy anh ta là một người rất bị động, tôi nói chuyện cùng anh ta lâu như vậy, nhưng hình như tôi hỏi một câu, anh ta đáp một câu, chưa bao giờ cố gắng tìm đề tài trò chuyện."

"Đúng đúng đúng, anh ta chính là người như vậy, anh ta nói chuyện có thể làm người gấp muốn chết, hận không thể gõ trên đầu anh ta một cái, gõ ra mấy chữ cũng tốt." Vệ Lan thấy có người nói ra tiếng lòng của mình, vội vàng phụ họa.

"Mấy người có cảm thấy dáng vẻ anh ta có chút kỳ quái hay không?" Đường Tiểu Mạn hạ thấp tốc độ âm thanh, âm đạ nói.

Vệ Lan cảm thấy như có một cơn gió lạnh thổi phía sau lưng, nhớ lại dáng vẻ của Thẩm Lai Phong, rốt cuộc cũng hiểu vì sao lại thấy không vừa mắt, dáng người anh ta có chút vấn đề? Nhưng vấn đề đó là gì, cô lại không nói ra được, mắt không nhỏ, mũi không tẹt, miệng cũng không phải quá rộng, khuôn mặt cũng không lớn, hình như tất cả đều rất bình thường, thế

nhưng tổng quan hợp lại, lại làm cho người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

"Quê mùa." Từ Tịch Tịch nói một tiếng, liền đánh trúng vào điểm mấu chốt.

Mọi người mới chợt hiểu ra, trong đầu hiện ra khuôn mặt của Thẩm Lai Phong, giống như Từ Tịch Tịch nói, mặc dù không khó nhìn nhưng lại rất quê mùa. Loại khí chất bẩm sinh này, không phải là do cách ăn mặc của anh ta, cũng không phải là anh ta không cố gắng thay đổi, loại quê mùa này nằm trong bản chất con người, có làm thế nào cũng không thể thay đổi được.

Vệ Lan cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, một người đàn ông như vậy, tìm khuyết điểm của anh trong mắt những người khác, lại chỉ là những khuyết điểm nhỏ không đáng kể, muốn cô dùng những cái đó để đi đàm phán với mẹ mình, chỉ sợ bà ấy không thèm để mắt tới đã vung tay quét đi như rác rưởi rồi. Thế nhưng một chút khuyết điểm này lại làm cô để tâm.

Cuối cùng thì cũng chỉ dừng lại ở một câu nói, Vệ Lan không thích anh ta, đối với anh không có chút tình cảm nào, cho nên cô không thể bỏ qua những khuyết điểm nhỏ đó được, hoặc chính là nói cô lấy cớ, không thích một người nên lấy cớ. Mà trên thực tế, cô chính là không thích anh ta, từ đầu tới cuối cô đều không tìm ra Thẩm Lai Phong kia có điểm gì hơn Triệu Trinh Bình. Nếu cô đã bỏ qua Triệu Trinh Bình, không có lý do gì lại tiếp nhận một người còn không được như thế.

Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn không còn lời nào để nói, các cô nhất trí với ý kiến của Vệ Lan, nhưng bọn họ không biết rằng trong lòng Vệ Lan còn có suy nghĩ khác. Cô đang suy nghĩ, lúc trước cô thích người đó, mẹ cô lại kịch liệt phản đối, vì vậy đoạn tình đó đành phải chết yểu. Bây giờ, mẹ cô rất thích anh ta, cô lại không thích anh ta, vì vậy cô nhất quyết

sẽ không thoả hiệp, tuyệt đối không tiếp nhận Thẩm Lai Phong, ít nhất mỗi người một lần, như vậy mới công bằng.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Vệ Lan cảm thấy việc không thể chậm trễ được, cô quyết định ngày mai sau khi tan làm sẽ về nhà nói chuyện với mẹ, mặc kệ như thế nào, Thẩm Lai Phong bị loại.

Lúc Từ Tịch Tịch đưa Tô Bách xuống lầu, một lần nữa lại hỏi anh về tình trạng của Thẩm Lai Phong: "Lúc ở bệnh viện anh có nghe qua chuyện gì về anh ta không? Danh tiếng như thế nào?"

Tô Bách lắc đầu một cái, nói: "Không có, anh chỉ gặp qua anh ta một lần ở bữa cơm tất niên của bệnh viện. Anh ta lúc nào cũng tạo cảm giác rất mỏng manh. Anh có quen một y tá ở khoa phụ sản, lúc nói chuyện về anh ta, cô ấy nói rằng những lúc không có chuyện gì, anh ta sẽ ở lại văn phòng cả ngày, nhưng toàn bộ nhân viên đều không biết anh ta còn ở đó hay không."

"Yên tĩnh như vậy sao?" Đột nhiên Từ Tịch Tịch cảm thấy người này rất khủng bố, cô cho rằng những người càng yên lặng lại càng có thể làm ra những chuyện kinh động, một người nếu đem mọi chuyện giấu ở trong lòng sẽ có ngày bộc phát. Còn loại người suốt ngày om sòm không để người khác yên như cô, ngược lại sẽ rất ít khả năng xuất hiện ngày biến thái kia.

Xe của Tô Bách đậu ở dưới lầu, anh bảo Từ Tịch Tịch mau lên nhà đi, không cần tiễn anh nữa. Từ Tịch Tịch kéo cánh tay anh, ánh mắt nguy hiểm nhìn anh nói: "Anh nói anh quen với một y tá ở khoa phụ sản, không phải là mục tiêu mới chứ?"

Tô Bách đẩy tay cô ra: "Em cho rằng anh giống em sao, một tháng lại đổi một bạn trai, anh không rảnh như vậy. Từ nhỏ đến lớn, anh qua lại cùng bao nhiêu bạn gái, không phải em biết rất rõ sao?"

"Ai nói với anh là em một tháng đổi bạn trai một lần, đã mấy năm nay em không có qua lại với ai rồi."

"Mặc dù vậy nhưng ong bướm xung quanh em cũng không thiếu."

Từ Tịch Tịch "Hừ" một tiếng, nói: "Thế nào, anh ghen sao?"

"Ăn giấm của em sao? Anh nghĩ mình nên về nhà uống hết bình giấm chua trong bếp, như vậy mới là hương vị đích thực." Nói xong Tô Bách liền chạy như bay tới bên cạnh xe của mình, mở cửa xe, chui vào.

Từ Tịch Tịch đuổi theo ở phía sau, phát hiện ra cửa xe đã khóa, liền đập tay lên cửa kính. Tô Bách quay sang nhìn ra cửa sổ, cười mắng: "Được rồi, đừng đập rồi, đập bể em bồi thường nha."

"Đừng có mơ." Hai người đồng thanh nói.

Tô Bách cảm thấy trên thế gian này không có ai có thể hiểu mình hơn Từ Tịch Tịch. Mà Từ Tịch Tịch cũng cho là như vậy, Tô Bách chính là con giun trong bụng cô. Nhưng cho dù là như vậy, hai người bọn họ cũng chưa từng nắm tay nhau, chưa bao giờ chính thức có một cuộc tình cùng nhau, bọn họ giống như chữ H in hoa, mặc dù có một chiếc cầu nối qua nhưng lại không bao giờ có thể giao nhau.

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 8: Náo loạn

Ngày hôm sau, tan làm Vệ Lan liền trở về nhà, theo thường lệ thì mẹ cô lại chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Mẹ Vệ thấy con gái đi xem lần nữa hết sức vui mừng, đối tượng lần này bà cũng rất hài lòng. Liền nấu vài món ăn để thoả mãn tính tham ăn của con gái mình. Đáng tiếc Vệ Lan lại đang mang một bụng tâm sự, cảm thấy ăn không ngon miệng, gắp được mấy miếng liền đặt đĩa xuống, bảo no bụng rồi.

"Sao vậy, không ngon sao?"

Vệ Lan lắc đầu.

"Vậy sao lại ăn ít thế?"

"Mẹ." Vệ Lan nuốt nước miếng, cắn răng nói, "Con đã từ chối anh chàng kia." Thật ra thì cô vẫn chưa nói với anh ta, cô cố tình nói với mẹ như vậy để mẹ cô từ bỏ ý định.

Mẹ Vệ tựa như không nghe thấy cô nói, cúi đầu dọn dẹp bát đĩa, mang vào phòng bếp, mở to vòi nước, bắt đầu rửa chén.

Vệ Lan biết tính khí của mẹ mình, đi theo vào phòng bếp, vừa muốn mở miệng, liền bị mẹ cô chặn lời: "Nhiều lời cũng vô ích, dù sao chuyện này con thích cũng phải đồng ý, mà không thích cũng phải đồng ý."

"Tại sao?" Hoả khí của Vệ Lan cũng bốc lên.

"Ăm" , mẹ Vệ Lan ném cái bát đang cầm trong tay vào chậu rửa, quay đầu nhìn cô chăm chăm, nói: "Tại sao? Năm nay con đã 28 tuổi rồi đấy."

"Vậy thì sao, 28 tuổi chưa lấy chồng là phạm pháp ư, sẽ bị phán quyết sao?" Vệ Lan nói lại. Đây là những lời Từ Tịch Tịch thường hay nói, cô tạm thời mượn một chút.

"28 tuổi không lấy chồng đi còn muốn làm gì, muốn cho ba mẹ nuôi con cả đời à?"

"Lúc con nói con thích Triệu Trinh Bình, sao mẹ không nói những lời như vậy, cho dù muốn kết hôn, con cũng muốn lấy người không thích, không phải là người làm mẹ hài lòng." Hôm nay, bằng bất cứ giá nào Vệ Lan cũng phải phản đối mối quan hệ này, nếu như hôm nay cô thoả hiệp thì cả đời này cô sẽ bị mẹ mình nắm trong tay, nghe theo mọi sắp xếp của bà.

"Vậy con muốn gả cho tên tiểu tử kia sao?" Mẹ Vệ hét lên, không rửa chén nữa, xông ra phòng khách, ngồi xuống sofa, lỗ mũi tức giận đến phập phồng.

Vệ Lan lại đuổi theo, cãi lại một câu: "Vậy ý mẹ là muốn gả con cho một người có tiền, muốn con hoá phượng hoàng?"

"Con không muốn gả cho người có tiền lại muốn theo một tên nghèo rớt mồng tơi, có phải đầu óc con có vấn đề rồi không, nuôi con ăn học ngần ấy năm thật là phí công."

"Trong sách cũng không dạy người ta phải đi quyến rũ đàn ông có tiền, chẳng phải mẹ cũng kết hôn với một người nghèo sao, sao năm đó mẹ không đi tìm một ông chủ lớn đi?"

Mẹ Vệ nghe con gái nói như vậy, nổi trận lôi đình, vung tay tát cô một cái. Sau khi đánh xong, bà mới ngậy người ra, Vệ Lan lớn bằng từng này, chưa bao giờ bà đánh vào mặt cô. Lúc còn bé, cô hay nghịch ngợm, bà

cũng chỉ đánh cô mấy cái, từ lúc lên trung học đến nay bà chưa từng đánh cô. Bởi vì Vệ Lan là một đứa trẻ rất nghe lời, cô luôn nghe theo lời bà, đây là lần đầu tiên.

Vệ Lan cũng bị cái tát kia làm cho tỉnh táo lại, cô chưa bao giờ bị ai tát, không nghĩ rằng bị đánh vào mặt lại đau như thế, uất ức trong lòng, nước mắt liền rơi xuống.

Mẹ Vệ nhìn thấy con gái khóc, nước mắt cũng rơi theo, khóc rờn nói: "Đúng vậy, chính vì mẹ gả cho ba con, một người nghèo rớt mồng tơi, nên chúng ta cả đời mới không đủ ăn, luôn bị người khác xem thường."

"Bịch", một cái gạt tàn bị ném mạnh xuống đất, mảnh vỡ bắn tung toé khắp nơi, bắn vào người Vệ Lan và mẹ cô.

Không biết từ lúc nào, ba Vệ Lan đang coi TV ở trong phòng đã đi ra, mặt mũi tái nhợt, giận dữ nói: "Tôi biết ngay, bà gả cho tôi cả đời này đều không thoải mái. Được, ngày mai chúng ta đi làm thủ tục li hôn, bà muốn cưới ai thì cưới, càng nhiều tiền càng tốt."

Ba Vệ gầm lên làm cho hai người giật mình. Vệ Lan không ngờ, chuyện của cô lại ảnh hưởng đến ba mẹ, làm cho hai người muốn ly hôn. Lập tức không nghĩ tới mặt đang đau rát, chạy lại ôm lấy tay ba cô, nói: "Ba."

Ba Vệ vỗ vỗ tay Vệ Lan, nói: "Lan Lan, là ba bất tài, không kiếm được nhiều tiền, mẹ con chán ghét ba cũng không phải ngày một ngày hai, cả ngày đều như vậy ba cũng không chịu nổi nữa. Tốt nhất là đường ai nấy đi. Dù sao, loại phụ nữ chỉ biết đến tiền như mẹ con, ba chịu đựng bà ấy đủ rồi. Còn con, nếu con thích Triệu Trinh Bình kia, thì cố gắng giành lấy đi, ba ủng hộ con, tìm bạn trai, nhân phẩm mới là quan trọng nhất, còn tiền chỉ là thứ rác rưởi. Tìm được người mình thích, cả đời mới cảm thấy hạnh phúc."

Vệ Lan nghe ba mình nói, nước mắt lại càng rơi nhiều hơn, nghẹn ngào nói không nên lời. Ba Vệ xoay người trở về phòng, đóng cửa lại. Vệ Lan quay đầu lại nhìn, thấy mẹ cô đang ngồi trên ghế, khuôn mặt đăm lệt, cảm nhận thật sâu sắc, trên đời này, tiền không phải là quan trọng nhất.

Tất nhiên là đến cuối cùng, ba mẹ Vệ Lan không có ly hôn, vợ chồng sống với nhau cả đời không thể nói chia tay liền chia tay ngay được. Còn Vệ Lan với anh chàng Thẩm Lai Phong kia thì hoàn toàn nói lời tạm biệt. May nhờ đối phương được nuôi dạy tốt, không bám chặt lấy cô, nói mấy câu tiếc nuối, sau khi chia tay thì không quấy rầy Vệ Lan nữa.

Vệ Lan cảm thấy bên tai yên tĩnh hơn rất nhiều, gánh nặng trên người cũng giảm nhẹ đi không ít, tinh thần cảm thấy rất sáng khoái.

Đúng lúc trên thế giới này lại có những người không muốn như vậy, không muốn nhìn người khác thoải mái. Đường Tiểu Mạn chính là một trong số đó, cô thấy Vệ Lan và Từ Tịch Tịch không để ý tới cuộc đánh cược, thả chậm tốc độ tìm bạn trai, lại bắt đầu có suy nghĩ không đứng đắn.

Một hôm, cô mang loa ở trong phòng ra ngoài phòng khách, bỏ đĩa CD vào, bắt đầu bật loa lớn lên.

Vệ Lan không quan tâm lắm tới nhạc Pop, cũng chỉ nghe qua thôi. Ngược lại Từ Tịch Tịch lại rất hăng hái, nhìn Đường Tiểu Mạn cười nói: "Bài này nghe rất quen, Thái Y Lâm có bài giống như vậy phải không?"

"Đó là bản cover lại, đây là bản gốc."

"Bài này tên là gì?" Vệ Lan cũng đi tới, hỏi.

Đường Tiểu Mạn rốt cuộc cũng hướng tới mục đích chính, làm điệu bộ thần bí, nhỏ giọng nói: "Tên bài hát là gì không quan trọng, quan trọng là, nhóm nhạc thể hiện bài hát này tên là."

Từ Tịch Tịch và Vệ Lan bị điệu bộ của cô làm cho hiếu kỳ, chú ý lắng nghe.

"Là Xử - nữ - thiên - hà."

(~ly: bài hát trên là Love love love - Thái Y Lâm và Stop! Stop! Stop! – Nu Virgos, tra gu gõ thấy họ dịch tên của Nu Virgos là thế, chớ mình cũng chả biết nhóm này. hihi)

"Xử nữ thiên hà?" Vệ Lan có chút sửng sốt, cái tên này hình như cô đã nghe qua, nhưng nó có ý gì? Sao Đường Tiểu Mạn lại làm điệu bộ đó?

Từ Tịch Tịch thuận tay cầm một cái CD ném vào đầu Đường Tiểu Mạn, vừa ném vừa mắng: "Cậu ngứa ngáy trong người hả?"

Đường Tiểu Mạn tránh sang một bên, cười nói: "Cái tên này không phải rất hợp với hai người sao, một đôi gái ế, tập hợp lại thành một nhóm."

"Nhặt nhèo." Vệ Lan lắc đầu đi vào trong phòng.

Từ Tịch Tịch ngược lại trong lòng lại rất ấm ức, Đường Tiểu Mạn đã năm lần bảy lượt khi dễ cô, cô ấy dám lớn tiếng như vậy đơn giản là cậy mình có bạn trai. Từ Tịch Tịch sợ rằng nếu mình không tìm được bạn trai, nhất định sẽ không sống nổi dưới mái nhà này.

Nghĩ đến điều này, cô cảm thấy càng khó chịu, chạy thẳng vào trong phòng, cầm điện thoại lên gọi cho Tô Bách: "Hạn cho anh trong vòng ba ngày, phải tìm được đối tượng để em xem mắt."

Tô Bách vừa tắm xong, tóc còn chưa sấy khô, nghe được yêu cầu này của Từ Tịch Tịch, toàn thân ớn lạnh đang bắt đầu bốc khói, đại tiểu thư kia, bỗng dừng lại yêu cầu anh một vấn đề khó như vậy. Nhưng anh lại không thể cự tuyệt được. Đối với Từ Tịch Tịch, tuy ngoài miệng anh không nói ra, nhưng chỉ cần cô muốn thứ gì anh đều đáp ứng hết.

Vì vậy, thời hạn ba ngày chưa tới, anh liền tìm được đối tượng phù hợp yêu cầu của Từ Tịch Tịch, chỉ thiếu xách đến cho cô thôi.

Người này so với Chu Tự Cường còn tốt hơn, không chỉ du học ở nước ngoài về, hiện tại đang làm quản lý ở một công ty tài chính lớn. Chính là chức vụ đáng bị sa thải trong miệng Chu Tự Cường. Như vậy, so với Chu Tự Cường, trình độ người này còn cao hơn một bậc.

Tô Bách luôn luôn hiểu rõ khẩu vị của Từ Tịch Tịch, cô ngoài tham tiền ra, còn rất háo sắc, cho nên lần này, anh cố tình tìm một anh chàng đẹp trai, hi vọng chỉ một lần là có thể đáp ứng yêu cầu của cô, thuận lợi gả cô ra ngoài, cũng coi như lập được công lớn.

Dựa theo kinh nghiệm của lần trước, lần này Từ Tịch Tịch cực kỳ cẩn thận, dò hỏi Tô Bách rất kỹ càng bối cảnh của đối phương, xem anh ta có thói quen xấu nào không, cư xử bình thường, đẹp trai, phải kiếm được nhiều tiền một chút. Cuối cùng Từ Tịch Tịch cũng yên tâm, hẹn chủ nhật tới gặp mặt.

Lần trước ở quán cà phê để lại cho cô ấn tượng không mấy vui vẻ, cho nên lần này, cô hẹn gặp mặt ở quán bar, không khí thoải mái một chút, hi vọng nhờ không khí này mà đối phương trò chuyện nhiều, cô có thể tìm hiểu anh ta nhiều hơn.

Chớp mắt đã tới chủ nhật, Từ Tịch Tịch vẫn như cũ, rất chăm chú ăn mặc, chỉ khác là lần này Tô Bách lái xe đưa cô đi, nhìn thấy cô vào cửa mới xoay người đi, định dạo quanh vài vòng rồi quay trở lại đón Từ Tịch Tịch.

Đối tượng xem mắt lần này của Từ Tịch Tịch tên là Trương Định Trữ, nghe có vẻ là một người hiền lành. Từ tịch tịch còn chưa thấy mặt mũi anh ta đã có mấy phần thiện cảm. Xem qua hình, cảm thấy diện mạo cũng không đến nỗi tệ, liền rất vui vẻ, hi vọng xuất giá thành công cũng tăng theo, lá cờ chiến thắng đang tung bay phấp phới. Về phần người ta có vừa ý

cô hay không, cô lại không cảm thấy lo lắng. Trên thế giới này, trừ khi cô không để ý tới anh ta, còn lại sẽ không ai thoát được vẻ quyến rũ của cô.

Vào quán bar, cô liền nhìn thấy Trương Định Trữ đang ngồi trước quầy rượu, có vẻ như anh ta đã tới được một lúc, cốc bia trước mặt đã vơi một nửa.

Từ Tịch Tịch bỏ qua mọi lễ nghi phiền phức, tiến đến ngồi bên cạnh anh ta, gọi một ly Baileys. Rượu được mang lên, Từ Tịch quay sang nhìn, thấy anh ta cũng đang nhìn cô, liền tặng anh ta một nụ cười, nâng ly rượu của mình lên, cung kính cạn trước.

Trương Định Trữ đã nhận ra cô, anh rất thích sự phóng khoáng của cô, liền mời cô đến chỗ khác ngồi nói chuyện. Từ Tịch Tịch cũng đồng ý, hai người tìm một chỗ yên tĩnh, uống rượu trò chuyện, cảm giác không tồi.

Trương Định Trữ là một quý ông điển hình, so với Triệu Trinh Bình của Vệ Lan chỉ hơn chứ không thua. Lúc nói chuyện với Từ Tịch Tịch luôn dùng từ rất cẩn trọng, thái độ hoà nhã, những từ "Vui lòng", "Cám ơn" luôn đặt ở khóe miệng, một khắc cũng không dừng lại.

Từ Tịch Tịch cảm thấy có chút câu nệ, liền nói: "Anh đừng gọi tôi là tiểu thư, nghe rất kỳ, cứ gọi Tịch Tịch là được rồi. Còn nữa, đừng động một chút lại nói cảm ơn, xin lỗi Mọi người giao lưu kết bạn, anh cứ câu nệ như vậy, tôi làm sao có thể tự nhiên được đây?"

Trương Định Trữ mỉm cười: "Được, vậy thì nghe theo cô. Tô Bách nói quả thật không sai, cô đúng là một mỹ nữ hào phóng. Trước kia tôi luôn cho rằng phụ nữ xinh đẹp đều kiêu ngạo, rất khó tiếp cận, hôm nay có thể gặp Từ Tịch Tịch cô, tôi mới thực sự hiểu được ý nghĩa của phụ nữ xinh đẹp."

Từ Tịch Tịch nghe được anh nói Tô Bách ở sau lưng khen ngợi cô với người khác, bất giác trong lòng cảm thấy rất vui, cảm thấy đời này kết bạn

với Tô Bách quả nhiên có ích. Trương Định Trữ mở miệng thì một tiếng “mỹ nữ”, hai tiếng “xinh đẹp” để khen ngợi cô, cô lại càng cảm thấy cơ thể như bay tận lên trời, liền nở nụ cười quyến rũ với Trương Định Trữ. Cô chắc chắn người đàn ông này sẽ nằm trong túi của mình.

"Nghe nói, anh đã từng sống ở nước ngoài, đi du học sao?" Từ Tịch Tịch bắt đầu chủ đề mới, cô đã tìm hiểu qua, mọi thứ đều bình thường, cô chỉ muốn thăm dò thực tế một chút.

Trương Định Trữ khiêm tốn nói: "Sau khi tốt nghiệp trung học, tôi học đại học ở Singapore, cũng không tính là kinh nghiệm du học, so với những người đi học ở Mỹ vẫn còn kém xa."

"Anh khiêm tốn quá, nếu như anh không xuất sắc thì sẽ không có được công việc hiện tại. Nghe Tô Bách nói, công việc của anh rất bận rộn?"

"Cũng có một chút, con người của tôi khá phiền phức, luôn muốn mọi thứ thật hoàn hảo, vì vậy thỉnh thoảng sẽ làm thêm giờ."

"À, thì ra là như vậy." Từ Tịch Tịch cười nói, "Bình thường bận rộn công việc, không có thời gian nói chuyện yêu đương sao?"

Trương Định Trữ đột nhiên nở nụ cười, uống vài ngụm rượu, lại nói: "Thứ nhất là do bận rộn công việc, thứ hai là do không gặp được người thích hợp, tôi luôn cảm thấy phụ nữ rất cần được che chở, nếu như tôi không thể toàn tâm chăm sóc cô ấy, vậy tốt nhất nên tránh đi, tránh làm tổn thương cô ấy, như vậy tôi cũng cảm thấy không thoải mái."

Từ Tịch Tịch thấy được sự tôn trọng phụ nữ trong lời nói của anh, vừa khiêm tốn lại nghiêm khắc với bản thân, thiện cảm của cô giống như tàu lượn tăng vọt tới cực điểm.

Hai người có vẻ hận không thể gặp nhau sớm hơn, trò chuyện tâm đầu ý hợp, vô tình uống không ít rượu. Từ Tịch Tịch thường xuyên tới quán bar,

uống một chút rượu không thành vấn đề với cô. Tửu lượng của Trương Định Trữ lại không tốt lắm, mới nửa bình rượu đã bắt đầu mờ mịt, người đi qua đi lại không nhìn rõ được nữa. Bên cạnh lại có mỹ nữ mỉm cười mỉ hoặc, mí mắt nặng trĩu, bắt đầu ngã lung tung.

Anh muốn đứng dậy, đi rửa tay cho tỉnh táo, nhưng không ngờ lại không đứng vững được, thiếu chút nữa thì ngã. Từ Tịch Tịch vội vàng tiến đến đỡ anh. Trương Định Trữ dùng sức đẩy Từ Tịch Tịch ngã xuống ghế, chỉ tay vào mặt cô, mắng: "Chết tiệt, phụ nữ cũng dám động vào ông sao, cho rằng mình là cái gì."

THỜI ĐẠI GÁI Ế HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 9: Mặt người dạ thú

Sau một màn vừa rồi suýt nữa Từ Tịch Tịch đánh vỡ đầu Tô Bách.

Cô thật sự không ngờ cái người vừa rồi còn liên tục mở miệng khen cô xinh đẹp lại có thể trọng nam khinh nữ, nói ra những câu khó nghe như vậy.

Nếu như anh ta chỉ nói một câu thôi thì Từ Tịch Tịch còn tưởng là mình lãng tai nghe nhầm, nhưng không ngờ Trương Định Trữ uống rượu vào lại giống như ăn phải thuốc kích thích, nói tới mức không phanh lại được. Nhìn Từ Tịch Tịch bị xô ngã trên ghế sofa, tỏ vẻ rất hài lòng, cười nói: "Nói cho cô biết, phụ nữ thì phải đàn hoàng một chút. Phải biết nghe lời đàn ông, đàn ông là trời, phụ nữ là đất, cô có hiểu không. Đừng tưởng rằng cô có chút dáng dấp liền vác mặt lên trời, đã kết hôn thì đàn ông nói gì phụ nữ phải nghe theo. Từ bao giờ trên thế giới này phụ nữ có thể lên tiếng vậy? Phụ nữ cùng lắm chỉ là cái máy sinh con, nói thẳng ra, nếu không có đàn ông, các cô làm sao có thể sống hả? Cô nói đi!"

Cơn giận của Từ Tịch tịch đã lên tới đỉnh điểm, đứng dậy, rót đầy một ly rượu vang đỏ, đưa lên trước mặt Trương Định Trữ, nhếch miệng cười nói: "Ly rượu này, tôi mời anh." Nói xong, liền hất ly rượu vào mặt Trương Định Trữ.

Trương Định Trữ bị hất rượu vào mặt, tỉnh táo lại một chút, nhưng hơi rượu còn chưa tan hết, còn muốn gây rắc rối với Từ Tịch Tịch. Từ Tịch Tịch không chớp mắt liền cầm bình rượu vang lên đập vào bàn, "Ầm".

Lần này, Trương Định Trữ hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy trên đất toàn mảnh vỡ thủy tinh, sờ trên mặt lại thấy chất lỏng màu đỏ, bị hù dọa đến

mức mồ hôi lạnh toát đầy người.

Quản lý quán bar nghe thấy tiếng động, chạy lại thì thấy Từ Tịch Tịch và Trương Định Trữ đứng ở đó, không cãi vã cũng không đánh nhau, trong lòng hoang mang không biết có nên tiến lên hay không. Nhìn thấy trong tay Từ Tịch Tịch cầm nửa bình rượu bị vỡ, không dám lên tiếng gì, sợ nhất thời vô tình bị đâm trúng, như vậy quả thật rất thua thiệt.

Từ Tịch Tịch tiêu sái ném cái chai xuống bàn, cầm túi xách lên, đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua quản lý, chỉ để lại một câu: "Anh ta sẽ thanh toán hoá đơn." Sau đó hiên ngang rời đi.

Ra khỏi quán bar, cô liền gọi điện cho Tô Bách, lạnh lùng nói: "Lập tức tới đón em."

Tô Bách nghe giọng điệu của cô, trong lòng rơi "Lộp bộp", cảm thấy có chuyện không ổn, không biết đã xảy ra chuyện gì, vội vàng lái xe đến quán bar.

Từ Tịch Tịch lên xe, liền bảo anh lái đi, khuôn mặt lạnh lùng như băng. Tô Bách không dám hỏi gì thêm, chỉ đạp mạnh cần ga, nhanh chóng đưa Từ Tịch Tịch về nhà.

Đến nửa đường thì Từ Tịch Tịch đột nhiên nói: "Dừng xe."

Tô Bách nhất thời không chú ý, cho rằng mình nghe nhầm, vẫn tiếp tục lái.

"Dừng xe!" Từ Tịch Tịch hét lớn, Tô Bách cảm thấy như màng nhĩ sắp bị thủng, óc ô tô sắp lật tung. Không dám chậm trễ, tắt xe vào lề đường.

"Sao vậy?" Tô Bách cẩn thận hỏi.

"Bốp" , một cái tát đánh vào mặt của Tô Bách. Tô Bách sững sờ, không tự chủ đưa tay lên sờ mặt của mình, tay còn chưa đưa tới nơi thì những quả đấm như một trận mưa rơi vào người anh.

Tô Bách bị bộ dạng của Từ Tịch Tịch dọa cho sợ, cảm giác cô giống như bị ma nhập, khuôn mặt méo mó biến dạng. Anh giữ chặt lấy tay cô nhưng cô vẫn không ngừng giãy dụa. 1,q^d Hết cách, Tô Bách đành phải xoay người Từ Tịch Tịch sang chỗ khác, từ phía sau lưng ôm lấy cô, cố định hai tay cô ở trước ngực, quát lên: "Còn không dừng lại."

Từ Tịch Tịch bị anh ôm chặt không thoát ra được, miệng không ngừng hét lên: "Anh là đồ khốn khiếp, anh thật sự coi bản cô nương đây không ai thèm lấy sao, tại sao lại dám giới thiệu loại đàn ông đó cho em, muốn làm em tức chết hả?"

Tô Bách nghe xong có chút tức giận, ghì Từ Tịch Tịch vào cửa xe, mắng: “ Em thật là không biết phân biệt tốt xấu, anh đã tốt bụng giới thiệu bạn trai cho em, còn đưa em đến tận nơi, trên đời này còn đạo lý hay không? Em cho rằng anh là con chó bên cạnh em hả?" Câu cuối cùng Tô Bách hét lớn với Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch bị câu nói của anh làm cho giật mình, trong ấn tượng của Từ Tịch Tịch, Tô Bách chưa từng lớn tiếng với cô bao giờ. Nhưng nghĩ lại, cô mới là người bị hại, tại sao lại còn bị anh mắng, tay bất giác đưa lên. Liếc trộm sắc mặt của Tô Bách, lại đành buông tay xuống. ~d2_1.q`d

"Rốt cuộc anh có quen người này hay không, anh ta biến thái như vậy, chẳng lẽ anh không biết sao?"

"Có chuyện gì, anh ta động tay động chân với em à?" Tô Bách nghe tình hình có vẻ nghiêm trọng, lập tức quan tâm hỏi han.

"Hừ, nếu anh ta dám động tay động chân, em đã không nói gì."

Tô Bách nghe cô nói lại cảm thấy tức giận, chằm chọc nói: "Thì ra là em ngại người ta quá mức quân tử, đối với em không động thủ, cho nên mới thẹn quá hoá giận."

"Phi" Từ Tịch Tịch vừa định chửi thề lại có cảm giác không thích hợp, đành đem nửa câu sau nuốt vào bụng, "Anh ta là một kẻ hai mặt, bề ngoài thì tỏ ra là một người có học, ăn nói rất đường hoàng, lịch sự. Ai mà biết được lúc uống rượu vào, anh ta lại biến thành một con người khác, không coi phụ nữ ra gì, anh ta nói cái gì mà đàn ông là trời, phụ nữ là đất, phụ nữ chẳng qua cũng chỉ là một cái máy sinh con, tất cả đều phải nghe theo lời của đàn ông. Loại người đó mà anh còn khen hãnh lên tận trời, nói thế gian này hiếm có."

Tô Bách nghe xong, mặt dần ra, nói: "Không đến nỗi đó chứ, bình thường Trương Định Trữ cư xử rất tử tế, sao uống rượu vào lại nói ra những lời khốn khiếp như vậy. Có phải em lại nói cái gì không nên nói không?"

Từ Tịch Tịch thấy anh dám không bênh mình liền giơ nắm đấm lên trước mặt anh, tức giận nói: "Em với anh đã làm bạn lâu như vậy, anh vẫn không hiểu tính cách em sao. Có thể lúc bình thường em nói chuyện với anh thì không biết nể nang gì, nhưng đối với người ngoài, em tuyệt đối sẽ không hé một câu không phù hợp nào."

"Cũng đúng." Tô Bách nói: "Đúng là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài, không thể ngờ được một người đàn ông thông minh như thế lại làm ra loại hành động ngu ngốc này."

"Anh nghĩ rằng hãnh ta đang làm chuyện ngu ngốc sao?" Từ Tịch Tịch hỏi ngược lại, "Hãnh chính là kẻ đa nhân cách. Thật ra trong lòng luôn xem thường phụ nữ, không coi phụ nữ ra gì. Nhưng ngoài mặt lại giả bộ tôn trọng phụ nữ, giả bộ làm người đàn ông tốt. Em dám khẳng định, sau này kết hôn rồi, hãnh sẽ ngược đãi vợ mình. Nhưng người ngoài vẫn sẽ nghĩ hãnh

là một người chồng tốt, hẳn ta sẽ lấy đó làm trò tiêu khiển, thoả mãn cái tâm lý bệnh hoạn kia."

Tô Bách thở dài, vỗ vai Từ Tịch Tịch nói: "Là anh không đúng, là anh chưa tìm hiểu rõ ràng đã giới thiệu hẳn cho em. May mà em phát hiện sớm, nếu không anh thật sự không còn mặt mũi nào gặp em."

Từ Tịch Tịch thấy anh nhận lỗi, mềm lòng nói: "Cũng không trách anh được, những người xung quanh cũng chưa chắc đã biết con người thật của anh ta, loại người đó chắc chắn sẽ nguy trang rất kĩ. Nếu không phải là hôm nay hẳn uống quá chén, lỡ miệng nói ra, thật sự khó phát hiện ra. Đúng rồi, lúc này hẳn còn muốn đánh em."

Tô Bách nghe xong, một cơn tức giận không tên dâng lên, quay đầu xe, định quay lại quán bar tìm Trương Định Trữ tính sổ. Từ nhỏ đến lớn Từ Tịch Tịch đánh anh nhiều như vậy, anh còn chưa động đến đầu ngón tay của cô, hôm nay lại suýt bị tên khốn kia đánh, việc này anh không nhịn được.

Từ Tịch Tịch nhận ra ý định của anh, sợ anh làm lớn chuyện vội vàng ngăn anh lại: "Được rồi, được rồi, em không so đo với hẳn, anh cũng không cần nổi giận. Bồi thường cho em là được."

"Được, em muốn gì anh cũng đồng ý."

Từ Tịch Tịch xoa bụng, làm nũng: "Tức giận cả tối, bụng đói muốn chết, đi ăn gì đó đi."

"Không thành vấn đề, đến chỗ em thích nhất, gọi một bàn lớn, ăn đủ vốn mới về nhà."

Tâm trạng của Từ Tịch Tịch lập tức phấn chấn, trên đời này cũng chỉ có Tô Bách là có thể dễ dàng làm cô vui vẻ trở lại nhanh như vậy.

Xem mắt, xem mắt."Mình sẽ không bao giờ tin tưởng vào cái loại mai mối vô tích sự đó nữa." Vệ Lan ở trong phòng khách hét lớn. Đường Tiểu Mạn đang cắt hoa quả ở trong bếp, giật mình suýt chút nữa cắt phải tay. Từ Tịch Tịch đang thay đồ ở trong phòng, cũng âm thầm đồng ý, tự nhủ: "Bản cô nương cũng không tin nữa."

Hai gái ế đều hạ quyết tâm, sẽ không bao giờ dính líu đến xem mắt nữa.

"Các cậu thật sự không đi tìm bạn trai nữa sao?" Đường Tiểu Mạn hỏi.

"Ai nói không tìm." Hai người cùng đồng thanh. Muốn đem các cô ra làm trò cười sao, cũng không dễ như thế đâu. Đây gọi là cho dù thua cũng phải giữ được khí thế.

"Thật sao?" Đường Tiểu Mạn nghi ngờ liếc hai cô một cái, xoay người lấy điều khiển TV, bấm nút, nhạc của Xử nữ thiên hà vang lên.

Âm nhạc lọt vào tai hai gái ế, nghe vừa chói tai vừa kì cục, giống như đang bị người ta vây xem, thẹn không có chỗ chui xuống. Đường Tiểu Mạn này nhất định là do ông trời phái xuống để hành hạ hai cô.

Nhưng họ sẽ không bao giờ đi xem mắt nữa. Vệ Lan không muốn bị mẹ cô dắt mũi nữa, quần áo có thể theo ý bà, nhưng chuyện hôn nhân nhất định phải do cô quyết định. May là sau trận náo loạn hôm trước, mẹ cô tạm thời án binh bất động, không nhắc đến chuyện mai mối cho cô, tạm thời cô có chút thời gian để thư giãn, mặc dù người nói đến chuyện xem mắt trước là cô.

Từ Tịch Tịch cũng không bao giờ bằng lòng đi gặp loại "cực phẩm" đàn ông lung tung kia lần nữa, gặp hai lần đã đủ để cô thất vọng với cái thế giới này rồi, cô thật muốn độc thân cả đời. Khó trách người ta có câu, nam sợ đi sai đường, nữ sợ gả nhầm chồng. d2_l`q,d Nếu không may mắn gả trúng Chu Tự Cường hoặc Trương Định Trữ, thì ngày tháng sau này sẽ chẳng

khác nào địa ngục. Tại sao trước đây cô không hề biết, trên thế giới này lại có nhiều người đàn ông đáng sợ như vậy.

Sau khi biết đến đạo lý này, Từ Tịch Tịch lại nhận ra, loại đàn ông “cực phẩm” kia mọc nhiều như nấm, mọc ở khắp mọi nơi, chỉ cần ra khỏi cửa liền bắt gặp ngay.

Đối tượng xem mắt của Vệ Lan, Thẩm Lai Phong không tính, ngoại trừ giọng hát hơi khó nghe một chút, diện mạo cũng có chút quê mùa, nhưng lại có rất nhiều tiền, cũng không tính là “cực phẩm”. Nhưng hôm sau, lúc vô tình gặp lại bạn thời đại học Phùng Sở Sở ở trên đường, cô mới cảm nhận sâu sắc câu nói: “thói đời bạc bẽo, lòng người đổi thay”, thực sự phù hợp với thời đại này biết bao. Cô càng kiên định hơn, nhất định phải chọn đối tượng kết hôn thật cẩn thận.

Cô trò chuyện với Phùng Sở Sở rất vui vẻ, ăn tối, nghe hết các tin tức bát quái mới lê thân thể rũ rời trở về nhà.

Vừa vào tới cửa, liền nằm phịch xuống ghế sofa, ngửa mặt lên trời, thở dài: "Haizzz . . . Thế gian đầy ắp bi ai, làm sao có thể tìm được người muốn kết hôn liền cưới lại phải thật hoàn hảo đây?"

Đường Tiểu Mạn nghe lời cô nói, biết ngay có hàm ý khác, rất phối hợp đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa ăn chocolate.

Từ Tịch Tịch nhìn cô bước đi nhẹ nhàng, nổi cáu mắng: "Suốt ngày ăn cũng không thấy béo lên, cùng là phụ nữ, sao số của cậu lại tốt như vậy?"

"Đầu thai tốt chứ sao." Đường Tiểu Mạn đáp lời, nhìn về phòng của Vệ Lan hét lớn, "Vệ Lan, cậu còn không ra, sẽ bỏ lỡ kịch hay."

"Làm sao cậu biết có kịch hay?"

Đường Tiểu Mạn giữ lấy mặt của Từ Tịch Tịch, nói: "Trên mặt cậu viết rõ hai chữ ‘ bát quái ’, mình mà không ra, cậu nhất định sẽ chạy vào phòng mình luyện thuyên."

Từ Tịch Tịch vuốt bàn tay của cô, cười nói: "Thật đúng là yêu tinh."

Hai người đùa giỡn một hồi, Vệ Lan mới lè mề từ trong phòng đi ra. Mặt mũi tái nhợt, mắt thâm quầng, miệng còn ngáp.

Từ Tịch Tịch kéo cô ngồi xuống sofa, mắng: “ Vừa nhìn đã biết là cậu lại cắm mặt vào máy tính đọc đam mỹ. Cậu như thế này đừng vội lấy chồng, tránh như La Giai Cầm, mới kết hôn lại ly hôn ngay, hạnh phúc ngắn ngủi."

Vệ Lan tinh thần uể oải, không nghe rõ cô đang nói gì, ngược lại Đường Tiểu Mạn rất thính, lập tức nghe ra trọng điểm, hét to: "La Giai Cầm! Chính là lớp phó học tập lớp cậu, kết hôn?"

"Trọng điểm không phải là chuyện cậu ấy kết hôn, mà là cậu ấy mới cưới 2 tháng đã ly hôn."

Đường Tiểu Mạn vỗ ngực nói: "Mình biết, chỉ là gấp quá, chưa kịp nói nửa câu sau."

"La Giai Cầm là ai ?" Vệ Lan bây giờ mới mở miệng nói một câu.

"Lớp bên cạnh, cùng lớp với Từ Tịch Tịch, một cô gái rất dịu dàng, ít nói, có mái tóc dài, nhớ không?"

Vệ Lan ngơ ngác, cô còn không để ý hết ba người ngồi trước mặt mình chứ đừng nói là lớp bên cạnh, ngay cả bạn học của cô, cô cũng không thể nhớ nổi tên. Lúc học đại học, Từ Tịch Tịch rất nổi tiếng, nhưng cô cũng chỉ có thể nói xin lỗi, không nhớ nổi. Sau khi tốt nghiệp đại học, hai người thuê trọ chung mới bắt đầu quen biết.

Đường Tiểu Mạn hoàn toàn ngược lại với cô, đối với bạn học của mình, cô thuộc trong lòng bàn tay. Cô với Từ Tịch Tịch quen nhau ở Hội học sinh, hai người cùng tham gia vào hội, cùng chịu trách nhiệm tuyên truyền. Chỉ khác là, Đường Tiểu Mạn phụ trách tuyên truyền bằng áp-phích, còn Từ Tịch Tịch lại là mẫu sống, phụ trách lôi kéo ong bướm. Hai người vì vậy kết bạn cùng nhau.

Chỉ tiếc, Đường Tiểu Mạn làm cố sống cố chết một năm trời cũng chỉ là một trợ lý nhỏ. Trợ lý, thực ra chỉ là chân sai vặt. Còn Từ Tịch Tịch dựa vào khuôn mặt lại có thể leo lên chức Phó chủ tịch Hội, đáng giận hơn, cái loại chức vụ này không cần phải làm gì, cũng chả cần lên tiếng, chỉ cần ánh mắt thôi cũng sẽ có người hiểu ý, chạy đi xử lý công việc.

Vì vậy, Đường Tiểu Mạn kiên quyết từ chức, để lại một đồng giấy vụn cho hậu bối đen đui kế nhiệm, nhưng tình bạn của cô và Từ Tịch Tịch lại không hề phai nhạt, ngược lại còn gắn kết hơn. Bạn học của các cô đều khó hiểu với mối quan hệ này.

Tin tức ngày hôm nay, không chỉ là tin giật gân, dĩ nhiên tinh thần của Đường Tiểu Mạn tăng lên gấp trăm lần, chỉ chờ đoạn sau câu chuyện.

Chờ cả buổi, thấy Từ Tịch Tịch không có ý định lên tiếng, gấp đến độ hỏi thẳng: "Tại sao, tại sao muốn ly hôn?"

"Lại là một tên biến thái." Từ Tịch Tịch giận dữ hét lên.

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 10: Thoát khỏi ổ sói

Từ Tịch Tịch vừa thốt lời ra, Đường Tiểu Mạn đã hỏi thẳng vào điểm mấu chốt: "Tại sao lại là 'lại'? Cậu cũng gặp phải tên biến thái nào à?"

Từ Tịch Tịch giật mình, Đường Tiểu Mạn thật là ma mãnh, nói chuyện với cô ấy phải cẩn trọng hơn nữa mới được, nhờ đâu lỡ miệng sẽ bị cô ấy bắt thóp ngay. Cô lập tức chấn chỉnh tinh thần, ứng phó lại: "Chẳng phải lúc trước Vệ Lan cũng gặp phải một người sao, cũng không tính là "cực phẩm" nhưng lại có giọng hát rất "tuyệt vời", đã ba tháng rồi mà bên tai mình vẫn còn vang vọng giọng của anh ta. "

Nói đến vị sư huynh kia, Đường Tiểu Mạn cũng lập tức nhớ tới giọng ca của anh ta, không nhận được mà cười to. Từ Tịch Tịch cũng cười theo, cuối cùng hai người ôm nhau cười.

"Tại sao lại nhắc lại chuyện đó, mau nói vào chuyện chính đi." Vệ Lan không vui khi hai cô lại chuyển hướng sang phía mình, đành phải lên tiếng nhắc nhở, đổi chủ đề.

"Đúng đúng, nói nhanh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đường Tiểu Mạn cũng nói vào.

"Hôm nay mình gặp lại bạn học cũ, Phùng Sở Sở, cô gái xinh đẹp, thông minh ở một bên phòng ký túc của mình ấy."

"A, mình nhớ rồi, mình đã từng ăn cơm cùng cô ấy, còn cùng đi dạo phố nữa. Đúng rồi, cô ấy ở cùng phòng ký túc với La Giai Cầm."

"Không sai." Từ Tịch Tịch uống một ngụm nước, tiếp tục nói, "Bọn mình nói chuyện về bạn học cũ, chuyện của La Giai Cầm là cô ấy nói cho mình. Sau khi tốt nghiệp bọn họ vẫn liên lạc với nhau, cô ấy còn tới tham dự lễ cưới của La Giai Cầm."

"La Giai Cầm kết hôn lúc nào vậy?"

"Tháng ba năm ngoái, Phùng Sở Sở nói, lúc cô ấy kết hôn, toàn bộ bạn cùng phòng ký túc đều đến dự, bọn họ đều nói số của La Giai Cầm thật tốt, lấy được một người chồng không tệ, diện mạo tốt, tính tình cũng dễ chịu. Ai ngờ chưa tới hai tháng, vợ chồng cô ấy lại náo loạn lên, đòi ly hôn. Tính đến bây giờ cũng hơn một năm rồi."

"Tại sao lại đòi ly hôn?" Vệ Lan luôn như vậy, im lặng như một xác chết, thỉnh thoảng lúc người ta đang nói chuyện lại chen vào một câu.

"Có phải vấn đề từ phía La Giai Cầm không?"

Từ Tịch Tịch liếc mắt, nói: "Là từ phía ông chồng, thật không biết nói như thế nào. Vấn đề mấu chốt chính là mẹ của anh ta, tìm khắp Trung Quốc chắc không có người thứ hai giống bà ấy."

"Haizzz, lại là chuyện mẹ chồng bắt nạt nàng dâu." Vệ Lan thở dài, cả ngày cô đều cảm mặt trên mạng, loại tin tức này cô thấy không ít.

"Nếu giống như chuyện mẹ chồng thời hiện đại thì không nói làm gì, mẹ của anh ta lại có tư tưởng cổ hủ, La Giai Cầm về nhà chồng, bà ta liền bắt cô ấy tuân thủ tam tòng tứ đức. Bà ấy từ trẻ đã trở thành goá phụ, sau đó thì luôn đề cao giữ gìn thủ tiết, suy nghĩ của bà ấy, người bình thường không thể hiểu nổi."

"Tam tòng tứ đức? Cụ thể là thế nào, nói thử xem."

"Đại khái là, La Giai Cầm không được ra ngoài làm việc, cả ngày phải ở nhà phục vụ mẹ chồng, nước nôi cũng phải dâng tận nơi. Đến tối, chồng cô ấy đi làm về, cô ấy lại phải phục vụ cả hai. Lúc ăn cơm thì không được ăn cùng, phải đứng một bên lấy thức ăn cho bọn họ, sau khi họ ăn xong mới có thể ăn những thứ thừa lại. Mẹ chồng cô ấy luôn chọn ăn hết thịt, chỉ để lại cơm trắng cho cô ấy, bà ta còn nói con dâu có cơm trắng ăn là tốt rồi, bởi vì La Giai Cầm đang ăn bám nhà bọn họ."

"Nhưng do bà ấy không cho La Giai Cầm đi làm mà?" Vệ Lan hỏi.

"Bà ấy nói rằng phụ nữ đã lập gia đình thì không thể lộ diện ra bên ngoài, đi ra ngoài làm việc sẽ có thể bị đàn ông dụ dỗ. Ngay cả điện thoại di động cũng bị tịch thu, đáng giận hơn là ngay cả liên lạc với mẹ đẻ cũng không được, như vậy chẳng khác gì giam lỏng. Ba mẹ cô ấy tìm đến tận nơi cũng không cho mở cửa, cuối cùng bọn họ đành phải gọi 110, lúc cảnh sát tới mới cứu được La Giai Cầm ra. Mình nghe Phùng Sở Sở kể lại mà tưởng là chuyện hài, thời đại nào rồi mà còn có loại chuyện đó."

Đường Tiểu Mạn tức giận, đập bàn, mắng: "Chồng cô ấy ở đâu, chết rồi sao? Tại sao lại có thể đứng nhìn mẹ mình bắt nạt vợ như vậy?"

Từ Tịch Tịch huýt sáo, cười lạnh nói: "Người đàn ông kia á? Anh ta là loại bám váy mẹ, đứng trước mặt mẹ mình ngay cả đánh rắm anh ta cũng không dám, làm sao dám vì vợ mà nói ra nửa câu. Chỉ biết ở sau lưng xin cô ấy nghe lời của mẹ mình, bảo làm gì thì làm theo. La Giai Cầm dễ tính mới chịu đựng được hai tháng đấy, nếu là mình, hai ngày mình cũng không chịu được, lập tức đánh chết con trai bà ta." ~d_d*l.q`d

"Loại đàn ông này, rất thích hợp làm thụ." Vệ Lan chỉ mở miệng ba câu đã không rời được nghề chính.

"Câm miệng, ít nói đến những thứ đó đi." Đường Tiểu Mạn nghe cô nói, mắng cô, quay đầu lại hỏi, "Vậy sau đó thì sao, có thể thuận lợi ly hôn

không?"

"Thuận lợi cái gì, bà ta khó khăn lắm mới tìm được một nàng dâu trẻ để hành hạ, dâu có thể dễ dàng buông tha được. Ly hôn thì mọi chuyện cũng sẽ vỡ lở, đến lúc đó La Giai Cầm dứt áo ra đi, còn ai dám lấy con trai bà ta nữa, cho nên bà ta nói dù thế nào đi nữa cũng không để La Giai Cầm ly hôn với con trai mình. Người đàn ông kia cũng đến nhà của La Giai Cầm, xin cô về nhà cùng với anh ta. May mà La Giai Cầm cũng không quá ngu ngốc, ba mẹ cô ấy cũng không phải là dễ bị bắt nạt, nên mới không bị gian kế của anh ta che mắt."

"Theo luật thì nếu anh chồng không đồng ý ly hôn, thì trước tiên bọn họ sẽ phải ly thân một năm đúng không?" Vệ Lan ra dáng hiểu biết, hỏi.

Nói tới điều này, Từ Tịch Tịch lại càng hăng, nói văng cả nước miếng: "Thế mới nói bà ta quá đáng, không cho ăn không cho mặc thì cũng thôi đi, đằng này lại còn đánh cô ấy, lúc ba mẹ cô ấy tới đón, trên người La Giai Cầm vẫn còn mấy chỗ bầm. Bọn họ lập tức đưa cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, chụp X-quang, cảnh sát cũng lập biên bản, mặc dù là bị mẹ chồng đánh nhưng cũng tính là bạo lực gia đình rồi. Ba La Giai Cầm tới gặp bà ta nói, nếu bà ta không đồng ý cho con trai ly hôn, bọn họ sẽ đâm đơn kiện lên tòa, lúc đó cả hai bên đều xấu hổ. Như vậy bên kia mới đồng ý ly hôn."

Đường Tiểu Mạn nghe xong, đập tay vào bàn, trầm trồ khen ngợi: "May mà ba của La Giai Cầm lợi hại, nếu không lại bị người ta bắt nạt rồi. Thời đại bây giờ những người hiền lành nhất định sẽ bị người ta khi dễ."

"Chưa hết, bà già kia vừa nghe thấy cô muốn ly hôn, liền mang quần áo cô ném ra ngoài đường, nói là sau khi ký tên mọi chuyện đều giải quyết xong, của hồi môn không hề nhắc tới một tiếng. Không thể ngờ được, lúc kết hôn một xu bà ta cũng không bỏ ra, tất cả đều là do con trai bà ta cùng La Giai Cầm bỏ ra, sau khi cưới lại để cho bọn họ ở trong một căn nhà rách

nát, mọi thiết bị lắp đặt bên trong, đồ gia dụng đều do nhà gái chi tiền, bây giờ ly hôn bà ta muốn nuốt trọn."

"Bắt bà ta phải nhả ra!" Vệ Lan cùng Đường Tiểu Mạn hiềm khi ăn ý nhau như vậy, đồng thanh nói.

Từ Tịch Tịch không ngờ Vệ Lan cũng sẽ nói như vậy, vô cùng hài lòng, hưng phấn nói tiếp: "Tất nhiên. Nếu không đã không nói là ba của La Giai Cầm rất thông minh. Những đồ gia dụng kia đều là sau khi bọn họ kết hôn vài ngày mới mua, hoá đơn mua hàng ông ấy đều giữ hết, nói là phòng trường hợp hư hỏng có thể dễ dàng bảo hành. Như thế lại hay, rất có tác dụng. Ba La Giai Cầm đứng trước mặt bà già kia, đối chiếu từng tờ hoá đơn để dọn đồ, từng thứ từng thứ một đem ra, còn đem kết quả khám bệnh của La Giai Cầm ném trước mặt bà ta, nếu bà ta dám ngăn cản, lập tức lên toà nộp đơn kiện. d.d.L_qd Cuối cùng, nhà trai biến thành trống không. Nhà bọn họ đều là đồ cũ, lúc cưới La Giai Cầm về, nhà cô sắm hết toàn bộ đồ mới, đến cái cốc cũng mua mới, mẹ chồng cô ấy vui quá, đem toàn bộ cũ quẳng đi, bây giờ thì tốt rồi, toàn bộ đồ bị người lấy lại hết, trong nhà ngay cả cái bàn ăn cơm cũng không có, trống không. Những thiết bị lắp đặt cố định không lấy lại được, ba La Giai Cầm cố ý nhờ người ta lúc di chuyển đồ phá hỏng đi, không cho bọn họ có thể sử dụng nữa. Nghe đến đó, mình thực sự cảm thấy rất đã."

Lần này thì tới lượt Vệ Lan vỗ tay trầm trồ tán dương: "Nếu ba mình có được một nửa lợi hại của ba cô ấy, thì mình." Lời vừa đến khoe miệng, cô chợt nhớ tới hôm đó ba mẹ náo loạn đòi ly hôn, lại nuốt gọn vào bụng.

Đường Tiểu Mạn không để ý tới lời của cô..., nghi ngờ nói: "Hai người bọn họ quen nhau được bao lâu, làm sao trước khi kết hôn lại không phát hiện ra mẹ anh ta là một “cực phẩm” như vậy?"

"Trước khi kết hôn, nhà kia giấu diếm rất kỹ. Người đàn ông kia lại chưa từng kết hôn, ai biết được mẹ anh ta như thế đâu, coi như La Giai Cầm gặp phải xui xẻo, bị mẹ con anh ta hại thành phụ nữ đã ly hôn. Chỉ sợ là nếu muộn hơn một chút nữa, đã xảy ra án mạng."

Vệ Lan, Đường Tiểu Mạn nghe xong cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, không biết nên xem đây là bất hạnh hay là may mắn. Trước lúc kết hôn nếu người đàn ông cố ý muốn lừa gạt thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Nghĩ đến đây, các cô lại sinh ra loại cảm giác nghi ngờ không hề nhỏ với đàn ông, nhất là Vệ Lan, cô càng quyết tâm dẹp bỏ ý nghĩ tương thân. Nếu không may mà gặp phải loại người như vậy, với tính cách của cô, khẳng định sẽ bị người ta khi dễ tới chết. Cô thà rằng làm phù dâu cho Đường Tiểu Mạn, thà sống độc thân cả đời không ai thêm lấy, cũng tuyệt đối không gả cho loại người đó. Giữa tính mạng và hôn nhân, cô chắc chắn sẽ lựa chọn tính mạng. Huống hồ kết hôn chẳng vui vẻ gì, còn không bằng sống một mình. Đây chính là câu thần chú rất hiệu nghiệm của gái ế, lúc thích hợp có thể đem ra để thôi miên bản thân.

Vệ Lan quyết định xong, tâm tình của cô liền được cải thiện, không cần phải đi xem mắt, không cần ngồi trò chuyện cùng với người xa lạ, không bị ép gả cho người nào đó, chỉ phải thực hiện lời hứa kia với Đường Tiểu Mạn. Mỗi ngày cô đều lên mạng xem tiểu thuyết, nhân tiện cũng gạt bỏ vấn đề tuổi tác sang một bên, cuộc sống thật mỹ mãn.

Dĩ nhiên, trong cuộc sống mỹ mãn cũng sẽ xảy ra những việc không như ý. Ví dụ như, cái máy tính ngu ngốc của cô, tự nhiên lại bị dính virus, đây là một chuyện không mấy tốt đẹp. Ở chỗ dễ nhìn thấy nhất trên bàn làm việc của cô chính là số điện thoại bộ phận kỹ thuật của công ty, cô khá là quen thuộc với mấy nhân viên ở bộ phận đó, cơ bản tháng nào máy tính của Vệ Lan cũng gặp vấn đề, kết quả là, mỗi khi gặp phải chuyện này cô đều không chút do dự cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi cho bọn họ. Lúc mới đầu, cô còn cố gắng nói dịu dàng, sau này thì da mặt dày hơn, ăn nói sành

sỏi hơn, huống hồ, máy tính bị hư sẽ ảnh hưởng tới công việc, cấp trên trách tội, bộ phận kỹ thuật cũng không tránh khỏi liên lụy. Vì vậy cô yên tâm là sau bữa trưa, giờ làm việc buổi chiều bọn họ sẽ cho người tới.

Ai ngờ chờ đến tận ba giờ, vẫn không thấy nhân viên phòng kỹ thuật nào đến, ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu. Hết cách, cô đành nén tức giận gọi điện thoại sang bên đó. Người nghe điện thoại là Tiểu Lý, cũng chính là người bị Vệ Lan thường xuyên làm phiền.

Tiểu Lý vừa giọng của Vệ Lan, cảm thấy nhức đầu, tức giận nói: "Đại tiểu thư, cô không biết hôm nay trên tầng 10 đại tu lại toàn bộ máy tính hả, lúc nào không có chuyện lại chọn đúng hôm nay. Bộ phận kỹ thuật chỉ có mấy người, tôi sắp trở thành chuyên gia máy tính riêng của cô rồi."

Tầng 10, không cần nói Vệ Lan cũng biết ở đó có những nhân vật nào, cô không dám trách Tiểu Lý nữa, lãnh đạo cấp cao kiểm tra máy tính, so với cái máy tính dính virus của tiểu tốt như cô quả nhiên quan trọng hơn rất nhiều. Cô chỉ có thể âm thầm thở dài, nói tiếp: "Thôi, vậy chờ các anh xong việc rồi tới."

Tiểu Lý cảm ơn, không đợi nữa liền cúp máy, trước khi tắt còn bồi thêm một câu: "Nếu bên này có người rảnh, tôi sẽ bảo họ sang sửa máy cho cô ngay." Vệ Lan cũng chỉ nghe, không tin là thật. Đôi tay của Tiểu Lý sửa chữa máy móc rất tuyệt, nhưng cái miệng kia của anh ta, lời nói ra không nên tin quá nhiều.

Ai biết, ông trời cũng mở mắt, để cho câu ba hoa của anh ta trở thành thật. Tầm 4 giờ 30, gần đến giờ tan làm, mọi người đều đã hoàn thành công việc, tùm lại nói chuyện phiếm với nhau chờ tới giờ quẹt thẻ ra về. Máy tính của Vệ Lan không dùng được, toàn bộ phần công việc hôm nay đều là nhờ máy tính của đồng nghiệp, bây giờ càng thêm rảnh rỗi, lại không thể đọc tiểu thuyết, đành phải ngồi trò chuyện cùng đám nhân viên nữ trong phòng, nói hết chuyện này lại sang chuyện khác, người đi qua không biết

lại tưởng nhầm thành cái trang trại gà, ai mà ngờ được văn phòng làm việc lại có thể ồn ào đến như vậy.

"Xin hỏi, ở đây có người báo máy tính hỏng phải không?" Một anh chàng lạ hoắc đi lạc tới "chuồng gà", lễ phép hỏi.

Các cô đang nói chuyện hăng say, sự xuất hiện của anh quá mờ nhạt, không đủ để lôi kéo sự chú ý của bọn họ. Anh ta nhú mày, cầm lấy cốc trà ở trên bàn, đặt mạnh xuống bàn, nói lớn: "Rốt cuộc là ai gọi người tới sửa máy vi tính?"

Lúc này các cô mới ngừng nói chuyện, một cô gái nhuộm tóc màu nâu rất thời trang, nước nỡ nói: "Tôi."

Anh chàng kia nắm lấy tay cô, hỏi: "Là cô gọi sao? Máy nào?"

Cô gái kia không nói gì, chạy thẳng đến cạnh bàn, cầm cốc trà của mình lên nói: "Cốc trà của tôi bị anh làm nứt rồi."

Vẻ mặt anh ta tỏ ra coi thường: "Đó là do chất lượng cái cốc đó quá kém, lần sau đừng mua loại rẻ tiền như vậy nữa."

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 11: Lại vào hang cọp

Một câu khiêu khích công khai. Mặc dù phụ nữ các cô vẫn thường xuyên ở sau lưng chê cười trang phục của người này rẻ tiền, trang sức của người kia quá quê mùa, nhưng khi có người ngoài công khai soi mói một người trong bọn cô thì tính đoàn kết lại đặc biệt được nâng cao, không thể nào chia rẽ được. Bởi vì đó là mâu thuẫn bên ngoài, bọn họ ngày thường cùng lắm cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ.

Trong lúc này, các cô đang rất phẫn nộ, chỉ trích tới tấp anh chàng kia không tôn trọng người khác, cho dù trong lòng các cô cảm thấy bộ dạng anh ta thật đẹp trai thì cũng không thể ngăn cản họ vì đồng nghiệp mà giả bộ chống lại anh.

Anh chàng kia bị một đám nhân viên nữ nói đến nhức đầu, hai tay bịt lỗ tai, mắng: "Tất cả im miệng cho tôi. Nếu không có ai báo sửa máy tính, vậy tôi đi."

"Tôi . . . tôi muốn sửa máy vi tính." Đầu sỏ gây nên tình huống vừa rồi, Vệ Lan chen đầu ra nói một câu.

Anh ta nhìn Vệ Lan một cái, cực kì bất mãn, không nhịn được nói: "Vừa rồi cô đi đâu vậy, tại sao tôi hỏi tới lần thứ ba mới trả lời?"

Đám nhân viên nữ đột nhiên cảm thấy chuyện này thật ra không phải là lỗi của anh chàng đẹp trai kia, trách nhiệm đều là của Vệ Lan, vì vậy thay đổi hòng súng, đánh đuổi Vệ Lan.

Vệ Lan tính tình luôn dễ chịu, mặc cho bọn họ nói thế nào, cũng không tỏ ra tức giận, chỉ kéo anh chàng kia tới bàn làm việc của mình, ngồi vào ghế, chuẩn bị khởi động máy vi tính.

Anh ta vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô tránh ra: "Cô đứng dậy đi, cô không biết sửa máy tính, ngồi đó làm gì." Nói xong, liền kéo Vệ Lan ra khỏi ghế, không khách khí ngồi xuống.

Đám nhân viên nữ thấy mọi chuyện đã được giải quyết, tùm lại bắt đầu đề tài mới. Lần này đề tài chính là xoay quanh anh chàng sửa máy vi tính kia.

"Anh ta là ai vậy, chưa thấy qua bao giờ?"

"Chắc là người của bộ phận kỹ thuật, lúc trưa Vệ Lan gọi điện kêu họ đến sửa máy tính."

"Bộ phận kỹ thuật lại có người mới sao. . . , lần này cũng không tệ, anh ta thật đẹp trai, không giống như đám Tiểu Lý, đều là dưa vẹo táo nứt, bộ dạng bọn họ thật là có lỗi với quần chúng nhân dân ."

"Chắc là bọn họ muốn tuyển thêm người mới đẹp trai một chút để cân bằng."

"Biết tên anh ta là gì không?"

"Tôn Vĩ." Cô gái tóc nâu đặt cái cốc xuống, trả lời.

Tất cả bọn họ đều quay lại nhìn cô, ai cũng mang vẻ mặt mờ ám.

"Làm sao cô biết rõ vậy?"

Cô gái chỉ về vị trí làm việc của Vệ Lan, nói: "Trên bảng tên của anh ta có viết."

"À." Mọi người chột hiểu ra. Tôn Vĩ bỗng nhiên biến thành vật phẩm để bọn họ giải khuây trước khi tan làm.

Tôn Vĩ vừa khởi động máy tính, vừa nghe Vệ Lan miêu tả tình trạng máy, nhìn kỹ lại loại virus, quay đầu sang, hỏi "Bình thường cô lên mạng làm gì thế? Sao lại nhiễm loại virus này?"d2.lq~d... Giọng điệu kia, giống như bác sỹ phụ khoa đang hỏi bệnh nhân nữ: "Bình thường cô qua lại cùng loại đàn ông nào mà lại nhiễm bệnh này?"

Vệ Lan cảm thấy xấu hổ vô cùng, cô lên mạng cũng chỉ dạo lung tung, nơi nào có đam mỹ thì nơi đó có cô. Có lúc sẽ tụ tập cùng nhóm hủ nữ, cùng thảo luận về những vấn đề chưa biết, cảm thấy càng biết nhiều càng tự hào. Nhưng nói rõ vấn đề này trước mặt Tôn Vĩ, trong lòng cô cảm thấy rất tự ti, cũng giống như chuyện của Triệu Trinh Bình lúc trước, vô cùng khó khăn. Ở trên mạng cô rất dũng cảm, ăn nói rất mạnh mẽ, nhưng ở trong cuộc sống hiện thực, cô lại giống như cửa sổ thủy tinh, vô cùng dễ vỡ.

Vì vậy cô chỉ có thể đứng ở đó, mặt đỏ bừng, miệng ấp úng cả buổi không nói nên một tiếng. Ánh mắt Tôn Vĩ nhìn cô càng lúc càng kì quái, anh cảm thấy cô gái này thật là phức tạp, bộ dạng trông rất ngây thơ, nhưng chuyện lên mạng làm gì lại làm cô khó mở miệng như vậy. Trong đầu anh lập tức xuất hiện một đáp án, cô gái này đúng là khuôn mặt thiên sứ, nội tâm phóng đảng.

Nhanh chóng sửa xong máy vi tính, cài cho cô một phần mềm diệt virus, chỉ cô cách sử dụng, lúc ngẩng đầu lên đã thấy quá giờ tan làm. Tôn Vĩ chẳng thềm nhiều lời cùng Vệ Lan, phui mông cứ thế rời đi.

Vệ Lan nhìn xuống máy tính, tất cả đã khôi phục lại bình thường, trong lòng rất vui mừng, cảm giác quẫn bách vừa rồi liền biến mất không còn bóng dáng. Nhìn một vòng phòng làm việc, mọi người đã về cả rồi, chỉ còn cô cùng cái máy vi tính. Vệ Lan nhìn đồng hồ, thu dọn đồ đạc, rời công ty đi tới ga tàu điện ngầm.

Giờ tan tầm ga tàu điện ngầm rất đông người, muốn tìm một chỗ để đứng trong toa tàu còn khó, chứ đừng nói là chỗ ngồi, đã sớm có ba tầng bảy lớp người bao quanh, chỉ cần có một người vừa nhắc mông lên, những người xung quanh đã chuẩn bị tinh thần, chọn thời cơ thích hợp nhất, đặt mông mình vào đó. Với sức lực của Vệ Lan, đừng mơ có cơ hội được ngồi xuống.

Cô chỉ có thể lặng lẽ đếm ngược ở trong lòng. Công ty cô ở trung tâm thành phố, chỗ đậu xe ở xung quanh rất ít, vì vậy cô đành phải từ bỏ xe điện chuyển qua đi lại bằng tàu điện ngầm. Trạm cô vừa lên chính là trạm đông nhất, càng về sau, số người xuống tàu sẽ nhiều hơn, số người ở lại trên tàu cũng sẽ giảm xuống. Theo kinh nghiệm của cô, chỉ cần qua 5 trạm, số lượng người trên toa sẽ giảm đi một nửa, tự nhiên không gian sẽ rộng hơn rất nhiều.

Quy luật này rất chính xác, hầu như là bách phát bách trúng, hôm nay cũng không ngoại lệ. Mặc dù vẫn không cướp được chỗ ngồi, nhưng cuối cùng cũng có thể đứng thoải mái một chút. Vệ Lan duỗi duỗi cái chân bị tê, hít sâu một hơi, nhìn ngó xung quanh, liền nhìn thấy phía bên trái có hai nam sinh ngồi cạnh nhau. Xem ra đều là học sinh trung học, một người cao, một người thấp, cậu học sinh cao hơn trông rất cường tráng, còn cậu kia trong có vẻ hơi gầy. Làn da của hai người trắng muốt, khuôn mặt thanh tú, đang chụm đầu vào ôn bài.

Vệ Lan nhìn thấy cảnh này, tâm hồn hủ nữ lại bộc phát. Nhìn bọn họ mỗi người một câu, đối đáp qua lại, tranh luận tới mặt đỏ tía tai, trong lòng cô không khỏi bắt đầu YY. Hai nhân vật như vậy, ở trong đam mỹ chính là một đôi tình nhân nhỏ làm người ta hâm mộ, giờ phút này, cặp tình nhân đang cãi vã không ngừng đấy.

Vệ Lan vừa nghĩ tới miệng không tự chủ nở một nụ cười. Hai học sinh cấp vẫn còn mãi miết thảo luận, không ngờ tới mình lại bị bà cô trước mắt tưởng tượng thành bộ dạng kia. Nếu bọn họ có thể biết được tưởng tượng

của Vệ Lan, chỉ sợ sẽ cầm bài thi trong tay, chạy thẳng tới đánh cho cô một trận.

Vệ Lan càng tưởng tượng tâm hồn lại càng bay bổng, càng cảm thấy hạnh phúc, cảm xúc tuôn trào không ngừng, rất nhanh liền hoàn thành một cuốn tiểu thuyết. Đến nỗi loa phát thanh thông báo cái gì cô cũng không nghe rõ, chỉ loáng thoáng cảm giác mình nên đi xuống, nhưng mắt vẫn lưu luyến không rời hai cậu học sinh kia, vừa nghiêng đầu nhìn bọn họ, vừa bước về cửa phía bên phải. d.d.lequydon

Rốt cuộc đi tới cửa, Vệ Lan tiếc nuối thở dài, xoay đầu lại, một bước nhảy xuống. Nhưng không ngờ, cả người đụng mạnh vào cửa kính, lập tức bật ngược trở lại. Cô bị đụng đau, không nhịn được quát lớn một tiếng, lúc này mọi người ở trên tàu, bao gồm cả hai cậu học sinh kia, đều nhìn cô với ánh mắt kỳ quái. Vệ Lan đỏ bừng mặt tới tận cổ, chỉ muốn phá cửa mà nhảy xuống.

Không may, tàu điện ngừng lại từ từ chuyển động. Vệ Lan nhìn ngoài cửa sổ, biết rằng mình vừa lỡ trạm, đành thở dài, chờ tới trạm tiếp theo để xuống, bắt tàu khác quay lại.

Rất nhanh liền tới trạm tiếp theo, Vệ Lan đứng một bên cửa, không dám suy nghĩ lung tung, cửa tàu vừa mở, cô liền nhanh chóng bước xuống, sau đó dò trên bảng hướng dẫn, tìm chuyển tàu quay lại.

"Lúc ở trên xe suy nghĩ cái gì thế? Cửa đóng lại mà cũng không biết." Một người đàn ông đi bên cạnh cô, bỏ lại một câu cười nhạt, liếc mắt đi về phía trước.

Vệ Lan phục hồi lại tinh thần, nhìn bóng lưng kia, nhận ra anh ta chính là người sửa máy tính lúc nãy, Tôn Vĩ. Chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi, bởi vì đam mê, mà cô đã bị người đàn ông này chê cười tới hai lần, Vệ Lan

cảm thấy như không chốn dung thân, cô thề về sau nhìn thấy anh ta trong phạm vi mười thước, cô nhất định sẽ đi về hướng khác.

Sau khi về đến nhà, bình thường ăn cơm xong Vệ Lan sẽ lập tức lao vào phòng lên mạng, hôm nay đột nhiên trở nên kỳ lạ, cô ngồi thù lù trong phòng khách, mở nhạc lên, là bài hát của Xử Nữ Thiên hà, vẻ mặt đăm chiêu. Bài hát lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng ép Đường Tiểu Mạn chạy ra, nhìn cô khó hiểu.

"Mau tắt bài đó đi!" Từ Tịch tịch từ trong phòng chạy ra, hét ầm lên với Vệ Lan.

Cô ấy không phải là bị sốt chứ, bình thường Đường Tiểu Mạn luôn cố tình mở bài hát này để khiêu khích bọn họ, cô đã nghe đến phát sợ, không ngờ hôm nay, đồng minh của cô không biết phát bệnh gì, lại tự động bật nó lên, quả thật muốn chọc cô tức chết.

Nghe bài hát quỷ quái kia cả đêm, ngày hôm sau đi làm, sắc mặt Từ Tịch Tịch trở nên nhợt nhạt, mắt sưng húp, ảnh hưởng không nhỏ tới nhan sắc của cô.

Chỉ là cho dù sắc đẹp của cô giảm sút thì độ nổi tiếng của cô vẫn không hề giảm. Sau khi Trương Định Trữ tỉnh rượu, liền hối hận không thôi, cảm thấy bỏ lỡ Từ Tịch Tịch giống như đánh rơi tờ vé số 500vạn, hai hôm sau liền mặt dày xin địa chỉ chỗ làm của cô ở chỗ Tô Bách, lấy cớ là tới xin lỗi để đi tìm cô.

Tô Bách suy nghĩ một hồi, cảm thấy có gì đó không ổn, liền gọi điện thoại cho Từ Tịch Tịch, nói rõ ý định của Trương Định Trữ. Từ Tịch Tịch nghe điện thoại, hoảng sợ không nói nên lời, tay cầm điện thoại khẽ run rẩy. Cũng không còn sức để mở miệng mắng Tô Bách, cúp máy, đứng dậy nhanh chóng tìm một chỗ trốn.

Chỉ tiếc, hành động của cô vẫn chậm hơn một bước, cô vừa bước tới cửa thì gặp phải Trương Định Trữ.

"Từ tiểu thư, cô quả nhiên làm việc ở chỗ này, thật tốt quá." Trương Định Trữ khôi phục lại vẻ mặt nhã nhặn ở lần gặp đầu tiên, tiến đến bắt tay với Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch nhìn bàn tay đang giơ ra của anh ta, lại thấy ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh, vô số cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào cô, ngượng ngùng, đành phải giả cười đưa tay ra nắm nhẹ nhàng lấy tay anh ta.

Trương Định Trữ thấy cô mỉm cười với mình, cho rằng cô đã hết giận, liền nhâm lại những lời đã chuẩn bị trước khi đến, hăng giọng, muốn mở miệng nói lời xin lỗi.

Từ Tịch Tịch thấy cử chỉ nét mặt Trương Định Trữ biến đổi, đoán ra anh ta chuẩn bị nói gì, vội vàng nắm lấy cánh tay anh ta, cười nói: "Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện ." Nói xong, cũng không đợi Trương Định Trữ trả lời, liền lôi anh ta về phía phòng chờ.

Bóng dáng của hai người vừa biến mất khỏi phòng làm việc thì những cặp mắt vừa rời chỉ im lặng theo dõi kịch vui đã biến thành hành động, bọn họ tụm lại ở cửa phòng, cùng nhau nhìn lén về phía phòng chờ.

Ngó nghiêng một lát, lại quay lại nhìn nhau, cảm thấy xấu hổ đành quay về vị trí làm việc.

Từ Tịch Tịch kéo Trương Định Trữ vào phòng chờ, đóng cửa lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nhìn người đàn ông đa nhân cách ở trước mặt, cô quả thật tức giận nói không nên lời. Cô còn tưởng rằng, sau tình huống ngày hôm đó, bọn họ đã sớm kết thúc rồi, vĩnh viễn sẽ không gặp lại nữa. Không ngờ anh ta lại dai dẳng như vậy, tìm tới tận chỗ làm của cô.

"Từ tiểu thư, chuyện hôm đó thật sự rất xin lỗi, hôm nay tôi tới đây là để xin lỗi cô." Trương Định Trữ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Từ Tịch Tịch, cắn răng mở miệng nói. Vì một người vợ xinh, bằng bất cứ giá nào anh cũng phải giành lại bằng được. Thế diện có là gì, bên trong mới quan trọng.

"Không sao, dù sao chúng ta cũng không thân lắm." Từ Tịch Tịch vừa trả lời, vừa nhìn cửa, chỉ sợ có người xông tới.

Trương Định Trữ nghe xong liền cảm thấy nôn nóng, bình tĩnh cũng với chững chạc lúc đầu nhanh chóng biến mất tận chân trời, vội vàng nói: "Từ tiểu thư, hôm đó tôi thực sự không cố ý, là do tôi uống say, nói năng không suy nghĩ, cô đừng tức giận có được không?"

"Tôi không tức giận." Từ Tịch Tịch nhin không được nữa, "Tôi chỉ là hi vọng anh đừng làm như thế này, đây là chỗ làm của tôi, anh tùy tiện xông tới như vậy, sẽ ảnh hưởng tới công việc của tôi."

"Vâng Vâng, tôi biết rồi, sau này tôi sẽ hẹn cô sau giờ tan làm, có được không?"

"Hẹn tôi?" Từ Tịch Tịch nhướn mày hỏi: "Hẹn tôi làm gì?"

Trương Định Trữ chỉ vào mình, lại chỉ vào Từ Tịch Tịch, nói: "Chúng ta, chúng ta không phải là đang xem mắt sao? Sau đó cùng nhau hẹn hò."

Từ Tịch Tịch cảm thấy người trước mặt giống như một người điên, vừa bực mình lại vừa buồn cười, mặt khổ sở nói: "Trương tiên sinh, tôi nghĩ là anh hiểu lầm rồi, đúng là tôi có đi xem mắt với anh, nhưng không có nghĩa là tôi muốn nói chuyện yêu đương với anh. Chỉ là xem mắt thôi mà, chuyện đó rất bình thường."

"Không phải vậy, không phải vậy, tôi biết là cô vốn dĩ không ghét tôi, chẳng qua là do những lời tôi nói hôm trước, cô mới không muốn qua lại với tôi thôi. Vậy tôi thu lại những lời đã nói, được chứ?"

"Trương tiên sinh. " Từ Tịch Tịch hoàn toàn mất kiên nhẫn, tức giận nói, "Anh phải biết, lời đã nói ra thì không thể thu hồi lại. Hơn nữa, tôi không quan tâm anh nói cái gì nhưng những lời đó anh nói ra lúc say, chứng tỏ trong lòng anh thực sự xem thường phụ nữ, lúc tỉnh táo anh giấu diếm quan điểm của mình, vậy thì có ích lợi gì, bản chất của anh vẫn là như vậy. Anh cho rằng, tôi sẽ qua lại cùng loại người như thế sao?"

Trương Định Từ bị Từ Tịch Tịch mắng, mặt đỏ bừng, mồ hôi chảy thành dòng, anh ta không lau, chỉ nhỏ giọng nói: "Lúc đó do uống say quá, không phải lời thật lòng của tôi."

"Anh chưa từng nghe câu ‘ rượu vào lời ra ’ sao?" Từ Tịch Tịch chẳng thèm cùng anh ta dài dòng, mở cửa chuẩn bị ra khỏi phòng.

Trương Định Từ thấy thái độ kiên quyết của Từ Tịch Tịch, lại càng hoảng hốt, nắm lấy tay cô, quỳ bịch xuống, khẩn cầu: "Từ tiểu thư, tôi thực lòng rất thích cô, cô cho tôi một cơ hội được không? Tôi nhất định sẽ sửa đổi, sau này tất cả đều nghe theo lời cô."

Từ Tịch Tịch cảm thấy vô cùng chán ghét người này, cố gắng gỡ tay anh ta ra, anh ta lại càng nắm chặt hơn, cô đành hét lên: "Mau buông tay tôi ra, nếu không ta sẽ gọi bảo vệ."

Trương Định Từ nhất quyết giữ lấy Từ Tịch Tịch không buông, trong lòng cô có chút sợ hãi, lại không thấy có ai vào cứu cô, chỉ có thể nói: "Anh đừng làm như vậy nữa, tôi có bạn trai rồi."

"Tôi không tin, cô chỉ là thuận miệng kiếm cớ thôi."

"Tôi thật sự đã có bạn trai, không tin, anh có thể đi hỏi Tô Bách." Từ Tịch Tịch không chút suy nghĩ, liền đẩy vấn đề sang cho Tô Bách. Lát nữa anh ta rời đi cô sẽ gọi cho Tô Bách, nói trước với anh, sau đó tùy tiện kiếm đại một cái tên nào đó nói với Trương Định Từ, anh ta cũng không thể tìm gặp người kia.

Trương Định Trữ lập tức đứng dậy, mặt dữ dằn nhìn Từ Tịch Tịch: “Cô nói thật sao?”

Từ Tịch Tịch gật gật đầu.

"Cô nói lại một lần nữa xem."

Từ Tịch Tịch nhìn vẻ mặt hung ác kia, trong lòng cảm thấy lo sợ, nhưng miệng vẫn không chịu thua, hét lên: "Tôi thật sự đã có bạn trai."

"Tiện nhân." Trương Định Trữ đột nhiên giơ tay lên, một cái tát chuẩn bị giáng xuống mặt Từ Tịch Tịch.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một cô gái bước vào, trên tay cầm khay trà, có lẽ là vào pha trà. Trương Định Trữ trời sinh đã là một kẻ giả tạo, vừa thấy có người đi vào, lập tức buông Từ Tịch Tịch ra, nét mặt thay đổi còn nhanh hơn diễn kịch Tứ Xuyên, Từ Tịch Tịch còn chưa kịp hoàn hồn, Trương Định Trữ đã làm ra dáng vẻ thân thiện, cười nói: "Đã như vậy, tôi xin phép cáo từ, Từ tiểu thư, làm phiền tới cô rồi, thật ngại quá."

Nói xong liền xoay người đi ra cửa, vở kịch diễn ra quá nhanh làm cho Từ Tịch Tịch ngay cả hơi sức để mắng cũng không còn.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 12: Ghen tuông

Vô lý, vô lý, hết sức vô lý mà. Từ Tịch Tịch nhận thấy từ sau khi Trương Định Trữ tới công ty cô náo loạn, ánh mắt mọi người nhìn cô trở nên rất kỳ quái, giống như cô chính là kẻ bội tình bạc nghĩa, còn Trương Định Trữ ngược lại trở thành người bị hại.

Đành chịu thôi, ở trong công ty cô luôn bị bao vây tứ phía. Phụ nữ thì coi cô như kẻ thù, chỉ đợi thấy cô bị bêu xấu. Đàn ông thì bởi vì theo đuổi cô không thành, phần lớn đều ghi hận trong lòng, bây giờ thấy cô bị một người đàn ông công kích nặng nề như vậy, oán khí tích tụ lâu nay tiêu tan đi không ít.

Từ Tịch Tịch cảm thấy trên thế giới này, ngoại trừ Đường Tiểu Mạn, Vệ Lan và Tô Bách ra, trong mắt những người còn lại, mọi việc cô làm đều là sai trái. Tất nhiên là trong mắt của những chàng trai phải lòng cô, hình ảnh cô vẫn rất khả ái, nhưng cảm giác đó đặc biệt mỏng manh, mỏng manh đến nỗi lúc cô nói “Không” với họ, cảm giác đó lập tức tan thành mây khói.

Từ Tịch Tịch nhớ tới câu Chu Tự Cường từng nói: "Từ tiểu thư xinh đẹp như vậy, làm về nhân sự thật là đáng tiếc, phải làm bên quan hệ công chúng mới đúng."

Thật ra thì Từ Tịch Tịch cũng nghĩ như vậy, nhớ lại quang cảnh bốn năm đại học, lúc đó nhờ có sự gia nhập của cô mà hội học sinh khởi sắc hơn nhiều, cực kỳ náo nhiệt, các câu lạc bộ khác đều vô cùng ghen tỵ. Biểu hiện của cô về mặt quan hệ công chúng rất không tệ.

Không thể đoán được là sau khi tốt nghiệp cô liền vào bộ phận nhân sự làm, lăn lộn ở công ty mấy năm nay, cũng coi như có chút thành tích, cô trở thành người phỏng vấn lựa chọn nhân sự mới. Kể từ lúc cô làm công việc phỏng vấn này, những người tới nộp hồ sơ ứng tuyển hình như đã tăng rõ rệt so với trước, rất nhiều đàn ông, lúc phỏng vấn tất cả chú ý của bọn họ đều không phải là tập trung vào lý lịch sơ lược của mình, mà chính là cấu xé trên người cô.

Người đàn ông trước mặt này chính là một điển hình. Từ Tịch Tịch nhìn sơ qua sơ yếu lý lịch của anh ta, rất đẹp nhưng lại không có gì đặc biệt, đều là giả, học trung học chuyên nghiệp ra, làm một công việc không mấy liên quan. Bây giờ, cụm từ “trung học chuyên nghiệp” này nói ra cũng không có giá trị lắm, bất kể là học sinh, người nhận hồ sơ, công ty tuyển dụng đều không nhớ cái này, cũng không thể gọi là năng lực được, tấm bằng cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi, dùng để lau mặt còn ngại nó quá cứng.

Từ Tịch Tịch tùy tiện đặt vài câu hỏi cho anh ta, dù sao vấn đề quá chuyên sâu anh ta cũng không trả lời được, vừa nhìn đã biết anh ta là loại có kinh nghiệm phỏng vấn, chuẩn bị sẵn một bộ đáp án, cô nghe nhiều đến phát ngán.

"Được rồi, anh có thể về, nếu như có thông báo gì, bên chúng tôi sẽ liên hệ với anh." Từ Tịch Tịch đóng sơ yếu lý lịch của anh ta lại, giơ tay lên định gọi người tiếp theo vào, anh ta liền giơ mặt cười nói: "Tiểu thư, nếu như trúng tuyển, có phải là cô tự mình gọi điện thoại thông báo hay không?"

"Dĩ nhiên không phải, sẽ có người đặc biệt thông báo cho anh."

"Vậy xin hỏi cô sẽ là cấp trên của tôi sao?"

"Không phải." Từ Tịch Tịch khoát khoát tay, ý bảo anh ta mau đi ra. Anh ta không còn cách nào, đành phải ảo não rời đi, Từ Tịch Tịch xoay người

vò sơ yếu lý lịch của anh ta thành một cục, ném vào thùng rác. Cô quyết định, nếu gặp lại loại đàn ông này, nhất định sẽ đem toàn bộ sơ yếu lý lịch của anh ta ném đi. Dù có bị sếp mắng chết, cô cũng tuyệt đối không tuyển loại người đó vào công ty.

Phỏng vấn những người còn lại, nam thì thật nhàm chán, nữ lại càng vô vị. Cô đã làm công việc này một thời gian dài, giao tiếp với không ít người, cảm thấy rất mệt mỏi.

Không muốn về nhà nấu cơm, gần đây Đường Tiểu Mạn luôn cùng Trình Quân "lêu lổng" khắp nơi, chưa tới nửa đêm thì chưa về. Vệ Lan thì suốt ngày ôm lấy bộ dạng nửa sống nửa chết, không phải lên mạng thì cũng là lượn lờ trong nhà như xác chết, nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng chỉ thần thờ nhìn mình một cái, không nói một câu, bộ dạng đó thật làm người ta muốn đánh người.

Nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ tới Tô Bách. Nhớ tới hôm đó, Trương Định Trữ tới công ty gây chuyện, cô vẫn chưa kể với anh, chưa bắt anh bù đắp, không biết tên điên kia có tới tìm anh hỏi chuyện bạn trai cô không. d,dlq`d Cầu trời khẩn phạt, ngàn vạn lần đừng để bị lộ.

Gọi điện thoại cho anh, một lúc sau Tô Bách liền lái xe tới đón cô. Từ Tịch Tịch nhìn anh, liếc mắt nói: "Xe của em thì như thế nào? Ngày mai làm sao em đi làm được?"

"Anh chở em đi, được chưa?" Tô Bách không để ý dáng vẻ tiểu thư của cô, trực tiếp nhét cô vào trong xe, sau đó lái đi.

Từ Tịch Tịch ở trước mặt Tô Bách không bao giờ cố gắng giữ hình tượng thực nữ, tướng ăn vô cùng khó coi, miệng ngậm đầy thức ăn, không ngừng mắng hành động điên rồ kia của Trương Định Trữ, bộ dạng bây giờ nếu để cho đám đàn ông ái mộ cô nhìn thấy, nhất định sẽ bị dọa chạy mất một nửa.

Tô Bách cầm cốc nước lên, nắm lấy bàn tay đang vung loạn xạ của cô, nhét cốc nước vào, cười nói: "Uống nước đi, cẩn thận bị nghẹn. Vì người đàn ông đó, không đáng đâu."

Từ Tịch Tịch cũng cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, đồ ăn trong miệng cũng khó nuốt xuống, không khách khí uống cạn nước trong cốc, cuối cùng đem thức ăn nuốt xuống.

"Em nói cho anh biết, em còn chưa hỏi tội anh đâu, giao tình của chúng ta đâu rồi hả, làm sao anh có thể giới thiệu cho em loại đàn ông khốn khiếp như vậy. Lần trước ở quán bar, đã hại em một lần sợ chết khiếp, tại sao bây giờ còn giúp hấn ta thế hả?"

Từ Tịch Tịch mắng anh, Tô Bách không cách nào cãi lại được, chỉ đành nhận lỗi không ngừng, gật đầu nói: "Đúng đúng, là anh không đúng, là anh bị mù, không nhìn rõ bộ mặt thật của hấn, không rõ chân tướng đã giới thiệu hấn ta cho em. Tội của anh muôn lần đáng chết, ngàn người đều chửi rủa, lòng lang dạ sói, không bằng cầm thú,"

"Được rồi, nghiêm túc một chút có được không?" Từ Tịch Tịch nhìn anh càng nói càng không tưởng tượng được, vội vàng cắt ngang.

"Vậy lúc đó làm thế nào mà em đuổi được hấn ta đi?"

"A, đúng rồi. " Từ Tịch Tịch vỗ đầu một cái, kêu lên, "Em nói với hấn em có bạn trai rồi, hấn ta không tin, em liền bảo hấn tới tìm anh mà hỏi, đến lúc đó, nhớ tìm đại một cái tên qua loa nào đó nói với hấn. Bảo là sau khi chia tay với hấn, em liền tìm được người khác, nhớ chưa?"

"Được, anh nhớ rồi, số anh thật là khổ. Sau này, anh nhất định sẽ không bao giờ phí sức cho những chuyện tốt không có kết quả này."

"Sau này anh cũng không còn cơ hội làm nữa đâu!" Tự nhiên nghe một tiếng rống to, Từ Tịch Tịch không biết là ai, đã thấy một bóng người lướt

qua, nhào lên người Tô Bách đánh.

Đồ trên bàn rơi đầy xuống mặt đất, Từ Tịch Tịch hét lên chói tai, xông lên phía trước, lôi người đàn ông đang nhào trên người Tô Bách ra.

Là Trương Định Trữ! Từ Tịch Tịch thấy rõ khuôn mặt hăn ta, cánh tay đang lôi hăn không tự chủ liền buông ra, mặt của Trương Định Trữ rất đáng sợ, khiến người ta có loại cảm giác sợ hãi khó hiểu, giống như ban ngày là lúc hăn nghỉ ngơi, còn bây giờ mới là lúc hăn thức tỉnh.

Từ Tịch Tịch kéo hăn ra không được, hoảng loạn lao tới những người xung quanh hét lớn: "Mau báo cảnh sát đi! Bảo vệ đâu rồi!"

Những người vây quanh đều là khách hàng bị dọa đến ngu người, Từ Tịch Tịch hét lớn mới tỉnh táo lại, mấy người phục vụ nghe tiếng động, vội vàng chạy tới, kéo mạnh Trương Định Trữ ra.

Về mặt Trương Định Trữ coi thường nhìn Từ Tịch Tịch, chỉ thẳng vào mặt cô nói: "Loại phụ nữ không biết xấu hổ, đập chân hai thuyền."

Từ Tịch Tịch nhìn Trương Định Trữ, thấy trong tay hăn ta đang cầm một con dao nhỏ, trên dao còn dính một chút máu. Từ Tịch Tịch sợ đến hai chân nhũn ra, đứng không vững, xoay người đỡ Tô Bách dậy, anh đang dùng tay giữ trên bụng mình, máu chảy qua những ngón tay không ngừng, sắc mặt trắng bệch, không còn hình người.

Từ Tịch Tịch hoàn toàn mất đi lý trí, không chút nghĩ ngợi, liền cầm lấy cái khay ở trên bàn, đánh mạnh vào đầu Trương Định Trữ.

"Tôi nói chuyện yêu đương với anh lúc nào hả? Đồ điên."

Trương Định Trữ không ngờ Từ Tịch Tịch sẽ động thủ, càng không nghĩ cô sẽ lấy cái khay đập vào đầu hăn, hăn ta lại đang bị nhân viên giữ lấy, không thể nào tránh được, đành ngoan ngoãn để cái khay kia hạ lên đầu

mình, trong nháy mắt cái đầu kia liền bị nổ hoa, máu chảy xuống, chảy đến mắt, đến miệng hấn ta.

Hấn từ trước tới nay đều xem thường phụ nữ, không ngờ được, có ngày lại bị một người phụ nữ đánh bể đầu trước đám đông, liều mạng giãy giụa, muốn chạy lên đánh Từ Tịch Tịch, miệng không ngừng chửi rủa: "Con tiện nhân, dám cùng ta nói chuyện yêu đương, lại dám cùng người đàn ông khác đi ăn cơm, quả nhiên phụ nữ đều đê tiện."

Từ Tịch Tịch giận dữ vung tay lên, tát thẳng vào mặt hấn ta, nhếch mày lên mắng: "Tự soi lại mặt mình đi, có quý mới dám yêu đương với người. Loại người như người, cho dù có ném cho chó, nó cũng không ăn."

Nói xong, cũng không thèm để ý Trương Định Trữ nữa, vội vàng giúp những người khác đỡ Tô Bách ra ngoài. Có người đã gọi 120, xe cấp cứu đến trước cửa nhà hàng, mấy nhân viên mặc đồng phục trắng nhảy xuống, đỡ Tô Bách lên, tiến hành sơ cứu vết thương.

Từ Tịch Tịch không kịp giữ hình tượng, chen lấn đám đông đi lên xe. Xe cứu thương nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Xe cứu thương vừa mở ra, hình tượng Từ Tịch Tịch thật sự giảm sút rất nhiều, cô đang ở trong xe ôm bệnh nhân khóc nức nở. Lúc đó thật ra Tô Bách vẫn chưa ngất đi, chỉ là vết thương quá đau, khiến anh lười trò chuyện mà thôi.

Từ Tịch Tịch có lẽ đã xem phim thần tượng quá nhiều, học theo dáng vẻ của nữ chính trong phim, nắm tay Tô Bách, vừa khóc vừa la lớn: "Tô Bách, Tô Bách, anh tỉnh lại đi, nhìn em này."

Sau khi nói ra những lời này, lại cảm thấy quá mắc ói, trước mặt nhiều người như vậy, giống như đang diễn kịch, đành phải thêm vào một câu: "Anh dám không mở mắt nhìn em.... Em liềm chọc mù mắt anh, về sau anh đừng hòng nhìn em nữa."

Tô Bách bị cô mắng, bất đắc dĩ bật cười. Nụ cười này động đến vết thương, bụng của anh lại càng đau đớn, anh cảm thấy như trời long đất lở, toàn thân đổ mồ hôi, liền rút tay ra khỏi tay Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch càng bị dọa đến phát hoảng, tưởng Tô Bách chuẩn bị từ biệt cuộc sống, cô vội vàng nhào tới, ôm lấy cơ thể của Tô Bách lay mạnh, dùng cái giọng cao vút hét lên: "Tô Bách, anh là tên khốn kiếp, anh mà dám chết, em sẽ đốt nhà của anh, đập bể hết toàn bộ mô hình xe hơi của anh." Từ Tịch Tịch biết rõ Tô Bách rất thích những thứ đó, đến mức sau này lấy vợ về, cô vợ cũng chỉ có thể xếp thứ hai, cố ý lên tiếng uy hiếp.

Cô om sòm lên làm cho nhân viên cứu hộ cũng không chịu nổi, lên tiếng ngăn lại nói: "Tiểu thư, cô bình tĩnh một chút, không cần phải lay cơ thể anh ấy như vậy, vết thương sẽ bị nứt ra. Anh ấy còn chưa chết, vết thương thể này, không chết dễ như vậy đâu, cô yên tâm đi."

Từ Tịch Tịch nắm lấy góc áo blouse, khẩn trương nói: "Anh nói thật chứ? Anh có thể đảm bảo anh ấy sẽ không chết chứ?"

Tô Bách nằm ở trên băng ca, tức giận tới mức muốn mắng người, nghe lời này của Từ Tịch Tịch, lại ước gì mình chết đi. Anh đột nhiên tới câu Quách Phù Dùng hay nói với Lữ tú tài: Chớ gào ầm lên thế. Giờ phút này anh rất muốn nói câu đó với Từ Tịch Tịch, chỉ tiếc là cả người anh đều vô lực, ngay cả thở cũng động đến vết thương, đau đến phát run, chứ đừng nói đến là khí thế để mở miệng.

Đến bệnh viện, bác sỹ xử lý vết thương cho Tô Bách, Từ Tịch Tịch ngồi chờ ở phía ngoài, nhìn bệnh nhân cùng người nhà đi đi lại lại, trong đầu không ngừng suy nghĩ lung tung. Nếu như Tô Bách chết, mình phải làm sao đây, chuyện này, xét đến cùng vẫn là do cô gây ra, không ngờ, cái tên Trương Định Trữ nào tàn kia lại nghĩ Tô Bách là bạn trai cô, làm ra hành động cực đoan này.

Từ Tịch Tịch đột nhiên lại muốn than thở dung mạo này của mình, nếu cô có diện mạo bình thường một chút, có lẽ sẽ không gặp phải nhiều phiền toái đến như vậy. Đây chỉ là suy nghĩ khoe mẽ của cô, nếu như diện mạo của cô thực sự biến dạng, chỉ sợ lúc đó cô càng cảm thấy khó chịu hơn, trong lòng sẽ càng hoang mang, cảm thấy đàn ông chỉ nhìn bề ngoài mà không quan tâm đến nội tâm của người phụ nữ là đồ nông cạn. Phụ nữ trên thế giới này đều hi sinh rất lớn.

Cũng không biết đợi bao lâu, lúc đầu Từ Tịch Tịch cảm thấy rất lo lắng, sau đó lại cảm thấy mệt mỏi, rồi lại không nhìn được mảng thâm Tô Bách trong lòng, chỉ vết thương nhỏ như vậy, cũng xử lý mãi không xong. Trong lòng còn tính toán xem, lát nữa sẽ đưa anh về như thế nào, có muốn ăn thêm nữa không. . . .

Cho đến khi bác sỹ tiến đến, kêu cô vào phòng khám, nói rằng vết thương của Tô Bách rất nguy hiểm, chỉ lệch 2cm nữa sẽ tổn thương đến phổi, phải ở lại bệnh viện theo dõi. Lúc này Từ Tịch Tịch mới ý thức được cô nợ anh một nhân tình, nhân tình này lớn đến nỗi cô không cách nào trả nổi. Trong lòng lại mang tên sát nhân Trương Định Trữ kia ra mắng trăm ngàn lần.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 13: Cả đêm không về

Đêm hôm đó, Từ Tịch Tịch ở lại phòng bệnh với Tô Bách. Cô không muốn làm bố mẹ Tô Bách lo lắng nên không gọi điện báo cho bọn họ, nhưng thật ra thì cô cũng không biết nên giải thích với họ chuyện này như thế nào. Đợi sau khi Tô Bách tỉnh lại, để anh tự mình nói với ba mẹ vậy.

Trời vừa sáng thì Tô Bách tỉnh lại, lúc đó Từ Tịch Tịch còn đang làm tổ ở ghế sofa bên cạnh, không giữ hình tượng ngáy khò khò. Bộ dạng này của Từ Tịch Tịch, trừ Tô Bách ra thì chưa có người đàn ông nào may mắn được chiêm ngưỡng.

Tô Bách nhìn quanh phòng bệnh, phòng một, điều kiện không tệ, Từ Tịch Tịch đúng là bằng hữu, dốc hết vốn liếng ra thuê phòng này, không rẻ nha. Khó trách Từ đại tiểu thư cả đêm không về, ngủ lại ở đây. Hai người cùng ở lại, có vẻ đỡ phung phí hơn.

Tô Bách giả vờ ho khan một tiếng, trên TV cũng hay có mấy cảnh này, nam chính bị thương, nữ chính sẽ ngồi ở bên cạnh anh ta, nắm chặt tay anh ta mà ngủ thiếp đi. Sau đó, nam chính sẽ tỉnh lại trước, chỉ cần phát ra tiếng động nhỏ hoặc cử động tay, nữ chính sẽ lập tức tỉnh lại, ân cần hỏi thăm anh ta cảm thấy thế nào.

Đáng tiếc, Từ Tịch Tịch không làm chuyện đó, ghế sofa cách giường bệnh rất xa, cô không thể vừa nắm tay anh vừa ngủ thiếp đi được. Hơn nữa, cô ngủ rất say, Tô Bách ho khan mấy lần cô đều không nghe thấy, Tô Bách giống như bị tạt nước lạnh vào mặt, đúng là loại tình huống kia chỉ tồn tại ở trên TV mà thôi.

Bất đắc dĩ, Tô Bách đành phải tự mình động thủ, với lấy cái cốc ở trên tủ đầu giường, lúc tay chạm vào cốc, anh đột nhiên nảy ra một ý tưởng, đẩy cái cốc rớt xuống đất.

Tiếc là cách này vẫn không có tác dụng, Từ Tịch Tịch ngủ say như heo, tiếng cốc vỡ không thể đánh thức nổi cô, chỉ sợ phải là tiếng sấm may ra mới làm cô giật mình nổi.

"Từ Tịch Tịch!" Tô Bách giận dữ hét lên.

Cửa đột nhiên mở ra, có hai cảnh sát đi vào, nhìn bộ dạng nhếch nhác của Tô Bách, bọn họ không khỏi nín cười. Một nữ cảnh sát đi lại ghế sofa, lay nhẹ người Từ Tịch Tịch, lúc này đại tiểu thư mới chịu tỉnh dậy.

Từ Tịch Tịch vừa mở mắt ra đã nhìn thấy hai cảnh sát đứng trước mặt mình, không khỏi giật mình, quay đầu sang lại thấy xung quanh giường bệnh của Tô Bách có một đồng mảnh thủy tinh vỡ, vội vàng xông lên trước nói: "Sao vậy, tên điên đó lại đến gây chuyện sao?"

"Nếu thật sự hấn tới đây gây chuyện mà em còn ngủ được như vậy, thì em đúng là heo." Tô Bách tức giận nói.

Từ Tịch Tịch thấy anh dám ở trước mặt người ngoài mặt mình là heo, tức giận giơ tay lên định đánh anh, lại thấy bình nước biển đang treo bên cạnh, khí thế bị đàn áp, ngoan ngoãn hạ tay xuống.

"Chúng tôi tới để tìm hiểu về sự việc tối hôm qua." Nam cảnh sát giải thích với Tô Bách, "Có một số vấn đề muốn hỏi anh."

Tô Bách gật đầu một cái, còn chưa kịp lên tiếng, Từ Tịch tịch đã nháy lên: "Còn hỏi cái gì nữa, các anh nhanh bắt giam tên điên kia đi, đừng để hấn chạy lung tung cản người nữa, cẩn thận xảy ra án mạng."

"Cô đừng nóng vội, sau khi hỏi xong anh ấy, chúng tôi cũng muốn hỏi cô vài câu." Nữ cảnh sát lên tiếng ngăn Từ Tịch Tịch lại.

"Trực tiếp hỏi tôi là được, chuyện ngày hôm qua tôi là người biết rõ nhất."

Nữ cảnh sát có chút bất đắc dĩ, nhìn Từ Tịch Tịch thờ dài nói: "Được rồi, vậy hỏi cô trước. Trương Định Trữ khai ở sở cảnh sát là cô dùng vật sắc tấn công anh ta, làm đầu anh ta bị thương, có chuyện này không?"

"Khốn kiếp." Từ Tịch Tịch đập tay vào giường, mắng, "Tôi cũng chỉ dùng cái khay đánh vào đầu hấn, hấn lại khai như vậy. Tại sao hấn không khai chuyện hấn đâm vào bụng Tô Bách?"

"Đây là hai chuyện khác nhau, chuyện của Tô tiên sinh chúng tôi đã bắt đầu điều tra, hôm nay tới đây để thu thập thêm chứng cứ. Về phần Từ tiểu thư, hiện tại Trương tiên sinh muốn kiện cô cố ý gây thương tích cho anh ta, chúng tôi muốn lấy lời khai từ phía cô."

Từ Tịch Tịch không ngờ sẽ bị Trương Định Trữ cản ngược lại một cái, hận không thể tới sở cảnh sát đánh cho tên Trương Định Trữ kia một trận, đúng là quân tử dễ đấu, tiểu nhân khó phòng.

"Đúng, không sai, là tôi đánh hấn, ai bảo hấn thối miệng, dám nói tôi đập chân hai thuyền, tôi còn sợ đánh hấn chưa đủ tàn nhẫn đấy. Hấn muốn kiện, để cho hấn kiện, không phải chỉ là gây thương tích thôi sao, có gì ghê gớm đâu, hấn ta là cố ý mưu sát người, để xem ai sẽ phải ngồi tù lâu hơn."

Tô Bách lật đặt ngồi dậy, kéo ống áo Từ Tịch Tịch, nhỏ giọng nói: "Em tạm thời đừng nói gì cả, chuyện này không liên quan tới em." Sau đó quay về phía cảnh sát nói: "Đầu Trương Định Trữ là do tôi đánh, lúc anh ta đánh tôi, tôi đáp trả lại, Từ tiểu thư không liên quan."

Nam cảnh sát lộ vẻ khó xử, nhắc nhở: "Anh chắc chắn?"

Tô Bách gật đầu nói: "Tôi chắc chắn, anh ta đâm tôi một dao, tôi là phòng vệ chính đáng, đánh lại anh ta mấy cái, không quá đáng chứ."

Hai cảnh sát không dây dưa nữa, chỉ hỏi vài vấn đề theo thông lệ, sau đó rời đi.

Từ Tịch Tịch ngồi ở ghế sofa, tức giận tới mức đầu bốc khói, Tô Bách cười nói: "Được rồi, đừng giận nữa, nhìn mặt em xem, đầu em sắp biến thành khinh khí cầu rồi."

"Em không hiểu nổi, sao năm nay lại có nhiều vận hạn xui xẻo vậy, đụng phải một tên vô lại."

"Được rồi, chuyện này em đừng tham gia vào, vết thương trên đầu hẳn cứ nói là anh làm thì tốt hơn, dù sao anh cũng là người bị hại, đánh hẳn coi như hành động tự vệ. Một cô gái như em để lưu lại tiền án, không hay lắm."

"Hừ, em không sợ."

"Em không sợ, nhưng anh sợ." Tô Bách cúi đầu xuống, nhẹ nhàng nói.

"Anh sợ cái gì?"

"Không có gì."

Tô Bách còn chưa nói xong điện thoại liền vang lên, Từ Tịch Tịch nghe chuông điện thoại của mình, mở túi xách ra, bắt máy. Ở đầu bên kia truyền tới âm thanh của cấp trên: "Từ tiểu thư, cô có biết bây giờ là mấy giờ rồi không, có phải cô vẫn đang ở trên giường cùng đàn ông nên mới không đi làm không?"

Từ Tịch Tịch đang bị Trương Định Trữ chọc giận đến phát điên, lại thêm một người nữa chọc tức cô, không khách khí mắng lại: "Thật xin lỗi, lão

nương đây không muốn đi làm. Tôi đây có rất nhiều người muốn nuôi nha, còn như cô, có liều mạng kiếm tiền mua thêm mấy lọ mỹ phẩm che nấp nhần cũng không ai thèm đến cô đâu. Ở đó mà sống một mình đến già đi, chết tiệt."

Mảng một trận xong, tắt điện thoại, toàn thân Từ Tịch Tịch cảm thấy rất thoải mái, giống như vừa đi xông hơi về. Bà sếp này đã không vừa mắt cô từ lâu lắm rồi, gặp chuyện gì cũng đổ lên đầu cô, gây phiền toái cho cô, cô sớm đã không nhìn được cơn giận này rồi. Hôm nay coi như cô ta xui xẻo, đụng phải tổ kiến lửa, bây giờ chắc đang cầm điện thoại, lớp phấn dày cộm trên mặt rơi rụng lả tả. d2L,q'd Vừa nghĩ tới cảnh đó, Từ Tịch Tịch liền cười vô cùng sáng khoái.

Tô Bách nhìn bộ dạng của cô, thở dài nói: "Em cần gì phải làm như vậy, sao lại đập vỡ chén cơm của mình."

Từ Tịch Tịch không thèm quan tâm, nói: "Dù sao em cũng không muốn làm nữa rồi, nhàm chán, tốt nhất không làm nữa. Phụ nữ nếu đề nén quá sẽ rất nhanh già."

Tô Bách chỉ đành ở một bên lắc đầu, Từ Tịch Tịch này vĩnh viễn chỉ lấy mình làm trung tâm mà sống.

Cả đêm Từ Tịch Tịch không về nhà, đối với chuyện này Đường Tiểu Mạn không quan tâm chút nào, theo cô, hồ ly tinh không về nhà ngủ là chuyện hoàn toàn bình thường, nếu cô ấy mà ngồi ở nhà đợi cả ngày thì mới là bất bình thường. Ngược lại Vệ Lan có lương tâm hơn, lúc đi làm tìm chút thời gian rảnh gọi điện hỏi thăm Từ Tịch Tịch, vừa nghe thấy cô đang ở bệnh viện, sợ mất hồn, nghe cô giải thích mọi chuyện mới yên tâm một chút. Định bụng sau giờ tan làm sẽ về nhà nói cho Đường Tiểu Mạn biết, hồ ly tinh không về nhà ngủ chưa chắc đã đi làm mấy loại chuyện tình ruồi nhặng kia.

Sau năm giờ, trong phòng làm việc không ai còn tâm trí làm việc, Tiểu Thái đẩy ghế sang bên cạnh Vệ Lan nói nhỏ: "Sau giờ tan làm ở lại đi liên hoan nha."

"Sao vậy?"

Tiểu Thái cười nói: "Tiệc chào mừng đồng nghiệp mới của phòng kỹ thuật, cái người hôm trước giúp cô sửa máy tính ấy. Anh ta là người nhà của quản lý, sau này chắc chắn sẽ thăng chức, làm quen trước chứ sao."

Tiểu Thái không nói hết sự thật, cô kéo Vệ Lan đi cùng còn có một nguyên nhân khác nữa, Tôn Vĩ vẫn đang độc thân, cô muốn kết hợp anh ta cho Vệ Lan. Cô đã sớm làm mẹ trẻ con, không có ý gì khác, lại không muốn mấy cô gái trong phòng chiếm tiện nghi, cô thấy ở trong phòng Vệ Lan tương đối hiền lành, thay vì giới thiệu cho người khác, chi bằng giới thiệu Tôn Vĩ cho cô. Nếu để Tôn Vĩ lọt vào tay cô gái khác, mặt họ nhất định sẽ vác lên tận trời.

Vệ Lan không biết cách từ chối người khác, quan hệ của cô với Tiểu Thái cũng không tệ, lại nghe thấy người ta mời khách, liền mặt dày đi cùng. Dù sao cô cũng có quen biết với người ở bộ phận kỹ thuật, ví dụ như Tiểu Lý, thường ngày bị cô quấy rầy rất nhiều.

Bữa tiệc tổ chức ở một quán ăn Hàn, trên bàn bày đầy mấy món thịt nướng rất hấp dẫn, còn mấy món đồ chua Vệ Lan đều không để mắt tới. Cô không quen ăn mấy món đó, với lại cô cũng không ăn được cay, mỗi lần ăn đồ cay đều sưng phồng lên giống hai cây lạp xưởng. Cho nên lúc đi ăn ở bên ngoài, cô đều rất chú ý, không động tới mấy món cay, để tránh gây tổn hại thêm hình ảnh không mấy ưu tú của mình.

Một nhóm nhân viên tụ tập ăn uống không tránh khỏi sẽ uống chút rượu, Vệ Lan cố gắng thu mình không theo đám đông, nhưng vẫn phải cùng bọn

họ cụng bia. Tiểu Lý thấy tửu lượng cô không tẻ, lại muốn rót rượu cho cô, làm cô vội vàng hét lên: "Đủ rồi đủ rồi, uống nữa sẽ say mất."

Âm thanh quá lớn, làm cho mấy người khác đều quay lại nhìn về phía cô, Vệ Lan xấu hổ, mặt so với uống rượu say còn đỏ hơn.

Tôn Vĩ thấy cô lúng túng, cướp bình rượu trong tay Tiểu Lý, rót đầy chén của mình, cười nói: "Sao lại ép một cô gái uống rượu, tôi thấy anh cũng không uống mấy, trước tiên phạt 3 chén rồi nói tiếp."

Tiểu Lý không ngờ lại rước họa vào thân, cảm thấy không chọc nổi Tôn Vĩ, dù sao sau này anh còn phải kiếm cơm dưới quyền anh ta, đành phải cười trừ, chấp nhận 3 ly rượu phạt. Mọi người thấy vậy cũng không dám rót rượu cho Vệ Lan nữa, tất cả chú ý đều chuyển sang Tôn Vĩ.

Ăn cơm xong, vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn, có người đề nghị đi hát, mọi người đều đồng ý chỉ có Vệ Lan là do dự, vừa nhắc tới đi hát cô liền nhớ tới Thẩm Lai Phong, nhớ tới buổi tối hôm đó, anh ta ở bên tai cô hát 3 tiếng đồng hồ, nhớ tới hôm đi KTV, nét mặt của Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch làm cô cảm thấy vô cùng mất thể diện. Từ đó, cô luôn mang cảm giác sợ hãi với KTV, chỉ sợ tới đó, cô sẽ cảm nhận được âm hồn bất tán của Thẩm Lai Phong.

"Vệ Lan, cô thế nào, đi cùng chứ?" Tiểu Thái thấy Vệ Lan ngần người, đẩy đẩy cô, nói.

"Không, tôi không đi, muộn quá rồi."

"Sợ cái gì, lát nữa kêu xe về nhà, đừng làm mất hứng."

Tôn Vĩ đi tới trước mặt Vệ Lan, cúi người xuống, ghé sát vào cô, nghiêm túc hỏi: "Không phải là ngũ âm của cô không hoàn chỉnh, giọng hát vô cùng khó nghe đấy chứ?"

"Dĩ nhiên không phải." Vệ Lan không chút suy nghĩ, lớn tiếng nói. Xem ra câu "rượu vào lời ra" không sai, cho dù là bia cũng không ngoại lệ.

Kết quả Vệ Lan bị Tôn Vĩ dùng kế khích tướng lôi tới KTV. Mười mấy người thuê một phòng lớn, chọn bài, ca hát, vỗ tay, khen ngợi, náo nhiệt vô cùng. Vệ Lan theo mọi người, cũng hát một bài. Bởi vì đông người, ai cũng muốn hát, không lo bị ngắt quãng, Vệ Lan cũng không hát nhiều. Dù sao giọng của cô không khó nghe nhưng cũng chả đặc biệt, không phải loại mà mọi người vừa nghe một lần đã ồn ào lên, muốn cô hát thêm bài nữa.

Ngược lại, Tôn Vĩ lại được đám đông khích lệ hát mấy bài. Giọng của anh ta giống như Vệ Lan, không đặc sắc, cũng không khó nghe. Bởi vì anh là nhân vật chính nên mọi người đều muốn nịnh bợ anh ta, nói không ít lời trái lương tâm, khen anh ta hát hay, yêu cầu anh ta hát thêm bài nữa rồi mới xuống.

Vệ Lan ngồi ở trong góc, trong lòng rất bất bình. Cô thấy giọng của Tôn Vĩ cũng chỉ ở mức bình thường, cũng không cao hơn mình là mấy, những lời nịnh nọt kia nghe vừa chói tai lại rất ghê tởm.

Không biết ai đó lại chọn cho Tôn Vĩ bài của Đào Lang, Vệ Lan nghe thấy giai điệu quen thuộc kia, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Thẩm Lai Phong, còn thấy Trình Quân cùng Tô Bách dựa vào nhau, nín cười đến phát run. Cô cũng có thể đoán được, Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch mượn cơ vào nhà vệ sinh, ra đến cửa chắc chắn sẽ cười đến không dừng lại được. Một buổi tối làm cô vô cùng khó chịu, vô cùng nhục nhã. Ở trước mặt bạn tốt cùng bạn trai của họ, mặt mũi của cô bị quét sạch không còn gì. Còn có một nhân vật nữa, mẹ cô, bà ấy muốn gả cô cho ah ta, đúng là hư vinh làm cho hồng đầu rồi. Huống hồ, bác sĩ sản khoa, đó thực sự là một nghề nghiệp tốt sao?

Vệ Lan càng nghĩ càng tức giận, càng nghe bài hát này càng cảm thấy kinh khủng, oán khí tích tụ trong lòng cô bấy lâu rốt cuộc cũng bộc phát ra.

"Đừng hát nữa, khó nghe muốn chết." Vệ Lan đem từng câu từng chữ trong lòng hét to lên. Âm thanh rất lớn, thậm chí tiếng nhạc cũng không át được. Tôn Vĩ đứng ở đó, tay cầm mic, miệng há hốc. Những người còn lại đều kinh sợ không nói nên lời. Cả căn phòng lớn chỉ còn tiếng nhạc vang lên đều đều, không nghe thấy một tiếng động nào khác.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 14: Tình trong như đã, mặt ngoài còn e

Vệ Lan muốn đập đầu vào tường chết đi cho rồi, cô vội vàng đứng dậy, "Thật xin lỗi", sau đó bỏ chạy ra ngoài. Chạy tới cửa chính mới nhớ ra mình để quên túi xách ở trên ghế, trên người cô bây giờ một đồng cũng chẳng có, điện thoại cũng để quên trong túi xách, không biết làm sao để về nhà. Hết cách rồi, cô đành ngồi lại ở sảnh một lúc cho tỉnh táo, lát nữa sẽ quay trở lại phòng KTV, hi vọng lúc đó không khí đã khá hơn một chút.

Cô ngồi than thở trên ghế sofa, không biết tại sao mình lại nói ra những lời đó. Những lời đó là cô muốn nói với Thẩm Lai Phong, không ngờ lại trút hết lên đầu Tôn Vĩ. Cô không biết sau này mình sẽ đối diện với Tôn Vĩ như thế nào đây.

Có lẽ những lời đó cô đã muốn nói ra rất lâu rồi. Là lúc nào đây? Lúc đi xem buổi biểu diễn với Thẩm Lai Phong hay là lúc đi KTV? Có lẽ cô đã quá đè nén bản thân, cố gắng nhẫn nại đến lúc chia tay vẫn không nói ra, vì vậy nó vẫn mắc kẹt lại trong lòng cô, không thoát ra được. Cuối cùng hôm nay cô cũng có thể nói ra, mặc dù đắc tội với người khác nhưng khúc mắc trong lòng cô đã được hoá giải, cô không quan tâm Thẩm Lai Phong hát hay hay dở nữa, anh ta đã hoàn toàn thoát ra khỏi tâm trí cô.

Vệ Lan cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, tâm tình cũng khá hơn, nhịn không được mà nhếch miệng lên một cái.

"Măng tôi lại có thể làm cô hả hê như thế sao?" Không biết từ lúc nào Tôn Vĩ đã đi tới bên cạnh cô, hỏi.

Vệ Lan bị anh ta làm cho giật mình, nhanh chóng mím miệng lại, sợ hãi nhìn anh một cái, cúi đầu nói: "Thật xin lỗi, tôi không cố ý, tôi không phải nói anh."

"Tôi cũng đoán như vậy. Giọng của cô với tôi cũng chỉ là người tám lạng kẻ nửa cân, sao dám soi mói giọng tôi được." Tôn Vĩ rất tự tin, cũng coi như có chút tự biết phận.

Vệ Lan rất chán nản, không biết nên giải thích thế nào với Tôn Vĩ, hai người cứ ngồi im như vậy, không ai nói gì.

"Vệ Lan." Một người đàn ông ở sau lưng gọi cô.

Vệ Lan quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Lai Phong đang đi cùng mấy người bạn nữa, có chút giật mình, đứng thừ người ra không nói câu nào.

"Không ngờ lại gặp cô ở chỗ này . . . cô cũng đến đây hát sao?" Thẩm Lai Phong nói chuyện rất thoải mái, không có vẻ gì là ghi hận với Vệ Lan.

Vệ Lan hơi lúng túng, miễn cưỡng gật đầu, mỉm cười nói: "Đúng vậy, anh thì sao?"

Thẩm Lai Phong chỉ vào bạn bè đi bên cạnh, cười nói: "Cũng giống cô, tới đây hát với bạn. Vậy chúng tôi đi trước nha."

"Vâng." Vệ Lan lễ phép trả lời, trong lòng lại không nhịn được cười thật lớn, không biết những người bạn đó trước kia đã từng nghe anh ta hát hay chưa, nếu như chưa từng thì hôm nay bọn họ chắc chắn sẽ rất thán phục. Mà nếu như đã từng nghe qua rồi thì cô thực sự rất khâm phục bọn họ, dám nghe Thẩm Lai Phong hát lần nữa, thần kinh chắc lẽ không phải hạng bình thường.

Đưa mắt nhìn Thẩm Lai Phong rời đi, Vệ Lan quay đầu nói với Tôn Vĩ: "Câu tôi nói lúc nãy thực ra là muốn nói với anh ta, chỉ tiếc là không dám

nói ra, sợ làm mất lòng. Hôm này, thật sự rất xin lỗi anh."

"Bạn trai cũ của cô à?"

"Không phải, cũng không tính là như vậy, chẳng qua chỉ gặp mặt vài lần mà thôi."

Tôn Vĩ đột nhiên nắm lấy tay của Vệ Lan, kéo cô ra ngoài cửa: "Đi, chúng ta đến chỗ khác chơi."

Vệ Lan vội kêu lên: "Nhưng túi xách của tôi vẫn ở trong kia."

"Túi xách của cô ở đây." Tay kia của Tôn Vĩ đang cầm túi xách của Vệ Lan.

Vệ Lan vội vàng cầm lấy, không hiểu gì hỏi: "Chúng ta không trở lại phòng KTV sao?"

"Hát có gì hay ho, lúc này ăn chưa no, đi ăn thêm gì đó đi. Đi sớm một chút, ở lại sẽ phải trả tiền." Tôn Vĩ tính toán tinh ranh, kéo Vệ Lan đến xe của mình, mở cửa nói: "Lên xe, tôi mời cô đi ăn."

Cứ như vậy Vệ Lan bị Tôn Vĩ lôi kéo rời khỏi KTV, xe đi được một lúc thì dừng lại ở trước cửa một quán ăn nhỏ. Tôn Vĩ bảo Vệ Lan xuống xe, mình cũng xuống theo, cùng cô đi vào quán.

Trước kia Vệ Lan cũng đã từng tới những quán ăn nhỏ như thế này. Lúc đó còn học đại học, không có nhiều tiền, cuối tuần các cô muốn ăn một bữa thịnh soạn hơn, sẽ tới những chỗ như thế này, gọi vài món ăn, một ít đồ uống, ăn uống no nê, cảm thấy thế giới thật tốt đẹp. d.dl_qd Không ngờ, sau khi tốt nghiệp lâu như vậy, cô lại một lần nữa đến đây.

Tôn Vĩ hình như quen với chủ quán, sau khi ngồi xuống chưa gọi món, một lúc sau đã có người mang thức ăn lên, có rau, có thịt, nhìn không tồi

chút nào.

Thấy Vệ Lan ngồi thờ người ra, Tôn Vĩ cười nói: "Lúc học đại học tôi hay đến đây ăn cơm, mùi vị ở đây ngon hơn so với mấy quán khác, sinh viên đại học, không có tiền, tới đây ăn là tốt nhất. Sau khi tốt nghiệp, tôi vẫn thường xuyên đến đây. Cô chưa từng đến những chỗ như thế này sao?"

"Không, lúc học đại học, tôi cũng hay cùng bạn đến những quán cơm nhỏ thế này." Vệ Lan gấp một miếng đậu phụ đưa vào miệng. Mùi vị không tệ, rất ngon miệng. Dĩ nhiên, so với bữa thịt nướng lúc này vẫn còn kém một chút, dù sao đậu phụ cũng không thể ra vị thịt được.

Tôn Vĩ nhìn Vệ Lan ăn, khuôn mặt rất vui vẻ, cũng ăn theo. Chủ quán đưa một đĩa gà lên, Tôn Vĩ gấp cho Vệ Lan một miếng, để vào bát cô, cười nói: "Làm bạn gái tôi đi."

"Ừ." Vệ Lan không nghe rõ anh nói gì, nghĩ là anh bảo mình ăn gà đi, thuận miệng đáp lại một tiếng. Sau đó lại cảm thấy có gì đó không đúng, ngẩng đầu lên nhìn Tôn Vĩ, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ.

"Cô giật mình cái gì. Tôi vừa nhìn qua đối tượng hẹn hò của cô, cũng không xuất sắc hơn tôi. Thế nào, cô thấy tôi không xứng với cô sao?"

"Không phải ý đó, chỉ là hai chúng ta, chúng ta mới gặp nhau vài lần mà." Vệ Lan bị dọa, lời nói ra cũng không rõ ràng rành mạch được, cô không đoán ra được mục đích của Tôn Vĩ, anh ta đột ngột nói như vậy, cô thực sự không hiểu nổi.

"Mặc dù chỉ mới gặp nhau vài lần, nhưng lúc cô làm ra chuyện xấu hổ tôi đã thấy được, lúc tôi gặp chuyện xấu hổ không những cô nhìn thấy mà còn là do cô ban tặng, như vậy còn chưa đủ sao?"

"Tôi làm chuyện xấu hổ lúc nào?" Vệ Lan bất mãn kêu lên.

Tôn Vĩ xoay ngược đầu đũa, đánh vào đầu Vệ Lan, cười nhạo nói: "Lúc ở trên tàu điện ngầm, cô đụng đầu vào cửa kính, đó không tính là chuyện xấu hổ à?"

Vệ Lan nghe anh nhắc lại sự kiện đó, mặt đỏ bừng lên. Tôn Vĩ nói không sai, cô không có lý do gì để từ chối anh ta, với lại cô cũng không ghét anh ta. So với Thẩm Lai Phong, anh ta đúng là một đối tượng hoàn hảo hơn.

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan không phản đối, rất hài lòng, kêu chủ quán đưa lên hai món nữa, coi như ăn mừng.

Trong lòng Vệ Lan đang rất loạn, mấy hôm trước, đối với cuộc đánh cược của Đường Tiểu Mạn cô đã có ý muốn bỏ cuộc. Bây giờ, Tôn Vĩ bỗng dưng xuất hiện, phần thắng của cô tăng không ít, hi vọng chiến thắng của cô lại khơi mào lên. d2lqd Cô đang suy nghĩ, nếu cô và Tôn Vĩ có thể thuận lợi phát triển, trước cuối năm nay cho dù không gả được thì cũng có thể đưa anh ta về gặp mặt ba mẹ, sẽ định trước ngày kết hôn. Như vậy, cô có thể sẽ lấy chồng trước Từ Tịch Tịch không chừng.

Tôn Vĩ ra về bạn trai của Vệ Lan, dịu dàng gấp thức ăn cho cô, không cho cô uống nước đá, Vệ Lan cảm giác không tệ, trong lòng cũng có chút cảm động.

"Đúng rồi, bình thường em lên mạng làm cái gì vậy, làm sao máy tính lại bị dính virus?" Tôn Vĩ hỏi cô.

Trong lòng Vệ Lan lập tức khẩn trương, cô sợ rằng nếu Tôn Vĩ biết sở thích của cô thì mối quan hệ vất vả lắm mới tạo dựng được của hai người sẽ bay đi mất, mặt đỏ bừng lên, tim đập loạn xạ, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi.

Nhưng vấn đề trước mắt này cũng không thể giả bộ không nghe thấy được, cô đành phải nửa thật nửa giả nói: "Lúc rảnh rồi không có gì làm thì lên mạng đọc tiểu thuyết thôi."

"Tiểu thuyết ngôn tình à?" Tôn Vĩ hỏi lại.

"Đúng vậy." Vệ Lan giống như tìm thấy được cứu tinh, không ngừng gật đầu lia lịa.

"Vậy ở trên tàu điện ngầm, có chuyện gì mà em cứ nhìn chăm chăm vào đôi học sinh trung học đó vậy, bọn họ có vấn đề gì sao?"

"Cái này. . . ." Miệng Vệ Lan âm ừ nhưng trong đầu liên nghĩ ra ý khác, "Em thấy bọn họ ở trên tàu điện ngầm thảo luận với nhau rất nghiêm túc, lại nhớ tới lúc còn đi học, sau khi tan trường bắt xe buýt về nhà, em cũng ngồi làm bài tập ở trên xe."

Tôn Vĩ mỉm cười, xoa đầu cô, nói: "Không nhìn ra em cũng là một học sinh chăm chỉ như vậy."

Vệ Lan cười cười với anh, vội vàng gấp thức ăn cho anh, nhờ đó mà đổi hướng chú ý của anh.

Ở chỗ khác, Tô Bách đang ngồi nhìn Từ Tịch Tịch bóc cam, nhờ đó mà quên đi đau đớn từ vết thương ở bụng. Từ Tịch Tịch thấy anh nhìn mình, còn tưởng rằng anh bị vẻ đẹp của mình quyến rũ, cố ý tạo ra dáng vẻ thu hút, cười quyến rũ với anh.

"Đừng cười nữa, nhanh bóc cam đi, anh đang chờ để ăn đấy." Tô Bách không khách khí nói.

Từ Tịch Tịch vừa nghe thấy anh nói chỉ quan tâm đến quả cam ở trong tay cô, giận dữ bóc thẳng một mạch, sau đó hung hăng nhét vào tay anh, nói: "Đây, ăn đi, anh là ma đói đầu thai đấy hả."

Tô Bách cười hì hì, cho cam vào miệng, chưa kịp nhai đã phun ra, mắng: "Em có biết chọn cam không vậy, chua thế này sao ăn được."

Từ Tịch Tịch càng nghe càng tức giận, giật quả cam lại, kêu lên: "Không ăn thì thôi, em ăn." Kết quả, cô cũng chỉ nhai được một tý lại phun ra giống Tô Bách. Cô tức giận ném toàn bộ số cam còn lại vào thùng rác, "Đúng là trước cổng bệnh viện không thể mua được đồ tử tế, vừa đắt vừa không ngon, thật không có lương tâm."

Dứt lời, lại nhìn chăm chăm Tô Bách nói: "Anh bị thương thế này cũng không khác gì, lúc nào thì xuất viện hả, anh cứ ở lại đây, em sẽ thành "ba" anh mất."

"Đại tiểu thư, anh nhận thay em một dao, em bỏ ra một ít tiền thì có là gì. Nếu con dao kia là đâm trúng em, em vừa phải chi tiền lại phải chịu đau, thiệt hại lớn hơn nhiều."

Tô Bách nói cũng có lý, nhưng mà kinh tế của Từ Tịch Tịch quả thật không dư giả lắm, không tiết kiệm được bao nhiêu. Một người phụ nữ như cô suốt ngày chỉ mong lấy được một ông chồng giàu có, tiền kiếm được đều tiêu xài vào quần áo, mỹ phẩm, tiền để dành cũng không dư giả để thuê căn phòng này cho Tô Bách.

Tô Bách nhìn gương mặt khổ sở của cô, mở miệng dạy dỗ: "Anh nói cho em biết, về sau đừng có nóng nảy như vậy nữa, lần này thì tốt rồi, công việc thì mất, lại còn phải trả viện phí cho anh nữa, em đang tự làm khổ mình sao."

"Là do cô ta gây sự trước, ngày nào cũng giao cả một đống việc cho em, lại còn phải nhìn sắc mặt cô ta nữa, thật sự khó chịu gấp mười lần, em thà chịu đói, còn hơn làm việc dưới một người có tính cách thối nát như vậy."

Tô Bách vỗ vỗ tay cô, an ủi: "Được rồi, đừng lo chuyện tiền nong, mặc dù anh không giàu, nhưng bác sĩ vẫn có tiền mà, em tranh thủ mấy hôm nữa đi kiếm việc làm đi. Nhớ kỹ, tìm một công việc phù hợp với em cũng

giống như tìm kiếm một người đàn ông phù hợp với em, không dễ dàng chút nào."

"Cũng đúng, bây giờ đi tìm một người đàn ông phù hợp với em, quả thật không dễ dàng. Nếu lại gặp phải một người giống Trương Định Trữ, em nhất định sẽ giảm thọ mất." dd.lqđ

Hai người đang nói chuyện với nhau thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Từ Tịch Tịch đi ra mở cửa thì thấy một người đàn ông trung niên đứng ở cửa, có chút kỳ quái, liền hỏi: "Xin hỏi ông tìm ai?"

Người đàn ông trung niên kia mỉm cười nói: "Tôi tới tìm Tô Bách tiên sinh."

Từ Tịch Tịch thấy ông ta nói tên Tô Bách thì dẫn ông ta đi vào.

Người đàn ông đi tới trước mặt Tô Bách, rút danh thiếp đưa cho anh, tự giới thiệu mình: "Xin chào Tô tiên sinh, tôi là luật sư của Trương Định Trữ, tôi đến đây để bàn về chuyện bồi thường với anh."

Tô Bách nhận lấy danh thiếp, nhìn một chút, cười nói: "Chào luật sư Cao, mời ông ngồi." Nói xong, chỉ về cái ghế ở bên cạnh giường bệnh, ý bảo luật sư ngồi xuống.

Luật sư Cao ngồi xuống, lấy một tập tài liệu từ trong túi ra, đưa cho Tô Bách một phần, bắt đầu giải thích: "Về việc Tô tiên sinh rút đơn kiện, Trương tiên sinh rất vui mừng, đối với yêu cầu đòi bồi thường của ngài cũng không phản đối, trước tiên ngài hãy xem qua tài liệu ở trên tay một chút đi ạ."

"Ông nói cái gì? Rút đơn kiện?" Từ Tịch Tịch nhào tới vị luật sư hỏi.

"Đúng vậy." Luật sư Cao nở một nụ cười chuyên nghiệp.

"Chuyện này là sao, Tô Bách?" Từ Tịch Tịch quay lại nhìn Tô Bách, thái độ này của anh, chuyện đã quá rõ ràng rồi.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 15: Vòng vo

Từ Tịch Tịch đang có một loại cảm giác, chính là: Tô Bách bán đứng cô. Cũng có thể nói, cô bị Tô Bách bán đi. Mặc dù Tô Bách đã bán cô với giá rất tốt, hơn nữa cho dù có là bán lỗ thì tiền cô cũng đã bỏ ra rồi, nhưng cô lại vô cùng mất hứng.

Trương Định Trữ có kiện cô hay không cô không thèm quan tâm, dù sao cũng chỉ bị rách đầu một tý, như vậy thì có thể bị phạt bao nhiêu được, cùng lắm cô bồi thường cho anh ta chút tiền. Nhưng chuyện Tô Bách bị đâm lại là chuyện khác, chuyện này rất nghiêm trọng, Trương Định Trữ nhất định sẽ phải vào tù nghỉ ngơi mấy năm. Tại sao lại dễ hăn dễ dàng thoát như vậy, thoả thuận dân sự, làm qua loa đại khái vậy sao?

"Tại sao anh lại thoả hiệp với hăn, để hăn đi tù vài năm không tốt hơn sao? Anh không sợ hăn sẽ tới làm phiền em tiếp à?" Luật sư Cao rời đi, cô mới bắt đầu bực phát.

Tô Bách cảm thấy hơi mệt, khoát tay nói: "Cứ vậy đi, dù sao anh với hăn ta cũng từng là bằng hữu, anh cũng không hi vọng hăn thân bại danh liệt, huống hồ, chuyện này cũng có một phần trách nhiệm của anh."

"Anh thì có trách nhiệm rắm gì ở đây! Là do đầu óc hăn ta có vấn đề, anh còn đem chuyện xấu đó ôm vào mình, chẳng lẽ anh khiến hăn mắc bệnh thần kinh sao?"

"Dù sao cũng là anh giới thiệu em cho hăn, không ngờ hăn lại si tình với em như vậy, không tiếc tính mạng muốn lấy bằng được em. . . . em không thấy cảm động chút nào sao?"

Từ Tịch Tịch sờ trán Tô Bách, mắng: "Anh bị nóng đầu à, em bị anh ta dọa cho phát khiếp, còn cảm động cái gì nữa? Nếu hôm đó anh thực sự có chuyện gì, em sẽ vác ghế lên đập vào đầu hấn ta. Loại người đó em không muốn gặp lại dù chỉ một lần, cũng may em với hấn không thành đôi, nếu không sau này chắc chắn sẽ giống như sống trong nhà tù."

Tô Bách thấy Từ Tịch Tịch quan tâm đến mình nhiều như thế, cảm thấy vô cùng vui mừng, vết thương hình như cũng đỡ đau hơn. Anh không ngây thơ như Từ Tịch Tịch, anh biết nếu làm lớn chuyện này lên, cả hai bên đều bị tổn hại. Mặc dù anh muốn đem chuyện đánh người giấu đi, nhưng tối hôm đó, ở hiện trường có rất nhiều người chứng kiến, nếu cảnh sát điều tra thì chuyện sẽ bị lộ ngay. Anh không có hứng thú muốn bắt giam Trương Định Trữ, nhưng anh không thể đứng nhìn Từ Tịch Tịch làm hỏng tương lai của mình.

"Em yên tâm, hấn ta đã đồng ý với anh, sau này sẽ không bao giờ tìm em nữa." Tô Bách vỗ vỗ tay Từ tịch Tịch, an ủi.

Từ Tịch Tịch nhìn Tô Bách, cau mày khó hiểu, suy nghĩ một lát, sau đó xách túi lên nói: "Được rồi, dù sao bây giờ mọi chuyện cũng đã được giải quyết, tiền viện phí của anh cũng từ trên trời rơi xuống rồi, em đi đây."

"Này, em đi đâu vậy?" Tô Bách nóng nảy, cầm lấy tay cô không buông.

"Về nhà, em mệt chết đi được, phải về nhà tắm một cái, rồi ngủ một giấc."

"Vậy anh phải làm sao?" Tô Bách đáng thương chỉ chỉ vào mình.

Từ Tịch Tịch nhìn anh với vẻ mặt kỳ quái: "Còn làm sao nữa? Tiếp tục ở lại đây cho đến khi xuất viện thôi. Có vấn đề gì thì cứ bấm chuông, y tá sẽ đến. Còn nếu như anh cảm thấy nhàm chán, em sẽ gọi điện thoại cho ba mẹ anh, nói bọn họ tới đây với anh."

"Không cần, không cần." Tô Bách hoảng lên xua tay, "Em đi đi, anh có thể tự chăm sóc bản thân."

"Được rồi, sau khi xuất viện thì gọi cho em." Từ Tịch Tịch trước khi ra khỏi cửa, quay đầu lại nói một câu.

Tô Bách ở trong phòng giặt dữ hét lớn: "Em không tới đón anh xuất viện sao?"

Truyện.được.đăng.tải.trên.diễn.đàn.Lê.quý.đôn

Vệ Lan cùng Tôn Vĩ cứ như vậy trở thành một cặp. Không công khai cũng không che giấu, loại chuyện tình ái này không thể nào giấu diếm ở trong văn phòng được, tin tức truyền ra có người vui cũng có kẻ buồn. Cũng may Tôn Vĩ không phải là một đại nhân vật xuất sắc, cùng lắm chỉ là người nhà của quản lý, cũng chỉ hơn người bình thường một chút hào quang. Còn Vệ Lan, cô cũng không quá tệ, có thể coi là xứng với anh, vì vậy những người không phục cũng chỉ dám nghĩ trong bụng mà không dám nói ra, sợ nói ra không khác nào tự làm trò để người khác chế giễu.

Hai người bạn họ hẹn hò cũng giống những cặp đôi khác, sau khi tan làm không đi xem phim thì cũng là đi ăn gì đó. Bạn họ thường đi xem phim vào tối thứ ba. Bởi vì rạp chiếu phim ở phía đông, suất 6 giờ tối thứ ba bao giờ cũng giảm giá vé xuống còn một nửa. Vệ Lan cảm thấy đi xem như vậy vừa tiết kiệm, lại rất náo nhiệt, có rất nhiều người đến xem suất chiếu này, cô không thích phòng chiếu quá vắng vẻ, càng đông người xem cảm giác an toàn càng cao hơn. d.dl~qd

Còn những hôm khác, bạn họ sẽ đi dạo trong công viên, vừa đi vừa trò chuyện. Không cần tốn tiền mua vé vào cổng, lại có thể ngắm cảnh vật xung quanh. Còn về phần nội dung những cuộc trò chuyện, Tôn Vĩ là một người rất thích nói, vì vậy sẽ không lo giữa bạn họ có lúc cảm thấy tẻ nhạt. Anh có rất nhiều kế hoạch về tương lai sau này của anh và Vệ Lan, mọi thứ

đều tính toán rất chu toàn. Ví dụ như bao giờ bọn họ sẽ kết hôn, lúc kết hôn sẽ đặt bao nhiêu bàn tiệc, mời những ai, ngay cả của hồi môn của Vệ Lan anh cũng đã tính đầy đủ. Nhưng anh nghĩ nhiều như vậy, đầy đủ mọi mặt như thế, lại không tính tới bọn họ sẽ sống ở đâu, quà sính lễ cho nhà Vệ Lan sẽ như thế nào.

Đối với những thứ này Vệ Lan không có ý định gì, cũng chưa từng có khái niệm về nó, cô với Tôn Vĩ mới chỉ qua lại được một tháng, bây giờ bàn tới những chuyện này không phải quá sớm sao. Chỉ là hôm đó Tôn Vĩ nói đùa với cô, hỏi cô muốn đem của hồi môn gì theo, cô liền hỏi lại một câu: "Vậy anh muốn mua nhà có bao nhiêu phòng?"

Tôn Vĩ lập tức im lặng, giống như đang bưng bưng cháy, lại bị cô tạt một gáo nước đành tắt ngấm. Vệ Lan cảm giác không khí có chút kì quái, cô thấy hình như Tôn Vĩ mất hứng rồi. d.dl_q.d Cô hỏi như vậy không phải là muốn ép Tôn Vĩ mua nhà, cô cũng chỉ là tính xem nhà có bao nhiêu phòng mới mua được đồ nội thất bài trí hợp lý thôi. Huống hồ cô cũng không có ý định để Tôn Vĩ chịu trách nhiệm về nhà cửa một mình, giá cả nhà đất bây giờ đang tăng cao, trong hai vợ chồng nếu chỉ để một người lo, không có sự trợ giúp của cha mẹ, chuyện này về cơ bản là không thể.

Vệ Lan vốn định thương lượng về chuyện này với Tôn Vĩ, nếu như bọn họ thực sự sẽ kết hôn, đây chính là một chuyện cần phải lo. Mặc dù cô ngây thơ, nhưng cô không ngốc, cô biết không thể chỉ dựa vào tình yêu sống qua ngày được, nhà cửa chắc chắn là phải có, nhưng nó cũng là một dạng xa xỉ phẩm.

Nhưng nhìn bộ dạng của Tôn Vĩ, hình như anh không muốn nói nhiều về vấn đề này, cô cũng không hỏi tiếp. Dù sao chuyện đó còn quá sớm để bàn tới, hai người bây giờ mới chỉ nắm tay, hôn môi, rồi cùng nhau trò chuyện, nếu cô quá thực tế, quá gấp gáp, sợ rằng Tôn Vĩ sẽ cảm thấy cô quá nôn nóng kết hôn.

Kể từ lần nói chuyện đó, Vệ Lan không đề cập đến vấn đề thực tế kia nữa, cô hi vọng mọi chuyện sẽ thuận theo tự nhiên, nói khó nghe một chút, nếu lỡ hai tháng sau bọn họ có chia tay, vấn đề nhà cửa bàn luận rồi cũng không được gì.

Vì vậy, bọn họ lại tiếp tục theo thường lệ đi xem phim giá một nửa, đi dạo công viên ngắm cảnh miễn phí, đến quán cơm nhỏ kia ăn bữa cơm 30 tệ.

Sau mấy lần như vậy, Vệ Lan có chút ngượng ngùng, mặc dù mỗi lần cũng không đáng bao nhiêu nhưng cộng lại cũng một, hai trăm tệ rồi. Cô không thích chiếm tiện nghi của người khác, cho dù người đó có là bạn trai của cô đi nữa, cô cũng không muốn lần nào cũng bắt anh bỏ tiền, cô sợ cứ như vậy Tôn Vĩ sẽ bị cô dọa cho chạy mất.

Cho nên sau khi tan việc, Tôn Vĩ theo thường lệ muốn lái xe chở Vệ Lan tới quán cơm nhỏ ăn cơm, Vệ Lan liền nói hôm nay cô mời khách. Tôn Vĩ ngược lại không hề kinh ngạc, chỉ quay đầu lại cười, nói: "Đã như vậy, chúng ta đi ăn chút đi, anh biết một nhà hàng mới mở, nghe nói rất ngon."

Nói xong, không đợi Vệ Lan đồng ý, đã đánh tay lái sang hướng khác. Vừa lái vừa nắm chặt tay Vệ Lan, "Em cũng nên tắm bổ một chút, em gầy quá. Như vậy không tốt lắm, hai chúng ta đều là con một."

Ngụ ý trong lời nói của anh, Vệ Lan dĩ nhiên là hiểu rõ. Nhà nước quy định, nếu cả hai vợ chồng đều là con một thì có thể sinh hai đứa. Xem ra Tôn Vĩ đã quyết định tương lai sẽ có hai đứa con. Vệ Lan không khỏi thán phục anh, người này suy tính mọi việc quá nhanh rồi, không khéo, việc muốn sinh con trai hay con gái, sinh thường hay sinh mổ, tên của đứa bé, anh cũng đã phác họa sẵn rồi. Người có tâm tư kỹ lưỡng như vậy lại chưa tính đến chuyện nhà cửa hay sao?

Vệ Lan không muốn suy nghĩ nhiều, cô vẫn luôn tùy tiện như vậy, suy nghĩ những việc này sẽ khiến cô hao tổn tâm trí. Cô vẫn nên nghĩ tới bữa tối thì tốt hơn.

Sự thật chứng minh, cô không phải là loại phụ nữ có thể tiêu tiền của đàn ông. Một bữa tối cũng tốn đến 400 tệ, so với số tiền Tôn Vĩ mời cơm cô cả tháng nay còn nhiều hơn. Trong lòng cô đau nhưng ngoài miệng không thể nói gì. Chỉ kinh ngạc với khẩu vị của Tôn Vĩ, đột nhiên hôm nay lại tốt như vậy, ngày thường anh ăn so với cô còn ít hơn, hôm nay lại ăn tới hai phần, ăn xong còn chưa đã, nếu không phải Vệ Lan nhanh miệng gọi món tráng miệng trước thì anh còn muốn gọi thêm một phần nữa. d.dl*q.d

Điều này làm cho cô hết sức khó chịu, giống như nuốt phải một con ruồi. Không có chỗ nào phát tiết, cô đành phải kể lại mọi chuyện cho Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch nghe.

Từ Tịch Tịch nghe xong, nhanh chóng đưa ra kết luận: "Lại một tên tham ăn, mình nói cậu đấy, tại sao cứ gặp phải những loại đàn ông này vậy?"

Đường Tiểu Mạn chưa đưa ra bất kỳ đánh giá nào, chỉ nhìn Vệ Lan một cách kỳ quái, hỏi "Cậu cũng giữ bí mật tốt quá nha, hẹn hò được một tháng mới nói cho bọn mình biết. Nếu không phải anh ta ăn hết của cậu 400 tệ thì chắc phải đến lúc cậu cùng anh ta đi vào khách sạn rồi tổ chức đám cưới mới thông báo cho bọn mình nhỉ?"

Vệ Lan ngượng ngùng, cảm giác thấy mình hình như có chút quá đáng, nhỏ giọng nói: "Quan hệ vừa mới bắt đầu, cũng không ổn định lắm, mình ngại nói ra."

"Vậy thì nhân tiện chuyện này, dù sao cũng chưa được bao lâu, nhanh chia tay với anh ta đi, loại đàn ông đó cậu còn ảo tưởng gì nữa?" Từ Tịch Tịch không khách khí nói.

Đường Tiểu Mạn ngăn cô lại, nói: "Có ai như cậu không, động một chút là khuyen người ta chia tay, bọn họ mới qua lại một tháng, cũng không phải đối phương có vấn đề gì lớn, không thể vì một bữa ăn mà nằng nặc đòi chia tay, nếu làm theo lời cậu nói, Vệ Lan sẽ bị người ta mắng là đồ hẹp hòi."

"Nhưng người đàn ông đó thực sự quá đáng mà." Từ Tịch Tịch bĩu môi, đột nhiên lại nhớ tới Tô Bách, nếu anh ấy dám làm như vậy với cô, cô sẽ cho anh nằm viện thêm dăm bữa nửa tháng nữa.

"Đàn ông ấy à, họ không nhỏ nhen như phụ nữ đâu, có thể là anh ta không có ý muốn chiếm tiện nghi của Vệ Lan giống như cậu nghĩ. Hơn nữa, yêu cầu muốn mời khách là do Vệ Lan tự nói ra, cũng không phải là do anh ta mở miệng."

Vệ Lan cảm thấy Đường Tiểu Mạn nói cũng có lý, đàn ông có lúc cũng giống như đứa trẻ, suy nghĩ rất đơn giản, chứ không giống phụ nữ, chuyện gì cũng để bụng, chuyện bé xé ra to.

"Thôi cứ vậy đi, chuyện đó để tính sau." Bất mãn của Vệ Lan đối với Tôn Vĩ trong nháy mắt biến mất không còn bóng dáng.

Từ Tịch Tịch kéo tay cô, nói: "Không được, dù sao cũng phải bắt anh ta thể hiện chút thành ý. Đi gặp ba mẹ anh ta đi, để xem ý kiến bọn họ như thế nào. Nếu như anh ta thực sự muốn kết hôn với cậu, sẽ không từ chối đưa cậu đi gặp mặt ba mẹ mình."

Đường Tiểu Mạn gật đầu phụ họa: "Cũng đúng, cậu nói chuyện này với anh ta đi, chú ý phản ứng của anh ta, nếu anh ta viện cớ để từ chối, hoặc là nói năng mơ hồ không rõ ràng, thì cậu phải cẩn thận, nói không chừng anh ta chỉ muốn chơi đùa với cậu mà thôi, chứ không có ý định kết hôn."

Vệ Lan càng lúc càng cảm thấy tình hình trở nên phức tạp, cô vốn chỉ muốn tìm hai cô than vãn về bữa cơm 400 tệ kia, chớp mắt một cái đã

chuyển thành bàn tán về việc thử thách tình cảm của Tôn Vĩ dành cho cô. Cô không biết đây cuối cùng có phải là hành động đúng không.

Cả ngày hôm sau, Vệ Lan đều cố ý tránh mặt Tôn Vĩ. Cô không biết sau khi gặp anh nên mở lời như thế nào về vấn đề kia, nhà gái chủ động muốn gặp mặt nhà trai, hình như có hơi bạo dạn. Ngộ nhỡ biến khéo thành vụng, chuyện cô và Tôn Vĩ cả phòng làm việc không ai là không biết. Đến lúc đó, không biết cô sẽ bị nói thành cái dạng gì? Miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, cô cũng không hi vọng một ngày đoạn tình duyên này chấm dứt, ngay cả bát cơm của mình, cô cũng không giữ được.

Nhưng cô vẫn còn muốn gặp lại Tôn Vĩ. Còn một lúc nữa mới tới giờ tan sở, Tôn Vĩ đã chạy tới trước mặt cô, vui vẻ nhìn cô. Những người xung quanh đều đang thu dọn đồ đạc, chuẩn bị tan làm, chỉ có Vệ Lan vẫn còn đang miệt mài đánh máy tính, có vẻ rất gấp.

Tôn Vĩ bước tới nắm lấy tay cô, nói: "Thoải mái chút đi, sắp tan sở rồi."

"Em. . . hôm nay em phải làm thêm giờ, còn có công việc chưa hoàn thành." Vệ Lan không dám nhìn thẳng vào anh, lắp bắp nói.

Tôn Vĩ nhìn tài liệu trên bàn làm việc của cô, hỏi "Cái này ngày mai phải nộp sao?"

Vệ Lan không biết nói dối, đành phải lắc đầu nói: "Không phải."

"Vậy em gấp thế làm gì, ngày mai làm tiếp cũng được." Tôn Vĩ vừa nói vừa thu dọn tài liệu của Vệ Lan, tắt máy vi tính, xách túi của cô lên.

Vệ Lan gấp gáp cầm lại túi xách, cúi đầu không dám nhìn Tôn Vĩ.

"Hôm nay em làm sao vậy, có chuyện gì sao?" Tôn Vĩ nhìn bộ dạng đề phòng anh của cô, không hiểu nói.

"Không có, anh suy nghĩ nhiều rồi."

"Vậy thì đi nhanh thôi, anh có chuyện muốn nói với em." Tôn Vĩ kéo Vệ Lan ra khỏi phòng làm việc, quẹt thẻ tan làm.

Vừa ngồi vào xe, Vệ Lan khẩn trương hỏi "Anh có chuyện gì muốn nói với em vậy?"

Tôn Vĩ lái xe đi, quay đầu nhìn cô mỉm cười: "Anh muốn dẫn em tới gặp ba mẹ anh."

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 16: Tiến dần từng bước

Sơn trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (*). Vệ Lan đang đau đầu không biết nên mở lời thế nào về chuyện gặp mặt bố mẹ Tô Vĩ, đang chuẩn bị từ bỏ ý định, Tôn Vĩ lại chủ động dăng tới miệng, chủ động muốn đưa Vệ Lan tới gặp ba mẹ mình.

(* hai câu thơ trong Du Sơn Tây Thôn, giải nghĩa: tình huống trước mắt không còn đường tiến, thì đột nhiên lại có chuyển biến, có hi vọng/ đây là mình sốt trên mạng nên nếu chưa chính xác thì các bạn cũng đừng chém hí)

Vệ Lan lén vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm. Cô đang định bỏ cuộc, chờ về nhà đánh cho Từ Tịch Tịch và Đường Tiểu Mạn một trận, không ngờ chuyện lại được giải quyết hoàn mỹ như vậy. Nhưng xui xẻo ở đây chính là cô cứ như vậy mà đi.

Tim cô nhẹ nhõm chưa được bao lâu thì lại bắt đầu nảy lên.

"Bây giờ, bây giờ sẽ đi gặp bố mẹ anh sao?" Vệ Lan hoảng hốt, kéo tay lái của Tôn Vĩ.

Tôn Vĩ đang chuyên tâm lái xe, không ngờ Vệ Lan lại kéo tay mình, suýt nữa thì lạc tay lái, đâm phải người đi đường.

Anh vội vàng tắt xe vào lề đường, mặt khó chịu, hét lên: "Em làm gì vậy, không sợ đâm chết người sao?"

Vệ Lan cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình có chút kích động, ngộ nhỡ xảy ra tai nạn giao thông, cả hai người có thể mất mạng.

"Em xin lỗi, vừa rồi nghe anh nói đi gặp ba mẹ anh, em có chút lo lắng." Vệ Lan cố gắng lấy lòng Tôn Vĩ, cười nói, "Để em chuẩn bị trước được không, hôm khác hẵng đi."

Tôn Vĩ liếc cô, nói: "Ai nói hôm nay đưa em đi đâu, em lo cái gì?"

"Hả." Lúc này Vệ Lan mới thấy an tâm, lại thấy Tôn Vĩ vẫn còn giận, đành làm vẻ nũng nịu, "Là em không đúng, đừng giận nữa. Em mời anh ăn cơm."

"Không cần, cơm để anh mời. Em có nhiệm vụ khác."

Nhiệm vụ khác mà Tôn Vĩ nói đến chính là đi mua quà cho ba mẹ anh. Vệ Lan chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng cô biết nếu đi gặp mặt trưởng bối, nhất là những người có thể sẽ trở thành ba mẹ chồng tương lai, tuyệt đối không thể đi tay không, sẽ làm họ không hài lòng, sẽ bị mắng là không có giáo dục. Cho nên lúc nghe Tôn Vĩ nói đưa cô đi mua quà, cô hớn hờ đồng ý, dù sao Tôn Vĩ vẫn là người hiểu rõ ba mẹ mình nhất, cùng anh đi chọn đồ chắc chắn nhị vị đại nhân sẽ hài lòng.

Nhưng dù sao Vệ Lan vẫn là chưa từng trải qua chuyện này, cô không biết rằng, mặc dù con dâu tương lai tới gặp ba mẹ chồng thì phải mang theo túi to túi nhỏ làm quà, nhưng thường thì việc mua gì là do bạn gái quyết định, ý kiến của bạn trai chỉ là để tham khảo thôi. Mọi thứ với Tôn Vĩ lại ngược lại hoàn toàn, tất cả mọi chuyện từ đi đâu mua, mua những gì đều là do Tôn Vĩ quyết định, Vệ Lan chỉ cần phụ trách thanh toán là được.

Vệ Lan đáng thương nhìn nửa tháng lương mọc cánh bay đi mất, nhưng trong lòng lại cảm thấy một tia ngọt ngào, ít ra theo như lời Đường Tiểu Mạn nói, Tôn Vĩ chịu dẫn cô đi gặp ba mẹ, chứng tỏ anh là thật tâm với cô, cũng coi như cô có đối tượng kết hôn để qua lại. Nghĩ vậy, tâm trạng Vệ

Lan thoải mái lên rất nhiều, lúc quẹt thẻ trong lòng cũng không đau đớn như tưởng tượng.

Cô lại càng không biết, trong tình huống này phần lớn đều là do bạn trai thanh toán tiền, đến lúc đó bên gái chỉ cần đưa đồ đến, giả vờ giả vịt thôi. Tự mình bỏ tiền ra mua đồ biếu tặng ba mẹ chồng tương lai, lại còn vui mừng như cô thì đúng là hiếm thấy.

Buổi tối hôm đó về đến nhà, Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch thấy cô xách theo túi lớn túi nhỏ, cảm thấy kỳ quái, cả hai cùng chạy lại phía cửa sổ, kéo rèm lên nhìn ra ngoài.

"Hai người nhìn cái gì chứ?" Vệ Lan ném mấy cái túi lên ghế sofa, ngồi xuống hỏi.

"Xem trăng có rớt xuống hay không." Từ Tịch Tịch không thèm quay đầu lại nói.

Vệ Lan chỉ biết cười khờ. Cô biết, hai người bọn họ là đang cười nhạo cô, bình thường cô rất ít khi đi mua sắm, có đi thì cũng là mẹ cô chi hết, bây giờ cô ra ngoài với bạn trai, lúc đi về lại mang theo nhiều thứ như vậy, tuyệt đối vô cùng hiếm thấy, chỉ mới có lần này.

"Anh ta mua cho cậu sao?" Đường Tiểu Mạn chạy lại ghế sofa, thích thú hỏi.

"Nhân Sâm, Linh Chi?" Từ Tịch Tịch lục xem mấy cái túi, nghi ngờ nói, "Anh ta sao lại mua những thứ này cho cậu, không sợ cậu uống xong sẽ chảy máu mũi à?"

"Đây không phải là cho mình, mình uống những thứ này làm gì."

"Vậy là mua cho ba mẹ cậu sao?" Từ Tịch Tịch gật đầu nói, "Anh ta có vẻ là người tốt, những thứ này không rẻ nha."

Vệ Lan nghĩ tới số dư trong thẻ, tim lại thắt lại, mặt không cười nổi: "Là mua cho ba mẹ. Nhưng không phải anh ấy mua cho ba mẹ mình, mà là mình mua cho ba mẹ anh ấy. Ngày mai mình sẽ đi gặp họ."

"Cậu mua?" Đường Tiểu Mạn đập đập vào hộp quà, hỏi, "Ý của cậu là, những thứ này đều là tiền của cậu?"

"Đương nhiên." Vệ Lan trả lời.

"Hả." Từ Tịch Tịch hét lên một tiếng, ngồi phịch xuống ghế sofa, thở dài nói, "Cậu thật sự bỏ tiền ra mua những thứ đắt tiền này sao, anh ta không cản cậu à?"

"Những thứ này là anh ấy chọn, anh ấy nói ba mẹ mình rất thích uống thuốc bổ."

Từ Tịch Tịch cùng Đường Tiểu Mạn nhìn nhau một cái, trên mặt viết to hai chữ "Bó tay", không biết nói gì nữa. Trực giác nói cho các cô biết, Vệ Lan cùng người đàn ông này không thành được. Hoặc là, họ hi vọng Vệ Lan cùng anh ta không thành được. Đây mới chỉ là giai đoạn yêu thô đã "bóc lột" tài sản riêng của bạn gái rồi, nếu cô thực sự gả cho anh ta, chắc có lẽ so với La Giai Cầm cũng không tốt hơn bao nhiêu. Lúc trước đã nghe qua chuyện kinh khủng đó rồi sao Vệ Lan vẫn còn chưa thấy sợ, lại can đảm nhảy vào hố lửa thế này.

Từ Tịch Tịch nén cơn giận, hỏi "Có phải cậu nói muốn gặp ba mẹ anh ta, xong rồi anh ta bảo cậu phải mua quà thì mới chịu dẫn cậu đến gặp họ không?"

"Không phải, là tự anh ấy nói muốn dẫn mình đi." Vệ Lan đột nhiên vui mừng, hả hê nói, "Mất công mình lo lắng cả ngày trời, không biết nên mở miệng thế nào, không ngờ anh ấy lại nói trước."

"Vậy cậu cũng không cần vui mừng đến mức mua cả đồng hồ đắt tiền như thế này chứ?" Đường Tiểu Mạn hận không rên sắt thành thép được, muốn đánh vào đầu Vệ Lan một cái. Cô thề, cô tuyệt đối không sinh ra một đứa con gái không có đầu óc như Vệ Lan.

Vệ Lan nghĩ đến số tiền kia, cũng có chút không đành lòng, "Mình cũng hết cách rồi, anh ấy nói mua cái gì đó tốt một chút, như vậy ba mẹ anh ấy sẽ vui, nhất định sẽ thích mình. Mình cảm thấy anh ấy nói cũng đúng."

"Thần kinh."

"13 điểm."

Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch đồng thời thốt lên, thở dài mấy cái, đứng dậy quay về phòng mình.

"Các cậu nói sao?" Vệ Lan không nghe rõ, hỏi lại.

"Không nói gì, chúc cậu ngày mai may mắn thôi." Đường Tiểu Mạn đáp lại cô một câu, còn Từ Tịch Tịch ngay cả nhìn cô cũng lười. Cô nghĩ rằng nếu một ngày mình biến thành người giống Vệ Lan bây giờ, thì thà cô trực tiếp nhảy lầu tự tử còn thoải mái hơn.

Truyện.được.đăng.tải.trên.diễn.đàn.lê.quý.đôn

Vệ Lan là động vật đơn bào, không thể biết được loại đạo lý này, ngày hôm sau, sau giờ tan làm, Vệ Lan liền mang theo quà thấp thỏm đi theo Tôn Vĩ tới gặp ba mẹ anh. Trong tưởng tượng của cô, hai vị trưởng bối này nhất định phải giống như Thái Thượng Hoàng và Thái Hậu Nương Nương, khí thế uy nghiêm, ăn nói nghiêm khắc, rất khó tới gần. Cô tự nhắc nhở trong lòng trăm ngàn lần không được có bất kỳ một hành động vô lễ nào. Không ngờ được, lúc tới nhà anh, cô mới biết thực tế luôn vượt qua ngàn lần so với tưởng tượng.

Ba mẹ Tôn Vĩ là hai người rất hoà nhã, cứ chỉ, lời nói rất thân thiện, không có chút nào là tự cao tự đại, hơn nữa bọn họ đối với cô vô cùng nhiệt tình. Bọn họ chưa nhìn thấy những thứ cô mua tới đã đối xử với cô như vậy. Điều này làm cho Vệ Lan thấy rõ, bọn họ là người lương thiện, cũng thật lòng thích cô, tuyệt đối không phải là do những thứ cô mua tới mới đối tốt với cô như vậy.

Sau khi ngồi xuống, mẹ Tôn Vĩ thấy quà Vệ Lan đưa tới, có chút giật mình, nói cô đừng tốn kém như vậy, bảo cô đem về cho ba mẹ mình dùng. Ba Tôn Vĩ cũng không ngừng trách Tôn Vĩ, sao lại để cô mua những thứ đắt đỏ như vậy. Ngược lại Tôn Vĩ lại làm như không có chuyện gì cả, bảo với ba mẹ mình: "Ba, mẹ, cô ấy đã có lòng vậy, hai người cứ nhận đi, đừng để cô ấy buồn."

Anh đã nói như thế hai người cũng không tiện từ chối, đành phải nhận lấy. Bây giờ, ba mẹ của Tôn Vĩ lại càng nhiệt tình với cô hơn, cảm thấy giống như thiếu nợ cô, cũng cảm thấy thích cô hơn, dáng dấp không tệ, tính cách cũng tốt, hai người cực kỳ hài lòng.

Vệ Lan ở lại ăn tối ở nhà Tôn Vĩ, cô rất thích những món mẹ Tôn Vĩ làm, rất hợp khẩu vị, thậm chí cô còn nghĩ, nếu sau khi kết hôn anh không mua nhà ở riêng, vậy thì bọn cô sẽ sống ở đây. Mỗi ngày đều được ăn đồ ăn ngon, như vậy cô không còn gì tiếc nuối nữa. Huống hồ, nhà của Tôn Vĩ tuy không phải là biệt thự nhưng cũng không hề nhỏ, nhìn qua có 2 phòng khách 4 phòng ngủ, cô đoán tầm 150~160 mét vuông. Hai người lớn tuổi sống một mình ở đây, có vẻ hơi trống trải. Căn nhà lớn thế này, cô sống ở đây nữa, sau này có sinh thêm hai đứa cũng không lo thiếu phòng. Cô chợt hiểu ra vì sao Tôn Vĩ lại không tính đến mua nhà, tạo thêm phiền phức, không cần thiết.

Sau khi ăn cơm xong, Vệ Lan vừa trò chuyện với ba mẹ Tôn Vĩ, vừa suy nghĩ trong lòng như vậy. Đang nói chuyện thì mẹ Tôn Vĩ nói: "Con đưa Vệ Lan đi xem nhà mới một chút đi."

Vệ Lan không hiểu nhìn Tôn Vĩ. Tôn Vĩ do dự nói: "Đã muộn thế này rồi, để hôm khác đi."

"Muộn cái gì, mới có bảy giờ rưỡi, với lại nó cũng ở ngay sát vách mà." Mẹ Tôn Vĩ đẩy đẩy Tôn Vĩ, nói anh vào nhà lấy chìa khoá, rồi quay qua cười nói với Vệ Lan, "Mấy năm trước, lúc mua nhà này, hai bác cũng mua thêm một căn ở bên cạnh, nhỏ hơn nhà này một chút, 2 phòng khách 3 phòng ngủ. Hai bác muốn sau này Tôn Vĩ lấy vợ sẽ sống ở đó, bây giờ cũng mới tu sửa qua thôi, vẫn còn đang trống không, cũng không cho ai thuê, sợ người ra vào lộn xộn làm hỏng nhà mất. Cháu xem qua, muốn bài trí thế nào thì bàn với Tôn Vĩ, để nó làm."

Mẹ Tôn Vĩ nói vậy chính là đã coi Vệ Lan là con dâu tương lai của mình. Vệ Lan vui sướng trong lòng, gặp được ba mẹ chồng như thế này cô còn mong gì hơn?

Đang nói chuyện, Tôn Vĩ đã cầm chìa khoá đi ra, lại gần Vệ Lan cười nói: "Đi thôi, anh dẫn em đi xem, chỉ cách mấy bước chân thôi."

Vệ Lan nói với ba mẹ Tôn Vĩ mấy câu, sau đó mới theo anh đi ra cửa.

Quả thật là chỉ đi vài bước đã tới nơi. Vệ Lan nhìn căn nhà, đúng như mẹ Tôn Vĩ nói, chỉ mới có tường và vài cái đèn, những thứ khác một món cũng không có. Vệ Lan nhìn bố cục căn nhà, cảm thấy rất hài lòng, căn nhà rộng vừa phải, bài trí không tồi, phòng ốc cũng rất hợp lý. Tôn Vĩ nói, căn nhà này ban ngày lấy ánh sáng rất tốt, ngồi ở phòng khách chỉ cần mở cửa ban công, không cần phải bật đèn.

Vệ Lan nhìn ngôi nhà, tưởng tượng về sau nó sẽ là nhà của mình, nghĩ xem nên trang trí như thế nào, làm cho nó thật đẹp. Mặc dù cô biết sẽ rất tốn kém, nhưng đây là nhà của mình, tốn nhiều hơn cô cũng cam lòng.

Tôn Vĩ ôm lấy cô từ phía sau: "Ngôi nhà này, em hãy lấp đầy nó."

Tâm trạng Vệ Lan chợt chùng xuống, cô hiểu ý của Tôn Vĩ, ý của anh là, cô phải đưa toàn bộ đồ gia dụng tới đây, để lấp đầy ngôi nhà này. Không biết tiền tu sửa nhà cô có phải tự mình chi hay không nữa, theo ý tứ của mẹ Tôn Vĩ, thì bảo anh tu sửa thêm. Nhưng cô nghĩ với tính cách của Tôn Vĩ, nói không chừng sẽ mở miệng bảo cô tự mình làm đi.

Thời gian sau đó, Tôn Vĩ hưng phấn dắt cô đi tham quan từ phòng này sang phòng khác, miệng không ngừng nói về dự định trang trí của mình. Chỗ nào đặt ghế sofa, chỗ nào đặt máy móc, phòng ngủ thì sắp xếp thế nào, có nên đổi một phòng thành thư phòng không.

Vệ Lan chỉ nhớ được Tôn Vĩ luôn miệng nói "Giường của chúng ta" , "Bàn của chúng ta" , "Điều hoà của chúng ta" , "Ghế sofa của chúng ta" , nhưng anh lại nói: "Nhà của anh" . Ba chữ này, làm cho Vệ Lan vô cùng không thoải mái. Cửa hồi môn của cô, đồ cô mang tới đều là "Của chúng ta" , nhưng ngôi nhà trong miệng Tôn Vĩ lại là "anh" , điều này có nghĩa, nhà của "anh", đối với cô không có quan hệ gì.

Vệ Lan cảm thấy bản thân thật bi thương, không biết mình có nên đồng ý gả cho người đàn ông này hay không, thái độ của anh bây giờ, nếu thực sự có một ngày hôn nhân của họ tan vỡ, nhất định cô sẽ bị đá ra khỏi nhà. Cô cũng chỉ có thể mang theo vali quần áo. Bởi vì nhà là của Tôn Vĩ, không phải là của cô. Ngoài những thứ cá nhân, cô còn có thể mang cái gì theo? Ghế sofa hay TV đây?

Cô cảm thấy tương lai thật mịt mù, nếu như cô nói đúng, vậy cuộc hôn nhân này cô tự mình chịu thiệt rồi. Nhưng chuyện hôn nhân làm sao có thể giống như mua đồ ăn, có thể chọn lựa rõ ràng được.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 17: Chuyện cũ

Editor: lily58

Mãi cho đến lúc Tô Bách xuất viện, đến nhà tìm Từ Tịch Tịch thì Đường Tiểu Mạn và Vệ Lan mới biết chuyện Tô Bách bị thương phải nằm viện. Nghe Tô Bách kể lại mọi chuyện, hai người há hốc miệng. Anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là anh hùng cứu mỹ nhân, loại tình tiết nhàm chán luôn xuất hiện trong tiểu thuyết này lại có thể đâm chồi nảy lộc ở bên cạnh các cô.

Đường Tiểu Mạn thân nhiên nói: "Mình biết ngay mà, với khuôn mặt đẹp mê người của Từ Tịch Tịch, chắc chắn sẽ có ngày cậu ấy tự rước hoạ vào thân mà."

Từ Tịch Tịch giơ tay muốn đánh Đường Tiểu Mạn, nhưng rõ ràng lời kia là có ý khen cô xinh đẹp, cô không thể xuống tay đánh người ta được. Nhưng nửa câu sau lại có ý giễu cợt, đánh cũng không được, không đánh cũng không xong, thật khó chịu.

Tất nhiên, Tô Bách vẫn giữ lại một chút thể diện cho cô, anh không hề đề cập tới việc cô chủ động đòi anh giới thiệu đối tượng xem mắt, chỉ nhận hết trách nhiệm về phía mình. Anh tự nhận mình rảnh rỗi, không có việc gì làm, lại đi xen vào việc của người khác, muốn làm ông tơ bà nguyệt se duyên cho người ta, kết quả, sém chút nữa cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được.

Chờ sau khi Tô Bách đi, Đường Tiểu Mạn liền lao tới ôm lấy Từ Tịch Tịch từ phía sau, giả bộ thâm tình nói: "Tịch Tịch, chẳng lẽ em vẫn chưa nhận ra tình cảm anh dành cho em sao?"

Từ Tịch Tịch chán ghét, đẩy cô ra, rùng mình nói: "Cậu lại lên cơn gì nữa?"

"Cậu không hiểu sao, ngay cả mình cũng nhìn ra, Tô Bách có ý với cậu." Vệ Lan không ngại thả ra một câu.

"Đúng vậy, loại người không có đầu óc như Vệ Lan còn phát hiện ra, không lý do gì mà cậu lại không biết."

Từ Tịch Tịch làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Đương nhiên là mình biết, từ nhỏ đến lớn anh ấy đều bám theo mình như cái đuôi vậy, sao không biết được chứ. Huống hồ, anh ấy cũng thổ lộ với mình mấy lần rồi, chỉ tiếc là. . . ."

Chỉ tiếc là, hai người thực sự quá quen thuộc. Từ Tịch Tịch vẫn luôn cảm thấy Tô Bách là một người tốt, lúc còn đi học, cô cảm thấy anh là một bằng hữu không tẻ, luôn nhiệt tình, lại rất thông minh, sẽ giúp cô giải quyết được nhiều chuyện. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô vẫn cảm thấy Tô Bách là một ứng cử viên sáng giá, mặc dù gia cảnh không phải quá tốt, nhưng điều kiện bản thân lại không tẻ. Hiện là bác sĩ ngoại khoa của bệnh viện thành phố, có không biết bao nhiêu cô gái theo đuổi. Không hút thuốc lá, không uống rượu, rất biết cách chăm sóc phụ nữ, nhất là đối với Từ Tịch Tịch, anh chưa từng nói "Không" với cô. Nhưng tất cả vẫn đành phải chịu thua hai chữ "quen thuộc".

Đối với cô mà nói, Tô Bách là một người vô cùng quen thuộc, anh giống như một bộ phận cơ thể của cô, một cánh tay, một con mắt. . . . Tô Bách hiểu rõ cô trong lòng bàn tay, cô cũng hiểu rất rõ về anh, nói không quá lời, ngay cả trên người cô có một cái bớt Tô Bách cũng biết. Còn cô, trên người Tô Bách có bao nhiêu cái nốt ruồi, cô cũng biết vị trí chính xác.

Thế nhưng hai người bọn họ lại không ở bên nhau, chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, không nắm tay, không hôn môi, tất nhiên là cũng không

có những hành động tiến xa hơn. Bọn họ vẫn như vậy, bắt đầu làm bạn từ lúc còn bé, đến bây giờ vẫn chỉ là bạn bè.

Ngược lại Tô Bách luôn muốn tiến lại gần cô hơn, anh cũng đã từng thử cố gắng. Lúc còn học tiểu học, anh đã một lần đứng trước mặt cô tỏ tình. Lên trung học, anh học theo người khác, viết thư tình cho cô.

Anh nhớ rất rõ, hôm đó, khi anh đưa thư tình cho cô, vẻ mặt cô lúc đó . . . Cô cười, cười rất lớn, âm thanh kia khiến cho Tô Bách cảm thấy vô cùng khó chịu, quả thật muốn đánh cho cô một trận. Nhưng cô vẫn đứng ở đó cười không ngừng, cười tận mười phút, lá thư mới tinh của anh bị cô cầm cho nhăn hết.

Sau khi cười chán, Từ Tịch Tịch trả lại thư cho anh, cô thậm chí còn không xem qua, chỉ lau khoé mắt nói: "Tô Bách, không cần, hai chúng ta không cần cái này."

Tô Bách tức giận, xé bức thư tại chỗ, anh thề rằng sau này sẽ không thèm để ý tới cô nữa. Dĩ nhiên, lời thề của anh cũng giống như ăn cơm, sau khi vào bụng rất nhanh sẽ tiêu hoá hết, rồi sau đó thải ra ngoài. Ba ngày sau, bạn học lại thấy Tô Bách đi cùng Từ Tịch Tịch như bình thường, vừa đi vừa cười nói với nhau giống như trước đó Tô Bách chỉ đang giận dỗi lung tung.

Sau đó Tô Bách hỏi nhỏ Từ Tịch Tịch: "Tại sao em lại không tiếp nhận tình cảm của anh?"

"Bởi vì anh quá béo." Đúng vậy, đây chính là đáp án, đáp án của Từ Tịch Tịch.

Tô Bách tức giận nói: "Em không thể nói nhẹ nhàng một chút sao?"

Từ Tịch Tịch ngây thơ đáp lại: "Nhẹ nhàng một chút, nói như thế anh sẽ gãy bớt đi sao? Vậy được, đáp án sẽ là, anh quá mức đầy đặn. Lớp mỡ của

anh hơi nhiều hơn so với người bình thường, hay là độ dày của anh có lớn hơn người bình thường một chút, hay là."

"Đủ rồi!" Tô Bách hét lên.

Từ Tịch Tịch bắt đắ dĩ nhìn anh, buồg tay nói: "Anh xem, tìm nhiều lý do như vậy thì có ích lợi gì? Cũng không thay đổi được sự thật là anh quá béo."

Cam chịu số phận đi. Tô Bách tự nói với mình, ngoài việc chấp nhận ra, anh còn có thể làm được gì?

Học sinh trung học Tô Bách cứ như vậy chấp nhận tiếp tục làm "bạn tốt của Từ Tịch Tịch".

Vào đại học, anh tách ra khỏi Từ Tịch Tịch, mặc dù vẫn sống chung một thành phố, nhưng không thường xuyên gặp mặt như lúc trước. Sau đó Từ Tịch Tịch trở nên nổi tiếng ở trường, mỗi lần Tô Bách đến trường tìm cô, đều thấy cô đang đi cùng một cậu bạn khác, mỗi lần đều không giống nhau, anh không biết làm sao Từ Tịch Tịch có thể nhớ hết từng đó cái tên. Không có lần nào gọi nhầm tên sao?

Tô Bách nghĩ vậy nhưng cũng không làm gì được, lúc quay về trường, anh tìm một cô bạn gái, đưa đến cho Từ Tịch Tịch gặp.

"Tốt quá rồi, sau này anh phải cố gắng làm cho tốt nha." Từ Tịch Tịch hào khí vỗ vai Tô Bách.

Nếu không phải là đang ở trước mặt bạn gái, Tô Bách thật sự muốn đổ đĩa salad lên đầu Từ Tịch Tịch, lần gặp này, anh không những không cảm thấy thắng lợi mà chỉ toàn cảm giác thất bại, thất bại khủng khiếp.

Hi vọng của anh với Từ Tịch Tịch hoàn toàn bị dập tắt, mà chuyện của anh với cô bạn gái kia, sau khi gặp Từ Tịch Tịch cũng hoàn toàn đổ vỡ. Cô

đá mạnh Tô Bách một cái, tức giận mắng: "Lão nương không muốn làm vật thay thế, tên mập đáng chết."

Tên mập đáng chết? Tô Bách nghe những lời này, vội vàng chạy về soi gương. Anh không phải là tên mập chết, anh không chết nhưng lại rất mập. Người như anh, có cô gái nào muốn đã là tốt lắm rồi, còn muốn lựa chọn nữa sao?

Vì mục tiêu trở thành trai đẹp, Tô Bách bắt đầu bước vào địa ngục mang tên giảm cân. Liên tiếp trong ba tháng, anh không đi tìm Từ Tịch Tịch, ngay cả điện thoại cũng không gọi cho cô, vậy mà cô thật nhẫn tâm, anh không gọi cho cô, cô cũng không nghĩ tới sẽ chủ động gọi cho anh, gọi một cuộc điện thoại thì sẽ chết à?

Tô Bách vừa chạy bộ vừa suy nghĩ, nhìn ngó xung quanh không thấy ai, anh liền mắng mấy câu.d.d. lq,đ

Mọi người thường nói, phụ nữ đối với cơ thể mình vô cùng khắt khe, nhưng thật ra, một khi đàn ông đã bắt đầu, họ cũng không hề nương tay cho chính bản thân mình. Trong giai đoạn đó, Tô Bách giảm cân điên cuồng, trình độ có thể so sánh với việc cố gắng có con của chủ nhiệm khoa 40 tuổi của bọn họ. Mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm, chạy bộ 10 km, gập bụng 100 lần, hít đất 100 cái, leo lên xuống cầu thang 50 lần, còn có nhảy dây. Bạn cùng phòng của anh, người có biệt danh là "Nhị ngốc", một hôm đang nằm trên giường, nhìn thấy Tô Bách đang tập chống đẩy, cười nói: "Bây giờ tôi mới biết, thì ra cậu là vì năng khiếu thể dục nên mới được tuyển vào."

Tô Bách liếc anh ta một cái, tiếp tục chống – đẩy. Sau đó anh phát hiện, cùng lúc tập nhiều bài vận động như vậy, chính là làm trái với cực hạn của con người, vì vậy nhảy dây cùng những hoạt động phụ khác đều bị bỏ đi. Sau đó nữa, anh lấy cớ Từ Tịch Tịch không thích người quá cơ bắp, bỏ hết mấy động tác gập bụng, hít đất. . . . Sau đó nữa, lấy lý do chất lượng không

khí quá kém, anh bỏ luôn chạy bộ cự li dài. Tất cả bài tập đều bị lược bỏ dần. Chỉ còn lại chế độ ăn uống điều độ là anh vẫn còn duy trì.

Từ đó về sau, khi người khác nhắc tới chuyện giảm cân, anh giống như Tường Lâm tâu, chỉ nói với người ta một câu: "Tôi nghĩ rằng, trên đời này chỉ có ăn uống điều độ mới là phương pháp giảm cân hữu hiệu nhất."

Sự thật chứng minh, lời nói của anh là hoàn toàn đúng, trong vòng ba tháng, anh giảm được 40 cân, đạt được một vóc dáng tiêu chuẩn, có thể miễn cưỡng xem là đẹp trai. Vì vậy, anh lại tràn đầy lòng tin đi tìm Từ Tịch Tịch.

Lúc Từ Tịch Tịch nhìn thấy anh, câu đầu tiên nói ra là: "Trời ạ, có phải anh dùng toàn bộ tiền để đi hẹn hò hay không? Không có tiền ăn cơm sao? Tại sao lại gầy như quý thể này?"

Tô Bách la lên: "Anh giảm cân, giảm cân!"

"Vậy thì sao, cũng không phải em làm anh giảm cân."

Tô Bách không muốn bàn luận vấn đề đó với cô, anh đi thẳng vào vấn đề chính, nhưng lần này cũng gặp khó khăn. Từ Tịch Tịch vẫn như cũ từ chối anh, lý do của cô rất đầy đủ: "Em có bạn trai rồi."

Tô Bách nghĩ, đúng vậy, cô có bạn trai rồi, mình giảm cân nữa cũng chẳng ích lợi gì. Vì vậy, anh ảo não trở về trường, tìm một cô bạn gái thực sự, yêu đương mấy năm, chuyện tình cảm của anh vẫn duy trì cho đến khi tốt nghiệp đại học.

Tô Bách còn nghĩ, nếu như trên đời này không có Từ Tịch Tịch, anh nhất định sẽ kết hôn cùng cô bé kia, mua một căn nhà, một chiếc xe, sinh con, đi làm kiếm tiền, cuộc sống cứ như vậy có phải tốt hơn không?

Chỉ tiếc là, trên thế giới này lại tồn tại một cô gái có tên là Từ Tịch Tịch, làm cho cuộc sống của anh trở nên vô cùng lộn xộn.

Vệ Lan nghe Từ Tịch Tịch kể lại chuyện năm xưa của cô với Tô Bách, cảm động muốn khóc, thở dài nói: "Thật là có phúc mà không biết hưởng."

"Nói mình làm gì, cậu cũng đâu cần phải ghen tị với mình. Không phải cậu đã đi gặp ba mẹ chồng tương lai rồi sao?" Vừa nhắc tới chuyện này, Từ Tịch Tịch chợt nhớ ra, hôm đó về nhà, Vệ Lan không kể chuyện gì với các cô.

Cô và Đường Tiểu Mạn đều cảm thấy Vệ Lan bị cái tên Tôn Vĩ đó lừa, nhưng không biết rõ mọi chuyện nên cũng không dám đưa ra kết luận.

Vì vậy, Đường Tiểu Mạn bắt đầu khai thác thông tin: "Ba mẹ anh ta là người như thế nào?"

"Rất tốt, là người rất thật thà, đồ ăn cũng rất ngon." Vệ Lan nói thật, cô đối với hai vị trưởng bối này, không có bất kỳ ý kiến nào.

"Điều kiện gia đình như thế nào?" Từ Tịch Tịch vẫn là đề cao bộ mặt hám giàu.

"Nhà rất rộng, 4 phòng ngủ 2 phòng khách, mua cách đây vài năm."

Từ Tịch Tịch gật gù nói: "Chả trách cậu nói Tôn Vĩ không đề cập tới chuyện mua nhà, chắc là muốn sau khi kết hôn sẽ về ở với ba mẹ. Nếu đúng như vậy thì cũng được, nhà lớn như thế, không ở thì thật lãng phí."

Vệ Lan lắc đầu nói: "Không phải vậy, bọn họ đã mua nhà cho con trai kết hôn rồi, ở gần đấy, cùng một chung cư, 3 phòng ngủ 2 phòng khách, phòng còn mới, rất đẹp."

"Vậy cậu còn cái gì không hài lòng?" Đường Tiểu Mạn không hiểu, cô cảm thấy, với tính cách Vệ Lan, có thể tìm được một người như vậy, cũng coi như không tệ. Bản thân cô cũng là tiểu thư nhà giàu kết hôn cùng một người nghèo, chuyện trò chơi tiền tài, cô không mấy để ý. Ít ra, còn có Từ Tịch Tịch là vẫn phân biệt được rõ chuyện đó.

"Vậy thì sao chứ, nhà cửa là tài sản trước hôn nhân, không có liên quan gì tới Vệ Lan, nhưng cậu ấy lại phải chi tiền thuê người ta lắp đặt thiết bị, mua đồ gia dụng, nói khó nghe một chút, lúc ly hôn, cậu ấy được chia cái gì chứ?" Từ Tịch Tịch quả nhiên tinh tường.

"Người ta còn chưa kết hôn, cậu đã nói gở rồi." Đường Tiểu Mạn đánh cô một cái, bảo cô câm miệng lại.

"Không phải vậy, mình không phải đang tính đến những thứ đó. Mẹ anh ấy có ý để họ lắp đặt thiết bị, chắc là mình chỉ phải mua đồ gia dụng thôi. Mình không tiếc số tiền đó, nếu kết hôn, mình cũng không tính toán phân chia với người ta. Đâu phải mình đang làm ăn buôn bán với anh ấy."

Đường Tiểu Mạn gật đầu đồng ý: "Nói rất đúng, trước khi kết hôn, nếu quá rõ ràng chi li sẽ ảnh hưởng tới tình cảm đôi bên."

"Vậy rốt cuộc cậu không hài lòng cái gì?" Từ Tịch Tịch thiếu kiên nhẫn, cô không chịu nổi hai người này nữa.

Vệ Lan phiền não, xoắn lọn tóc trong tay, nói: "Mình không hài lòng với thái độ của Tôn Vĩ. Nói tới đồ cưới của mình thì luôn miệng ‘ giường của chúng ta ’, ‘ ghế sa lon của chúng ta ’, còn nhắc tới căn nhà kia lại mở miệng ‘ nhà của anh ’ ‘ phòng của anh’, các cậu nói xem, anh ấy có ý gì? Của mình chính là của anh ấy, của anh ấy vẫn là của anh ấy, ý của anh ấy là thế sao?"

Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch nhất thời không biết nói gì, mặc dù các cô tự xưng là thông minh hơn Vệ Lan, nhưng dù sao các cô cũng chỉ là

một người phụ nữ, loại cảm giác này, các cô đương nhiên là hiểu được, cảm giác đó làm cho người ta thấy khó xử. Tôn Vĩ kia, chỉ có thể dùng hai chữ “ích kỷ” để hình dung. Cha mẹ anh ta tốt như thế, tại sao lại dạy con trai trở thành người như vậy?

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 18: Tính toán chi li

Sau khi Vệ lan đi gặp qua ba mẹ của Tôn Vĩ, để đáp lễ lại, Tôn Vĩ cũng muốn đi gặp ba mẹ Vệ Lan.

Vệ Lan không hiểu nhân tình thế thái, tất nhiên cũng không biết được đạo lý này, sau khi Tôn Vĩ đề cập vấn đề với cô, Vệ Lan cảm thấy rất có lý, liền đồng ý với anh.

Cô về nhà trước một chuyến, báo với ba mẹ về sự tồn tại của Tôn Vĩ. Sau chuyện huyền não lần trước, Vệ Lan rất ít về nhà, lúc cô về nhà, mẹ cô rất thức thời không bàn tới chuyện xem mắt của cô nữa. Mặc dù bà rất nóng ruột, nhưng trên mặt lại không thể hiện gì. Bây giờ ở trong nhà, ba Vệ đang đứng về phía con gái, nếu bà còn tiếp tục khẳng khẳng, sợ rằng bản thân mình sẽ phải chịu thiệt.

Không ngờ, Vệ Lan lại âm thầm tìm đối tượng một mình, nghe cô kể thì điều kiện của đối phương không tệ. Còn trẻ mà đã có nhà, có xe, ba mẹ vẫn còn khoẻ mạnh, nghề nghiệp cũng khá tốt. Tất nhiên mẹ Vệ không ảo tưởng rằng Vệ Lan sẽ kiếm được một chàng rể làm ông chủ lớn. Trong lòng bà hiểu rõ, những người như vậy sẽ không phù hợp với gia đình bà, Vệ Lan về nhà người ta nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi, khúm rúm đi lấy lòng bọn họ, cảm giác thấp hơn một bậc. Cậu Tôn Vĩ này, điều kiện tài chính rất phù hợp, so với nhà Vệ Lan thì cao hơn một chút, nhưng lại không quá cao, về sau cuộc sống của vợ chồng son cũng không phải bận tâm quá nhiều, người lớn hai bên, hiện tại vẫn chưa cần bọn chúng chăm sóc.

Mẹ Vệ vừa nghe thấy Tôn Vĩ muốn tối thăm liền vô cùng vui mừng, đồng ý ngay, hẹn Vệ Lan tối mai dẫn Tôn Vĩ về nhà ăn cơm. Mẹ Vệ Lan hưng phấn khuơ tay múa chân, lên sẵn thực đơn tối mai, chỉ sợ không đợi được mà đi chợ ngay trong đêm nay.

Ba Vệ Lan cũng rất vui, mặc dù ông vẫn nói là muốn Vệ Lan tìm một người mà cô thực lòng yêu mến, nhưng trong lòng ông vẫn mong cô sẽ kiếm được một người vừa yêu cô vừa có điều kiện thật tốt, có ông bố nào lại mong con gái mình sẽ chịu khổ đây? Lần này thì tốt rồi, bạn trai của Vệ Lan rất được, mẹ cô rất vui, cuộc sống của ông tốt cuộc cũng có thể yên ổn rồi. Ở trước mặt bạn bè, họ hàng, cũng có thể hãnh

Chớp mắt một cái đã tới ngày mai, Vệ Lan bước lên xe của Tôn Vĩ, len lén nhìn ra ghế sau, không thấy bất kỳ quà tặng nào, cô nghĩ bụng chắc là quà để ở sau cốp, không để ý thêm nữa. Chờ đến khi tới cổng khu nhà cô, đi ngang qua quầy trái cây, Tôn Vĩ chợt dừng xe lại.

"Sao vậy? Sao không lái xe vào?"

Tôn Vĩ chỉ vào quầy trái cây, nói: "Anh mua ít hoa quả."

Vệ Lan ngẩn người, thốt lên: "Anh chưa mua quà cho ba mẹ em sao?"

Tôn Vĩ thản nhiên nói: "Chưa, vì vậy bây giờ anh mới đi mua đây."

Vệ Lan không nói nổi nữa, cô thực sự không biết phải nói gì, chẳng lẽ lại đứng trước mặt mọi người hét lên, anh thật phân biệt đối xử, quà cô tặng ba mẹ anh thì hơn một ngàn tệ, mà anh, chỉ mua giỏ trái cây đáng giá 100 tệ tặng ba mẹ cô.

Da mặt cô mông, không dám làm vậy. Cô thật bội phục Tôn Vĩ, những lời đó cô căn bản không dám nói ra, anh lại ngang nhiên nói một mạch, làm một mạch, da mặt người này, rốt cuộc làm bằng gì vậy?

Vệ Lan mặt đỏ bừng, nhìn Tôn Vĩ tự nhiên cầm giỏ trái cây đi vào nhà mình. Cô chưa nói qua với ba mẹ chuyện mình mang quà gì tới tặng ba mẹ Tôn Vĩ, cho nên khi ba mẹ cô thấy anh mang quà đến, cũng không có vẻ gì là không hài lòng, ngược lại ấn tượng đối với Tôn Vĩ không tệ, cảm giác giống như đón tiếp “con rể” vậy.

Tôn Vĩ là một người rất tự nhiên, da mặt lại không hề mỏng, vừa bước vào cửa đã luôn miệng gọi “ba”, “mẹ”, hai vị phụ huynh nghe thấy cười không khép miệng lại được. Vệ Lan nhìn bộ dạng kia của anh, đột nhiên cảm thấy anh rất đối trá, vô cùng hoảng hốt, tại sao cô lại nói chuyện yêu đương với người như thế này chứ?

Cô đã không thể dùng câu “Đàn ông không chú trọng tiểu tiết” để an ủi bản thân nữa. Tôn Vĩ không phải là không hiểu chuyện, không hiểu lễ nghi mà làm như vậy, anh là cố tình. Trên thực tế, anh là một người tinh ranh hơn nhiều, không thể so sánh với loại phụ nữ chả suy nghĩ gì như cô.

Anh vĩnh viễn chỉ mời cô đến quán cơm nhỏ, bữa ăn cùng lắm chỉ mười mấy tệ. Cô vừa mở lời muốn mời khách, đã lập tức quay đầu xe, lái tới nhà hàng cao cấp. Cửa hồi môn của cô, đến cả cái đèn ngủ anh cũng đã tính toán kỹ lưỡng. Anh dẫn cô đi xem đồ nội thất, nói với cô là mình đã lựa chọn những thứ đó, ngụ ý, chính là muốn cô mua làm của hồi môn, đưa về nhà anh. Nhưng anh lại hoàn toàn không đề cập tới việc sẽ đưa nhà cô bao nhiêu tiền sinh lễ, căn nhà của anh liệu sau này có ghi tên của Vệ Lan vào không. Cô cảm thấy không cần phải nghĩ nữa, chắc chắn sẽ giống như Từ Tịch Tịch và Đường Tiểu Mạn nói, anh ta sẽ không bao giờ chia một nửa căn nhà cho cô. Còn về phần sinh lễ, với tính cách của Tôn Vĩ, nói không chừng sẽ đem qua mấy ngàn tệ, coi như có chút tấm lòng. Mấy thứ anh ta chọn trúng, tính sơ sơ cũng đã tới năm, sáu vạn rồi. Anh ta đã tính toán khôn khéo như vậy, chỉ sợ tiền lấp đặt Vệ Lan cũng phải chi ra.

Cũng như hôm nay, cô mua quà hết một ngàn tệ, thu về cũng chỉ được một trăm tệ, mặc dù cô biết mình hơi thế tục, mọi chuyện đều không nên

đem tiền ra so đo, nhưng Tôn Vĩ làm như vậy, cô không thể không thế tục, không thể không so đo. Cô đột nhiên cảm thấy, bản thân không còn một chút hứng thú lấy người đàn ông này, bây giờ còn chưa kết hôn đã như vậy, đợi sau này về nhà anh ta, sợ rằng cho dù hai người ngồi ăn cùng bàn, thì anh ta ăn cơm cô uống nước, anh ta ăn thịt cô nhai rau. Trong lòng người đàn ông này, vĩnh viễn chỉ có mình anh ta.

Trong bữa cơm, bốn người thì ba người kia trò chuyện vui vẻ, chỉ có mình Vệ Lan là một bụng tâm sự, ăn không ngon miệng, trong lòng cô đang dần nổi lên một quyết định.

Ăn xong cơm tối, ba mẹ Vệ Lan liền bảo hai người bọn họ ra ngoài đi dạo, tăng thêm tình cảm. Vệ Lan cùng Tôn Vĩ đi dạo ở công viên trước nhà, ở đây cây cối mọc rất nhiều, rất tốt cho người già tập thể dục buổi sáng, trẻ em cũng rất thích nơi này, vì bên trong có một ít đồ chơi trẻ em.

Tôn Vĩ nhìn thấy xích đu, liền kéo Vệ Lan đến đó, đứng ở phía sau cô đẩy xích đu.

"Honey, hôm nay em làm sao vậy, hình như không được vui lắm?" Tôn Vĩ vừa đẩy xích đu, vừa nói.

Vệ Lan suy nghĩ trong bụng, tôi mất hứng như vậy không phải là do anh sao. Nhưng ngoài miệng chỉ lạnh nhạt nói: "Không có gì."

"Thật sự không có gì?" Tôn Vĩ kéo xích đu lại, bước ra trước mặt Vệ Lan, hỏi.

"Đúng vậy, em có chuyện muốn nói." Vệ Lan thấy anh gặng hỏi, định nói thẳng ra, "Em có chút thất vọng về anh."

"Hừm, nói anh nghe."

"Có phải anh cảm thấy ba mẹ em với ba mẹ anh không giống nhau nên anh đối xử cũng không giống nhau không? Em tới nhà anh mua quà gì, còn anh mua cái gì tới vậy? Nếu không phải là trước cửa nhà em có quây trái cây, không lẽ anh định đến tay không sao? Bộ dạng lúc anh dẫn em đi mua quà cho ba mẹ anh đâu rồi, sao anh không mua đồng quà tới ra mắt ba mẹ em?" Vệ Lan cảm thấy những lời mình vừa nói rất thô tục, nhưng cô sợ nếu mình không nói ra, sợ sẽ tức chết mất.

Tôn Vĩ đối mặt với lời chất vấn của Vệ Lan, có chút bối rối, suy nghĩ một lúc mới nói ra: "Anh nghe em nói ba mẹ em là người rất hoà nhã, cho nên mới nghĩ không cần phải chú ý tới mấy thứ quà cáp kia. Em cảm thấy những thứ quà em mua quá đắt, anh sẽ đem tiền trả lại cho em."

Vệ Lan đặt chân xuống đất, đứng bật lên, hét lớn: "Vấn đề bây giờ không phải là tiền, là do thái độ. Chẳng lẽ ba mẹ anh không hoà nhã sao? Vì vậy em mới phải mua một đồng đồ như thế để tới lấy lòng ba mẹ anh à? Chưa chắc, ba mẹ em cũng giống ba mẹ anh, đều là người đàn ông hoàng, không thích những lễ nghi khách sáo. Vậy tại sao anh lại đối đãi khác nhau như thế hả? Hay trong lòng anh nghĩ rằng, ba mẹ em chỉ xứng đáng nhận những thứ rẻ tiền, còn ba mẹ anh mới là cao quý?" dd,l.q.d

Vệ Lan nói thẳng một mạch, nói cho đến khi mặt Tôn Vĩ đỏ bừng, tức giận không thốt nên lời. Anh không ngờ được, Vệ Lan bình thường cái gì cũng tốt, ai ngờ được cũng giống những người phụ nữ ngoài kia, đem mọi thứ tính toán chi li đến thế.

Vệ Lan thấy anh không nói gì, biết là anh chột dạ, dù sao lời khó nghe cũng đã nói ra khỏi miệng, nói cho rõ ràng mọi chuyện đi: "Còn nữa, anh cả ngày tính toán của hồi môn của em, mua cái gì, kiểu dáng ra sao, cũng là anh tính toán hết, đây là của hồi môn của em, anh tính làm gì? Anh đã tính toán của hồi môn như vậy thì em cũng tính tiền sính lễ với anh, theo quy tắc, ba mươi tám ngàn, năm vạn tám, tám vạn tám, cao hơn nữa em không

nói, chúng ta không cần thiết chạy theo phong trào. Ba mức cơ bản đó, cho anh chọn."

Tôn Vĩ vừa nghe số tiền sinh lễ, nhỏ giọng nói: "Tiền sinh lễ cũng chỉ là một tập tục thôi, có cần thiết phải nhiều như vậy không?"

Vệ Lan tức giận, cắn răng nói: "Đúng vậy, tiền sinh lễ là một tập tục, vậy của hồi môn cũng là một tập tục mà, mua nệm cao cấp như thế để làm gì, điều hoà, TV LCD cũng không cần thiết. Những thứ anh chọn, tính ra cũng phải năm đến sáu vạn, cùng là tập tục tại sao anh chỉ đem mấy ngàn đến còn em lại phải mua những mấy vạn? Nói cho anh biết, anh đưa bao nhiêu tiền sinh lễ, em sẽ mua của hồi môn từng đó, anh đưa mấy ngàn tệ cũng được, em sẽ mua một chút bát đĩa, chăn ga gì đấy, cùng lắm thì đem tân hôn ngủ trên sàn nhà."

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan càng nói càng hăng, rống lên: "Nhà là do anh bỏ tiền ra mua, cái đó em không tính sao?"

"Nhà kia em có phần sao?" Vệ Lan không nhịn một câu, nhanh miệng nói lại, "Được, anh đến văn phòng nhà đất ghi tên em vào giấy chứng nhận đi, em liền chi 20 vạn mua đồ cưới."

"Em càng nói càng kỳ cục." Tôn Vĩ tức giận đá vào xích đu một cái, "Không ngờ, em cũng giống những người phụ nữ khác, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến tiền, em kết hôn với anh hay là mua bán trao đổi vậy?"

"Không nên nói như vậy, đều như nhau cả thôi, nếu không phải anh quá phận, tính toán cặn kẽ như vậy, tôi cũng sẽ không tính toán với anh. Nói cho anh biết, bây giờ phụ nữ ai cũng như thế cả thôi, muốn tìm một người khác sao, anh còn chưa có phúc đó."

Vệ Lan gào xong, bỏ lại Tôn Vĩ ngồi ở đó, cũng không thèm quay đầu lại, một mạch đi về nhà. Đã bao lâu rồi cô không cãi nhau với người khác

nhỉ? Lần trước, mẹ cô ép cô lấy Thẩm Lai Phong, cô cũng không nặng lời như vậy.

Từ Tịch Tịch luôn gọi cô là một con thỏ, luôn để mặc cho người khác xoa tròn bóp méo, nhưng cần phải nhớ một điều, nếu làm con thỏ nổi giận lên, nó cũng có thể cắn người, hôm nay cô đã hung hăng cắn cho Tôn Vĩ một cái.

Bên này, Vệ Lan cắn Tôn Vĩ một cái, còn bên kia, Từ Tịch Tịch lại cảm thấy mình bị Tô Bách cắn cho một cái. Bởi vì, Tô Bách đi xem mắt.

Mặc dù lúc học đại học, Tô Bách đã có hai người bạn gái, nhưng cô luôn nghĩ rằng Tô Bách với bọn họ sẽ không đi tới đâu. Hơn nữa, lúc đó cô còn chưa bị vấn đề hôn nhân làm cho đau đầu, bên cạnh luôn có ong bướm vây quanh, Tô Bách nho nhỏ kia, căn bản cô không để tâm tới.

Tình hình bây giờ lại không giống lúc đó nữa, cô bỗng nhiên cảm thấy, lần này Tô Bách sẽ làm thật. Tuổi của anh bây giờ cũng nên nói đến chuyện hôn nhân rồi. Anh là một người đàn ông tốt, tuyệt đối sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt, đi xem mắt người ta chính là muốn tìm đối tượng kết hôn, cho nên Tô Bách – tài sản riêng của cô, rất nhanh sẽ nằm trong túi của người phụ nữ khác. Điều này làm cho Từ Tịch Tịch rất căng thẳng, những năm qua, Tô Bách luôn đóng vai trò là cái lớp dự phòng của cô, anh lại còn hoàn thành rất tốt nhiệm vụ. Bây giờ, chiếc lớp dự phòng đó lại có ý định bỏ chạy, đến cạnh người phụ nữ khác làm cái lớp chính thức, không muốn treo lơ lửng trên cành cây của Từ Tịch Tịch nữa.

Từ Tịch Tịch ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng lại kêu to: Tô Bách ơi Tô Bách, anh chạy đi mất rồi, em biết đi đâu tìm cái lớp dự phòng tốt như vậy nữa đây?

Tô Bách đang cùng đối phương ăn cơm, chọt hắt xì một cái, anh lúng túng nghĩ thầm, chẳng lẽ là Từ Tịch Tịch đang nhắc anh?

Anh đã cùng cô gái kia qua lại rồi, cũng không mặn không nhạt nói chuyện yêu đương với nhau. Từ Tịch Tịch đã nhiều lần đề nghị muốn gặp qua cô gái đó, nhưng Tô Bách cự tuyệt.

Hỏi anh tại sao, anh nói: "Anh sợ cô ấy gặp em sẽ cảm thấy tự ti, thôi vậy, cô ấy là một cô gái nhỏ, không có trái tim cứng rắn như em."

Từ Tịch Tịch tức đến muốn hất cốc nước trên tay vào mặt anh, nhưng lại nghĩ, bây giờ người ta không còn là người theo đuổi mình, làm việc lỗ mãng như vậy, nói không chừng, làm bạn cũng không được nữa. Nghĩ tới đây, Từ Tịch Tịch đành nhịn xuống, sống mũi có chút cay. Tiểu tử này, mới gặp người ta có vài lần, đã bắt đầu bảo vệ đối phương, xem ra nếu còn tiếp tục như vậy, chẳng bao lâu nữa, anh sẽ còn để mắt tới cô.

Từ Tịch Tịch bỗng nhiên cảm thấy, mình cũng nên nói lời tạm biệt với Tô Bách, anh đã trở thành Chu Mịch thứ hai, cô không nhất thiết phải lưu luyến.

Cô không nói ra bốn chữ “không gặp lại nữa”, cũng không nói “tạm biệt”, nhưng từ hôm đó trở đi, cô xoá hết tất cả những thứ liên quan tới Tô Bách. Cô để số điện thoại cùng QQ của Tô Bách vào danh sách đen, những nơi Tô Bách thường xuyên qua lại, Từ Tịch Tịch sẽ không bao giờ tới nữa. Ngay cả nhà hàng cô và Tô Bách hay ăn, cô cũng không đến nữa. Cô muốn bắt đầu tìm kiếm một cái lớp dự phòng mới, hoặc là tìm kiếm một cái lớp chính thức, nhanh chóng gả ra ngoài.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 19: Không thể cách rời

Từ sau khi cãi nhau với Tôn Vĩ, Vệ Lan liền tự động hạ chức bạn trai của anh ta xuống làm bằng hữu, mặc dù không chính thức nói chia tay, nhưng Vệ Lan đã quyết định, tuyệt đối sẽ không lấy anh ta. Còn về khoản đầu tư tốn kém kia, cứ coi như cô đang đi trên đường thì gặp phải cướp đi.

"Gần đây cậu làm sao vậy, ngày nào cũng về nhà sớm." Đường Tiểu Mạn nhìn ra điếm không đúng.

"Cậu ấy a, nhất định là bị cái tên Tôn Vĩ kia bỏ rơi rồi, nếu không đã sớm đi hẹn hò rồi." Từ Tịch Tịch coi như là nói đúng một nửa.

Vệ Lan không quan tâm đến mấy lời nói bóng gió của Từ Tịch Tịch, ngoại trừ lúc bị ép đến bước đường cùng, cô mới nói năng lỗ mãng với người, còn lại lúc bình thường, cô đều nhin: "Đúng vậy, bọn mình chia tay rồi." Thậm chí là ai bỏ rơi ai, cô cũng lười phải giải thích.

"Tại sao?"

"Bởi vì tính cách không hợp nhau."

"Mình thấy là do quan điểm không giống nhau. Nói đi, rốt cuộc hôm đó anh ta tới nhà cậu đã xảy ra chuyện gì?" Từ Tịch Tịch lập tức có thể đoán ra điếm mấu chốt.

Vệ Lan liếc mắt, ném ra một câu kinh điển: "Tay không bắt sói."

Đường Tiểu Mạn không hiểu, nhìn chăm chăm cô: "Có ý gì? Anh ta đi tay không tới nhà cậu hả?"

"Không phải, có mua một lãg trái cây, nực cười ở chỗ là mua ở ngay cổng khu nhà mình."

Từ Tịch Tịch vỗ tay một cái, cười nói: "Người đàn ông này, mình thật sự bái phục anh ta, thời buổi bây giờ đàn ông dám coi phụ nữ là đồ ngốc để đùa bỡn không còn nhiều."

Vệ Lan tự giễu, cô chính là kẻ ngốc đó, hơn nữa, còn bị Tôn Vĩ đùa bỡn vui vẻ. Nghĩ lại lúc mình hào hứng đi vào trung tâm thương mại mua quà cho ba mẹ anh ta, thật là nực cười, chuyện như vậy mà rơi vào tay Đường Tiểu Mạn hoặc Từ Tịch Tịch, Tôn Vĩ sẽ bị chửi một trận cho mà xem, nếu anh ta còn dám trả treo lại, nói không chừng còn bị Từ Tịch Tịch đánh cho một trận. Anh ta nhất định là đang cười thầm trong bụng, cô sao lại ngốc đến như vậy, đã bị người ta bán đi còn vui vẻ giúp người ta kiếm tiền.

Cô vẫn luôn tin rằng "một điều nhịn chín điều lành", nhưng mà Tôn Vĩ đã giúp cô hiểu ra, nếu còn tiếp tục giữ vững đạo lý này, nhất định cô sẽ phải chịu thua thiệt cả đời, còn bị người ta ở sau lưng xem thường.

"Không ngờ, đoạn tình này của cậu lại ngăn ngủ đến như vậy, đáng lẽ nên đợi đến sau sinh nhật của cậu, nhận xong quà của anh, đến lúc đó đá anh ta còn chưa muộn." Từ Tịch Tịch tiếc nuối nói.

Quà? Vệ Lan thầm cười mỉa trong bụng, cô dám đánh cược, cho dù lúc sinh nhật của cô, hai người vẫn chưa chia tay, chắc chắn Tôn Vĩ cũng không tặng quà cho cô. Cùng lắm cũng chỉ mời cô đến quán nhỏ ăn cơm, nhiều lắm là hai món, coi như tiệc chúc mừng sinh nhật cô. Cô hiểu rõ, trong bụng anh ta nghĩ là cô đang với cao, chịu thiệt là đáng đời.

Không ngờ, lần này Vệ Lan đoán sai rồi, chuyện xảy ra khác hoàn toàn so với dự liệu của cô. Hôm sinh nhật cô, Tôn Vĩ đã sớm gửi tin nhắn chúc

mừng sinh nhật, còn đặt một bó hoa hồng đến công ty, tặng hoa cho Vệ Lan ngay trước mặt toàn bộ nhân viên trong phòng, khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

Vệ Lan cảm thấy đúng là chuyện là, người keo kiệt như Tôn Vĩ đang tặng quà cho cô, đây có phải là mơ không?

Chuyện làm cho Vệ Lan bất ngờ còn ở phía sau. Sau khi tan làm, Tôn Vĩ mạnh mẽ kéo Vệ Lan lên xe, lái đến một nhà hàng tây sang trọng, anh nói là mình đã đặt chỗ ở đó, muốn cùng Vệ Lan chúc mừng sinh nhật. Vệ Lan nhìn phòng ăn sang trọng, xem ra còn cao cấp hơn so với nhà hàng lần trước, nhìn giá ở trên thực đơn, một bữa ăn có thể thu lại toàn bộ những thứ đã bỏ ra trước đó, đúng là đang mơ mà.

Cô rất muốn hỏi xem Tôn Vĩ đang làm cái gì, nhưng lại không nói nên lời. Nhìn bộ dạng tự nhiên của Tôn Vĩ, rất giống bạn trai cô. Đúng vậy, bọn họ còn chưa nói chia tay, trên danh nghĩa, hai người quả thật vẫn đang hẹn hò. Vậy hôm đó cái gã có ý nghĩa gì đây? Tôn Vĩ giống như hoàn toàn không nhớ chuyện gì, đối với cô vẫn hỏi han, săn sóc tận tình.

Vệ Lan ngửi thấy mùi "âm mưu" ở đây, trực giác nói cho cô biết, bữa cơm này của Tôn Vĩ nhất định là có mục đích khác. Cô định sẽ im lặng theo dõi diễn biến, để xem rốt cục anh muốn làm trò gì.

Ai ngờ mãi cho đến lúc ăn cơm xong, đồ tráng miệng cũng đã ăn xong, Tôn Vĩ vẫn chỉ nói mấy lời ngọt ngào, không có yêu cầu gì quá đáng. Vệ Lan bị anh ta làm cho hồ đồ, xem ra lát nữa trở về phải hỏi ý kiến hai vị tham mưu mới được.

Lúc này, Tôn Vĩ đột nhiên lấy một vật từ trong túi ra, đẩy tới trước mặt Vệ Lan. Vệ Lan nhìn vật kia, là một hộp trang sức. Tim cô đập mạnh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, quả nhiên, Tôn Vĩ có mục đích khác. Cô đã đoán đúng, nhưng cô không ngờ được rằng, Tôn Vĩ sẽ cầu hôn cô.

Vệ Lan ngay cả mở hộp cũng không làm, trực tiếp đẩy trả về phía Tôn Vĩ. Đùa sao, cô đã quyết định chia tay với anh ta, sao có thể tiếp nhận chiếc nhẫn cầu hôn đó chứ? Mặc dù cô có hơi ngốc, nhưng cũng không ngốc đến nỗi sẽ vì viên đá nhỏ kia mà chịu khổ cả cuộc đời. Có quý cũng nhìn ra được, đồng ý gả cho Tôn Vĩ, đây không phải là quyết định sáng suốt gì.

Tôn Vĩ cười nói: "Tại sao lại không nhận? Đây là quà sinh nhật anh tặng em."

Vệ Lan vội vàng xua tay: "Không cần, ăn cơm là đủ rồi, món quà đó quá đắt tiền."

Tôn Vĩ mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền, không phải là nhẫn kim cương. Vệ Lan lúc này mới nhìn kỹ, cái hộp này lớn hơn so với hộp đựng nhẫn, cô thật là hồ đồ, rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra. May chưa nói ra cái gì, nếu không thì xấu hổ chết mất.

Tôn Vĩ học theo điệu bộ của nam chính trong phim, cầm sợi dây chuyền lên, đi vòng ra sau lưng Vệ Lan, đeo lên cổ cho cô, vừa đeo vừa nói: "Đây là món quà anh cùng ba mẹ lựa chọn, bọn họ nói, đây là quà tặng cho con dâu tương lai, em không thể từ chối nha."

Vệ Lan đang ngẩn người, cô bị hành động của Tôn Vĩ làm cho bối rối, nhất thời không ứng phó kịp, ý định chia tay cứ như vậy bị sợi dây chuyền kim cương kia bóp chết từ trong trứng nước. Cô cảm thấy, sau này mình có chết, cũng là chết vì tham.

Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch thấy Vệ Lan đi tới khuya mới về nhà, trên cổ lại có thêm sợi dây chuyền, lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

"Thấy chưa, mình đã nói mà, phụ nữ nói chia tay là chuyện như cơm bữa, ngàn vạn lần đừng tin là thật." Từ Tịch Tịch cố ý nói lớn với Đường Tiểu Mạn trước mặt Vệ Lan.

"Đương nhiên, chỉ cần đàn ông chịu chi, chắc chắn sẽ gây ấn tượng với phụ nữ." Đường Tiểu Mạn cũng cười nói.

Vệ Lan bị hai người bọn họ làm cho lúng túng, cầm túi xách lên, chạy như bay về phòng, đóng cửa lại vẫn còn nghe tiếng cười lớn của hai người phụ nữ kia.

Từ Tịch Tịch luôn cười nhạo Vệ Lan quá mềm lòng, thật ra, so với Vệ Lan, cô cũng chẳng hơn là bao. Lần trước nổi nóng cãi nhau với quản lý, kết quả cô đổi việc, đổi sang làm trợ lý giám đốc. Được mấy ngày, tin đồn đã lan khắp công ty. Một mỹ nữ đi làm trợ lý giám đốc, tám chín phần sẽ là làm vợ bé người ta, không thể nào thoát khỏi cửa ải đó được

Những lời này Từ Tịch Tịch đã nghe rất nhiều rồi, nghe đến phát chán luôn. Dù sao, đi tới đâu cô cũng trở thành kẻ thù của phái nữ, nếu thực sự để ý lời nói của bọn họ, chắc cô đã mệt chết từ lâu rồi.

Mặc dù trời sinh cô đã là kẻ thù của phụ nữ, nhưng cùng lắm cũng chỉ là trong phòng làm việc thì thềm to nhỏ một chút, không có việc gì lớn, chỉ là người phụ nữ trước mặt này, thật làm cô nhức đầu.

Cô gái này là Chung Nghị Phương, đối tượng hẹn hò, bạn gái đương nhiệm của Tô Bách. Giờ phút này, cô ấy đang ngồi đối diện với Từ Tịch Tịch trong quán cà phê. Lúc mới gặp cô, Từ Tịch Tịch sợ hết hồn, không phải cô ấy vì Tô Bách mà đến đây hỏi tội cô chứ. Nhưng nghĩ lại, cô với Tô Bách chưa từng hẹn hò, cũng không nhắn tin qua lại, người phụ nữ này ăn giấm chua có phải là quá mức lợi hại không.

Chờ sau khi Chung Nghị Phương nói rõ mục đích của mình, Từ Tịch Tịch quả thật chuyển từ hơi e dè sang thành báỉ phục rồi. Người phụ nữ này, có lẽ là đã coi Từ Tịch Tịch cô thành đối thủ cạnh tranh, nhưng cô gái này lại hoàn toàn trái ngược với những người phụ nữ khác, cô tìm đến đối

thủ cạnh tranh, tuyệt đối không phải là muốn so sánh, mà ngược lại, cô ấy vô cùng thành kính muốn —— bái sư.

Đúng, không sai, Từ Tịch Tịch không nghe nhầm, Chung Nghị Phương nói rõ ràng, cô muốn bái Từ Tịch Tịch làm thầy. Nói trắng ra là, cô muốn biết, làm sao để Tô Bách thích cô, anh ấy thích những chỗ nào, cô muốn thay đổi bản thân để hoàn hảo với anh, khiến cho Tô Bách đối với cô nhất kiến chung tình.

Ma lực của tình yêu thật vĩ đại. Từ Tịch Tịch âm thầm cảm thán trong lòng, cũng ngạc nhiên với sức quyến rũ của Tô Bách, mùa xuân của tên mập kia tới rồi sao? Không chỉ Từ Tịch Tịch động lòng với anh, còn có cô gái khác vĩ đại hơn, sẵn sàng thay đổi theo hình mẫu của anh. Đạo này, làm bác sĩ được ưa chuộng thật!

Đứng trước yêu cầu của Chung Nghị Phương, Từ Tịch Tịch không biết phải trả lời như thế nào. Cô chưa từng gặp qua chuyện này, hoàn toàn không có kinh nghiệm để ứng phó. Cô thậm chí còn hi vọng là Chung Nghị Phương đến tìm cô để gây sự, đối phó với loại phụ nữ như vậy, cô kinh nghiệm đầy mình, đến một giết một, đến hai giết cả hai.

Bây giờ cô nên nói gì đây? "Chung tiểu thư, tôi thấy cô không cần phải làm như vậy đâu, Tô Bách đã đồng ý nói chuyện yêu đương với cô, chứng tỏ anh ấy thích con người của cô, cô cần gì phải biến mình thành con người khác?"

Chung Nghị Phương trời sinh đã là một thực nữ, nếu như Vệ Lan là kiểu người dịu dàng, ngây ngô, Chung Nghị Phương lại là người thành thật, nếu không cô đã không kể hết chuyện của cô và Tô Bách cho Từ Tịch Tịch nghe, kể tường tận đến nỗi Từ Tịch Tịch thấy rằng nếu mình còn nghe nữa, cảm giác tội lỗi sẽ càng lúc càng tăng cao.

"Tôi với Tô Bách, thật ra là do tôi chủ động theo đuổi anh ấy. Anh ấy nói với tôi, sợ dĩ anh ấy đi xem mắt là vì muốn quên cô, nhưng anh ấy không muốn tổn thương tôi, cho nên sau khi chúng tôi chia tay ở buổi xem mắt, cũng không phát triển gì thêm." Chung Nghị Phương bình thản kể lại, giống như đang kể chuyện của người khác.

Từ Tịch Tịch mắng thầm Tô Bách trong bụng, đúng là chỉ biết hại con gái nhà người ta, mở miệng không nói được cái gì, bây giờ anh muốn cô nói với cô gái này như thế nào đây? Nói cách nào cũng không thích hợp.

"Sau khi về nhà, tôi mới suy nghĩ kỹ lại những lời anh nói, tôi cảm thấy anh là một người chân thành, biết chịu trách nhiệm. Hơn nữa, nói thật là tôi rất thích anh ấy, vừa gặp đã yêu. Cho nên, ngày hôm sau tôi hẹn gặp anh ấy, nói với anh ấy là tôi đồng ý làm bạn gái anh ấy, giúp anh ấy từ từ quên cô."

"Đã như vậy, cô còn muốn biến thành một người giống như tôi làm gì, chẳng lẽ cô hi vọng mỗi lần nhìn thấy cô, anh ấy đều nhớ đến hình bóng tôi sao?"

Chung Nghị Phương cúi đầu, nhắm mắt lại. Có thể nhìn thấy được cô không muốn, nhưng vì theo đuổi tình yêu, cô phải dùng cảm làm mọi việc. Cô nhắm mắt suy nghĩ một lát, rồi ngẩng đầu lên, cười khổ nhìn Từ Tịch Tịch: "Tôi cũng không biết tại sao mình lại muốn làm như vậy nữa. Nhưng tôi cảm thấy, nếu mình không biến thành một người giống cô, thì ngay cả cơ hội làm bạn gái anh ấy, tôi cũng không có được. Tôi tình nguyện làm vật thể thân, không cần anh ấy phải nhớ đến con người thật của tôi. Tôi muốn đánh cuộc một lần, Từ tiểu thư, cô có thể giúp tôi được không? Coi như giúp Tô Bách, dù sao anh ấy cũng là bằng hữu nhiều năm của cô."

Chung Nghị Phương nhẹ giọng khẩn cầu, mặc dù Từ Tịch Tịch không hề cảm động trước hành động "vĩ đại" này một chút nào, nhưng nhìn vẻ mặt lương thiện của cô gái này, cô không nỡ mở miệng mắng người. Cô không đành lòng, nhưng cũng không muốn đồng ý, cô thật sự làm như vậy không

phải là đang hại cả hai người sao? Nếu Tô Bách không yêu con người cô ấy, vậy sau này bọn họ sẽ không hạnh phúc. Ngay bản thân cô cũng sẽ mang gánh nặng này suốt đời.

Tô Bách tại sao lại trở nên không có đầu óc như vậy, làm ra loại chuyện này. Lúc học đại học, anh đã từng dùng chiêu này, đã yêu đương với người ta mấy năm trời rồi mà vẫn chưa chết tâm với cô, bây giờ còn muốn sử dụng lại chiêu đó sao? Trò này dùng một lần là được rồi, còn muốn làm nhiều lần nữa? d`L)Q.Đ

Từ Tịch Tịch tức tối, vừa lấy điện thoại ra vừa nói: "Để tôi gọi điện thoại cho Tô Bách, chuyện này phải nói rõ ràng mới được. Cô không thể chịu uất ức một mình như vậy."

Chung Nghị Phương vừa nghe Từ Tịch Tịch muốn gọi cho Tô Bách, không thèm để ý đến hình tượng, vội vàng đứng lên, giật lấy điện thoại của Từ Tịch Tịch, khẩn trương nói: "Đừng, đừng gọi cho anh ấy, nếu anh ấy biết tôi làm như vậy nhất định sẽ chia tay với tôi. Coi như cô cho tôi một cơ hội, được không? Để tôi thử một lần, nếu như thất bại tôi cũng không hối hận."

Từ Tịch Tịch nhìn dáng vẻ yếu đuối của Chung Nghị Phương, trong lòng thở dài, bây giờ là thời đại nào vậy, tại sao nữ chính phim Quỳnh Dao lại chạy ra đời thực vậy? Cô phải làm sao đây, chuyện tình cầu huyết cứ vây quanh cô, lần trước một kẻ điên Trương Định Trữ đã làm cô đủ thảm rồi, lần này lại là một người phụ nữ không có đầu óc, Tô Bách, rốt cuộc anh còn muốn gây bao nhiêu phiền toái cho em đây?

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 20: Thua cả ván bài

Từ sau khi Tôn Vĩ tặng Vệ Lan sợi dây chuyền kia, không chỉ mình Vệ Lan mà ngay cả Từ Tịch Tịch cũng thay đổi cách nhìn về Tôn Vĩ, cô còn thỉnh thoảng nói tốt đôi lời về anh.

Ngược lại, Đường Tiểu Mạn lại thờ ơ lạnh nhạt, một câu của cô đánh trúng vấn đề: "Đầu tư một khoản nhỏ, mục đích là vì khoản hồi đáp lớn."

"Mặc kệ mục đích của anh ta là gì, ít nhất người ta cũng đã đầu tư, còn hồi đáp hay không là do Vệ Lan quyết định, nếu một ngày nào đó, Vệ Lan không còn hứng thú nữa thì sẽ chia tay với anh ta, coi như khoản đầu tư đó vô ích rồi."

"Cậu yên tâm, nếu thật sự có ngày đó, anh ta nhất định sẽ lấy lại sợi dây chuyền, sau đó đem đầu tư cho người khác." Đường Tiểu Mạn nằm ở trên sofa, chỉ chỉ, "Cậu nhìn đi, nhìn bộ dạng nhẹ dạ cả tin của Vệ Lan, đủ thấy khoản đầu tư này thành công như thế nào."

Từ Tịch Tịch nhìn theo hướng tay của Đường Tiểu Mạn, cô nhìn thấy Vệ Lan đang hí hửng mang nước trái cây từ phòng bếp đi ra, không khỏi thở dài một cái, Đường Tiểu Mạn thật xuất thần.

Trong lòng Vệ Lan đang có một loại cảm giác không nói lên được. Thật ra thì Tôn Vĩ ngoại trừ việc thích tính toán ra, những thứ còn lại đều ổn. Nhậ nhệ, cờ bạc, gái gú, những thứ này đều không dính phải, cũng không có hứng thú. Bạn bè xấu cũng không nhiều, tan sở, nếu không phải có hẹn với cô thì sẽ về thẳng nhà, rất ít khi cùng đám huynh đệ nhậ nhệ tới sáng, điện thoại cũng không bao giờ không liên lạc được.

Vệ Lan chắc chắn sau khi kết hôn, Tôn Vĩ sẽ là một người chồng tốt trong mắt người ngoài. Nhưng phải đứng ở vị trí của cô mới có thể cảm nhận được, tính toán chi li mọi thứ dù là nhỏ nhất nhất như Tôn Vĩ, làm sao người ta có thể chịu nổi. Vệ Lan buồn phiền với tuổi của mình, qua năm nay, cô đã bước sang tuổi 29, đến lúc đó, con mắt mọi người nhìn cô chỉ có thể là một dạng. d2lqd Phụ nữ đến tuổi đó, thêm một tuổi hay chỉ là vài tháng, tâm lý cũng thay đổi rất nhiều. Nhưng ngoài tính xấu đó ra, những thứ khác của Tôn Vĩ, Vệ Lan đều rất hài lòng.

Đôi lúc Vệ Lan phân vân, nên hi sinh tình yêu vì bánh mì, hay là bỏ qua bánh mì, dành cho mình một chút tình yêu?

Tôn Vĩ không nghĩ giống cô, anh nghĩ rằng sợi dây chuyền kia đã giúp anh nắm chặt Vệ Lan trong lòng bàn tay, anh không muốn chờ đợi nữa, bởi vì thời gian càng dài, kinh phí đầu tư càng lớn. Anh muốn sinh nhiều con, càng nhanh càng tốt, càng nhiều càng tốt. Cho nên ngày hôm đó, anh nhanh chóng hành động.

Anh hẹn Vệ Lan đi ăn cơm, mặc dù không bằng nhà hàng hôm trước, nhưng so với quán cơm thường tới đã là cao cấp hơn không ít. Nhưng anh không hề sốt ruột, anh nghĩ đây chỉ là một khoản đầu tư trước hôn nhân, sau này hồi đáp sẽ tới, để ý chút tiền này làm gì chứ.

Vệ Lan thấy tính tình anh thay đổi, không làm ra bộ dạng nghèo kiết xác kia nữa, trong lòng rất vui mừng. Chỉ là, việc làm cô vui còn ở phía sau.

Ăn cơm xong, hai người uống trà, nói chuyện. Vệ Lan xoa bụng, vừa định nói giỡn là mình ăn no thế này, chắc không đứng dậy đi nổi. Tôn Vĩ đã giống như lần trước, lấy một cái hộp trong túi áo ra.

Lần này Vệ Lan cẩn thận hơn, cô nhìn cái hộp thật kỹ, xác định không phải là hộp nhẫn, lúc này mới thở phào. Nhưng lại lập tức nghi ngờ, Tôn Vĩ ba lần bảy lượt lấy lòng cô, tuyệt đối không đơn giản chỉ là muốn cô vui.

Có câu, gian sơn dễ đổi, bản tính khó dời, anh chi hào phóng như vậy, nói là không có mục đích gì, người đơn thuần như Vệ Lan cũng không tin nổi.

Tôn Vĩ đưa cái hộp cho Vệ Lan, bảo cô mở ra. Vệ Lan mở ra xem, bên trong là một cái lắc tay, rất tinh xảo. Nhưng cô lại không dám nhận, chỉ sợ nhận cái này xong, tương lai mình sẽ phải trả lại nhiều hơn.

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan do dự, trực tiếp đưa tay lấy chiếc lắc trong hộp ra, đeo vào tay cho Vệ Lan, miệng cười tươi.

Vệ Lan mất tự nhiên, hỏi: "Tại sao lại tặng em lắc tay?"

"Em là bạn gái của anh, tặng đồ cho em không được sao?" Tôn Vĩ làm vẻ đương nhiên. Nếu như lúc bắt đầu anh đã biểu hiện như thế này, Vệ Lan đã không cùng so đo như vậy.

"Đây là lắc bạc à?"

"Bạch kim, Bạc sao có thể xứng với em." Tôn Vĩ bất ngờ khen Vệ Lan.

Vệ Lan không hiểu nổi, hết kim cương lại sang bạch kim, rốt cuộc anh bị ma nhập hay là bị cô mắng cho tỉnh rồi?

Vệ Lan quyết định im lặng, cô muốn nghe thử xem, Tôn Vĩ sẽ nói những gì.

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan nhận lắc tay, vui mừng ôm lấy cô, cười nói: " Kể từ khi yêu em, anh cảm thấy mỗi ngày đều hạnh phúc hơn so với trước kia."

Vệ Lan nghe những lời anh nói, nổi hết cả da gà, bất chợt rung mình một cái.

Tôn Vĩ thấy Vệ Lan không có phản ứng gì với điều anh nói, nghi ngờ nhìn cô: "Em không có cảm giác đó sao?"

Vệ Lan nghĩ thầm: tất nhiên là không có. Nhưng lời đó sao có thể nói ra trước mặt anh, cô chỉ miễn cưỡng cười một tiếng rồi gật đầu một cái, lại cảm thấy hình như gật đầu chính là đồng ý với câu hỏi của anh, lại vội vàng lắc đầu.

Tôn Vĩ mừng rỡ cười lớn: "Được rồi, không cần giải thích, anh hiểu rõ ý em mà. Em nhất định là cũng giống anh, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Vệ Lan, chúng ta cùng nhau lưu giữ hạnh phúc như thế này nha? Có được hay không?"

"Lưu giữ như thế nào?" Vệ Lan không suy nghĩ gì, trực tiếp hỏi.

"Anh đến nhà em thưa chuyện nha?" Ý tứ của Tôn Vĩ chính là muốn đến nhà Vệ Lan xin cưới. Theo phong tục, nhà trai phải đến nhà gái một chuyện, tốt nhất là đi cùng trưởng bối trong nhà, mang theo một ít lễ vật, như vậy hà gái mới đồng ý gả con gái. Về phần sính lễ, đồ cưới các loại, đợi hai nhà gặp nhau cùng bàn bạc rồi mới đưa ra quyết định.

Vệ Lan nghĩ thầm, quả nhiên anh ta nói ra rồi, cũng biết là anh ta sẽ không vô duyên vô cớ bỏ ra khoản tiền kia, lấy tiền từ trong túi của Tôn Vĩ còn khó hơn móc tiền của ông chủ. Anh ta nói như vậy, ý là muốn cầu hôn cô. Dù sao Vệ Lan cũng không mong anh ta sẽ cầu hôn cô giống như trong phim truyền hình, móc nhẫn từ trong túi ra, quỳ xuống cầu hôn cô trong một khung cảnh lãng mạn, như vậy không thực tế một chút nào, nếu như nhẫn không vừa thì biết làm sao?

Nhưng trong khung cảnh hiện tại, Tôn Vĩ đột nhiên tập kích cô, cô không ngờ tới chuyện này, đành phải cho anh một đáp án mơ hồ, hi vọng Tôn Vĩ có thể nghe ra ý tứ trong đó.

"Chuyện này, không gấp được. Hơn nữa, không phải là câu đó nên để nhà gái nói sao?"

"Ai nói mà chẳng giống nhau, một bên nói ra, một bên đồng ý, như vậy là được rồi, lo gì là nhà trai hay nhà gái nói?" Tôn Vĩ nói vậy làm Vệ Lan cảm thấy hơi lo lắng, cả buổi tối, ngoại trừ cười ra, cô không nói được gì.

Đêm hôm đó về đến nhà, Đường Tiểu Mạn đang ngồi xem TV ở phòng khách với Từ Tịch Tịch. Vệ Lan cảm thấy buồn bực trong người, liền đem những điều Tôn Vĩ vừa mới nói kể lại cho hai người.

"Nói như vậy là anh ta muốn dùng một cái lắc tay để giải quyết chuyện hôn nhân của hai người?" Đường Tiểu Mạn dùng giọng điệu chanh chua hỏi lại.

"Cũng không thể coi là giải quyết, chỉ là muốn đến nhà mình thừa chuyện." Vệ Lan vừa nói vừa đem lắc tay tháo ra, vật này giống như gông xiềng trói buộc cô lại.

Từ Tịch Tịch không nói gì, nhưng vừa nhìn thấy chiếc lắc tay liền nắm lấy cổ tay Vệ Lan, nói: "Cái hộp đựng vẫn còn chứ?"

Vệ Lan gật đầu, lấy hộp từ trong túi xách ra.

Từ Tịch Tịch chỉ nhìn thoáng qua đã ném trả lại cho Vệ Lan, kéo cô từ ghế sofa về phòng của mình. Đường Tiểu Mạn cảm giác có chuyện vui liền đi theo hai người.

Từ Tịch Tịch kéo ngăn kéo ra, lấy ra một hộp trang sức, mở ra xem, bên trong có một sợi dây chuyền kim cương. Tuy kiểu dáng không giống của Vệ Lan, nhưng vỏ hộp thì giống nhau như đúc.

"Nhãn hiệu này giống với sợi dây chuyền của cậu, mình nghĩ chắc là mua ở cùng một nơi." Từ Tịch Tịch lúc nhìn thấy hộp dây chuyền của Vệ Lan đã cảm thấy rất quen mắt, hôm nay nhìn thấy cái lắc tay, cô liền nhớ ra.

Vệ Lan nhìn kỹ, đúng là cùng một nhãn hiệu. Nhưng như vậy thì nói lên điều gì?

Từ Tịch Tịch thấy Vệ Lan đến đây vẫn chưa hiểu ra, lại lấy ra một chiếc hộp khác, lần này là một chiếc lắc tay cùng hiệu. Vệ Lan càng xem càng thấy hồ đồ, trực tiếp hỏi: "Như vậy là sao, ý cậu là lắc tay cùng dây chuyền cùng một nhãn hiệu, vậy thì sao?"

"Vấn đề không phải ở chỗ cùng nhãn hiệu, mà là, cái vòng tay này căn bản không phải bỏ tiền ra mua. Dây chuyền này là một anh chàng tặng cho mình, lúc anh ta tặng mình dây chuyền cũng đưa luôn cái lắc tay."

Vệ Lan càng nghe càng không hiểu, nói như vậy, Từ Tịch Tịch cũng có một bộ dây chuyền và lắc tay cùng nhãn hiệu với cô, điều đó nói lên cái gì? Chẳng lẽ cô ấy biết giá tiền, biết rằng nó không phải là đồ tốt hoặc nó là đồ giả? Không phải vậy chứ, Từ Tịch Tịch trước nay nhận được rất nhiều quà, cho tới bây giờ vẫn không có cái gì là đồ rẻ tiền.

"Cậu vẫn chưa hiểu sao?" Từ Tịch Tịch vô lực hỏi.

Vệ Lan bĩu môi, lắc đầu một cái, nói như thế làm sao cô hiểu được.

Đường Tiểu Mạn bước lên vỗ vào đầu Vệ Lan một cái, mắng: "Ngu ngốc, ý của hồ ly tinh là Tôn Vĩ bỏ ra một khoản đầu tư, nhưng lại thực hiện hai vụ làm ăn."

"Không được gọi mình là hồ ly tinh." Từ Tịch Tịch chỉ chỉ Đường Tiểu Mạn, nói: "Để mình nói tiếp."

"Dây chuyền này đúng là Tôn Vĩ bỏ tiền ra mua, nhưng cái lắc tay này là quà mà cửa hàng tặng khi mua sợi dây chuyền, nói trắng ra, nó chính là tặng phẩm. Lần trước gây gỗ với cậu, anh ta dùng sợi dây chuyền để xin lỗi. Nhưng lại không đưa cái lắc tay cho cậu. Bây giờ anh ta nói muốn đến nhà cậu thưa chuyện, lúc này cái lắc tay tặng phẩm này mới có đất dụng võ."

Rõ ràng là bỏ một khoản tiền ra, lại đưa cho cậu hai lần, để cậu tưởng là anh ta bỏ tiền ra mua hai lần. Nói như vậy cậu đã hiểu chưa?"

"A, hiểu!" Vệ Lan nghe xong thì ngẩn người ra, "Nhưng cũng có thể là anh ấy mua hai lần mà. Có lẽ cửa hàng anh ấy đến không có hoạt động đó."

Từ Tịch Tịch thấy Vệ Lan vẫn cứng đầu, tức giận đến mức muốn đánh cô, lớn tiếng mắng: "Ngu ngốc, không thể như vậy, nhãn hiệu đó chỉ mở một cửa tiệm ở chỗ chúng ta. Chắc chắn anh ta tới đó mua."

"Vậy cũng có thể là hoạt động đó đã kết thúc." Vệ Lan vẫn không muốn tin.

"Đây là truyền thống của bọn họ, không phải thỉnh thoảng mới có, bây giờ vẫn đang thực hiện. Nếu cậu không tin, sáng mai có thể tới đó hỏi thử, hỏi xem có phải anh ta mua sợi dây chuyền được tặng lắc tay không."

"Vòng tay này không rẻ, là bạch kim ."

"Nhưng chỉ là 750 (~ly: vàng 18K, 75%Au), cậu đúng là dễ bị lừa, người ta nói đây là bạch kim, cũng không phải là bạch kim, tiểu thư, hai thứ này khác nhau." Từ Tịch Tịch cất hộp trang sức vào ngăn kéo, liếc mắt nhìn Vệ Lan.

Vệ Lan quay đầu, thấy Đường Tiểu Mạn cũng đang dùng ánh mắt đó nhìn cô, cảm thấy rất nhức đầu. Tôn Vĩ này, thỉnh thoảng muốn nhìn anh ta giống người một chút cũng không được.

"Cậu còn để anh ta tới nhà thưa chuyện không?" Đường Tiểu Mạn hỏi.

"Không biết, mình chưa đồng ý với anh ta."

"Vậy cậu muốn chia tay với anh ta sao?" Từ Tịch Tịch lại hỏi.

Vệ Lan ghen lời, vấn đề này, cô chưa nghĩ tới, vì một cái lắc tay mà chia tay, hình như không ổn lắm, cô không thể nói như vậy được. Cô mới đưa anh về ra mắt ba mẹ, trong nháy mắt đã náo loạn đòi chia tay, đừng nói là Tôn Vĩ không chịu, ba mẹ cô nhất định cũng sẽ không đồng ý.

Cô có thể tưởng tượng ra, sau khi ba mẹ cô nghe xong những lời này sẽ phản ứng như thế nào, nhất định là sẽ cố gắng khuyên nhủ: "Con đừng soi mói như vậy nữa, tuổi cũng không còn nhỏ, đừng so đo từng chút một, phải nhìn về hướng lâu dài. Nếu con chia tay với Tôn Vĩ, con có thể bảo đảm sẽ tìm được một người tốt hơn Tôn Vĩ sao?"

Vệ Lan cũng đang tự hỏi, người tiếp theo thật sự có thể tốt hơn Tôn Vĩ không? Cuộc sống không thể lưu lại kết quả rồi làm lại giống như chơi game, một lần đưa ra quyết định sai, có thể sẽ huỷ diệt cả cuộc đời của mình. Cô đã không còn là thiếu nữ mới ra trường, không còn nhiều thời gian để thử nữa. Cô không có nhiều thời gian, cũng không có nhiều người để từ từ chọn. Cô cảm thấy mình đang chơi một ván cờ, chỉ một lần đặt cược này sẽ quyết định nửa đời sau của cô.

Một lần sơ sẩy, thua cả ván cờ.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 21: Tan rã

Một lần sơ sẩy, thua cả ván cờ. Từ Tịch Tịch thật sự muốn đem những lời này nói với Chung Nghị Phương. Lúc cô tới phòng tập thể dục đã thấy Chung Nghị Phương đang thở hổn hển trên máy chạy bộ, người đầy mồ hôi.

Từ Tịch Tịch biết là cô ấy đi theo mình tới đây, nhất định là cô ấy cũng đăng ký một lớp với cô. Làm sao phải chịu khổ sở như vậy chứ, rõ ràng không phải là người hay vận động, mới chạy mấy bước mặt đã trắng bệch ra rồi, vừa nhìn đã biết tiểu thư khuê các, sao lại phải vì một người đàn ông thối mà chịu uất ức chứ.

Chung Nghị Phương nhìn thấy Từ Tịch Tịch, cười gượng gạo, nũng nịu nói: "Là Tô Bách nói cô rất thích vận động, tôi cũng muốn thử qua một chút."

Tô Bách, Tô Bách. Thế giới của cô gái này chỉ tồn tại một mình Tô Bách, ngoài ra không còn ai hết. Mọi người thường nói rằng phụ nữ khi yêu đều mù quáng, xem ra tình yêu làm cho Chung Nghị Phương mờ mắt rồi.

Tất nhiên nếu chỉ là đụng mặt nhau ở lớp tập thể dục thì Từ Tịch Tịch đã không có ý kiến gì. Nhưng khi cô thấy Chung Nghị Phương ở nơi làm việc của mình, cô cảm thấy như mình bị ma nữ ám rồi. Cô gái này lại có thể chạy tới chỗ làm của cô, trở thành đồng nghiệp của cô, thật là thần thông quảng đại.

"Đây là công ty của ba tôi, tôi tới đây để thực tập." Chung Nghị Phương chỉ ngây ngô nói một câu đã thành công chọc tức Từ Tịch Tịch. d2.lq,d Cô

cảm thấy Tô Bách thật không biết điều, danh môn tiểu thư không cần, lại thích người đã yêu đương không ít như cô, một người được mệnh danh là “xe công cộng” trong miệng người khác, có phải anh không còn tỉnh táo nữa không. Mặc dù Từ Tịch Tịch tự nhận là thủ tiết như ngọc, chưa từng vượt rào cùng những người đàn ông kia. Chẳng lẽ Tô Bách không phải đàn ông? Chẳng lẽ anh không ngại việc cô từng nắm tay, hôn môi vô số người sao?

Chung Nghị Phương ở trước mặt cô, một chút dáng vẻ thiên kim tiểu thư cũng không có, ngược lại suốt ngày cẩn thận, khép nép chạy phía sau lưng cô, bảo là muốn đi theo cô học hỏi thêm.

Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, quản lý đã trực tiếp giao Chung Nghị Phương cho cô, cô còn có thể nói gì thêm, chẳng lẽ lại làm ầm thêm một trận với quản lý, rồi sau đó bị sa thải? Như vậy ai còn dám thuê cô làm việc nữa?

Nhưng cô nhìn thấy Chung Nghị Phương, sẽ nhớ tới Tô Bách, sẽ nghĩ tới việc bọn họ hẹn hò sau khi tan làm, cùng nhau ăn cơm, cùng nắm tay nhau tản bộ, rồi hôn môi dưới ánh trăng.

Nghĩ đến đó, Từ Tịch Tịch cảm thấy như có hàng ngàn con kiến đang bò trên người, không biết nên phản ứng ra sao, Chung Nghị Phương không phải là đến để học tập cô mà là cố ý tới để làm cô buồn nôn.

Vì vậy cô hẹn gặp Tô Bách, hung hăng mắng cho anh một trận, lôi tất cả những lời khó nghe trên đời ra dùng một lần cho hết.

"Rốt cuộc anh và Chung Nghị Phương xảy ra chuyện gì vậy? Chuyện tình cảm của hai người tại sao lại lôi em vào?"

Tô Bách lạnh lùng nói: "Là cô ấy đơn phương muốn như vậy, anh không bắt buộc cô ấy, cũng không bắt cô ấy làm những việc đó. Nếu như cô ấy

làm phiền tới em, anh sẽ nói với cô ấy, bảo cô ấy sau ngày cách xa em một chút."

Từ Tịch Tịch tức giận không kiềm chế được, giơ tay tát cho Tô Bách một cái, mắng: "Từ bao giờ anh trở nên máu lạnh như vậy, con gái nhà người ta là thật lòng với anh, anh không nhìn thấy sao? Anh bị mù à?" d,Đ

Tô Bách Căn không để ý tới cái tát kia, thậm chí cũng không thèm sờ mặt mình: "Vậy thì sao, không phải em cũng đối xử với anh như vậy sao, còn dám chỉ trích anh. Vì em, anh suýt nữa thì mất mạng, em cũng chỉ rơi vài giọt nước mắt."

Từ Tịch Tịch lạnh cả người, ngã khụy xuống ghế, giọng run run: "Vậy anh muốn học theo em sao? Muốn tìm một cô gái để trả thù sao?"

"Không có, anh chỉ đơn giản là muốn nói chuyện yêu đương, muốn thử chấp nhận cô ấy, anh không hề có ý định biến cô ấy thành bản sao của em, chỉ là muốn thử yêu cô ấy. Tất cả chuyện này là do cô ấy tự mình quyết định, chuyện thành ra thế này không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu anh được. Không phải em luôn nói, lỗi không phải do em mà là do những anh chàng kia quá si mê em, tại sao đến lượt anh, quan điểm của em lại thay đổi thế?"

Từ Tịch Tịch nghe Tô Bách nói mà không thốt nên lời, không sai, Từ Tịch Tịch cô làm sao có tư cách chỉ trích người khác, cô luôn tự cho là mình sống phải đạo, không bao giờ làm gì có lỗi với người khác, hiện tại Tô Bách chỉ là làm lại những việc cô đã từng làm trước kia, cô làm sao có thể mở miệng chỉ trích, nói người ta khốn kiếp đây?

Nếu dám thì cô đúng là loại phụ nữ lẳng lơ trong miệng người khác, không biết tự kiểm điểm bản thân.

"Đúng vậy, em cũng không phải dạng tốt đẹp gì, người thanh cao như anh cần gì phải học theo em, sao không cùng người yêu anh sống bình yên

qua ngày. Về nói với cô ấy, sau này đừng tới tìm em nữa, đừng xuất hiện trước mặt em nữa, nghe rõ chưa?"

Vệ Lan cũng giống Từ Tịch Tịch, hét lớn vào mặt Tôn Vĩ: "Về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa." Nhất là khi Tôn Vĩ không mời mà ôm một đồng hồ, tự nhiên chạy tới nhà cô.

Hôm đó, Vệ Lan vừa về đến nhà đã nhận được điện thoại của ba cô, nói rằng Tôn Vĩ đang ở nhà cô, bảo cô nhanh về nhà. Cúp điện thoại, Vệ Lan chạy về phòng sau đó xoay người chạy một mạch ra cửa, lúc đi thang máy xuống lầu, trong đầu cô hiện ra một ý niệm không tốt chút nào. Mấy hôm trước anh ta nói muốn tới nhà cô thưa chuyện, cô chỉ qua loa đáp lại cho xong. Đồ ngốc đó không phải là chạy tới muốn xin cưới chứ?

Vệ Lan sợ đến nhũn chân ra, thang máy vừa mở cửa đã chạy thục mạng ra khỏi thang máy, đúng lúc va phải Đường Tiểu Mạn đang đi vào, không nói nhiều liền lôi cô ra xe, bảo cô lái đến nhà mình.

Dọc trên đường đi, nghe qua miêu tả của Vệ Lan cùng với suy đoán của mình, Đường Tiểu Mạn cảm thấy, nếu đây thực sự là thật, thì Tôn Vĩ đúng là cực phẩm siêu cấp vô địch, anh ta muốn dọa chết người sao? Hoặc là muốn người ta kinh ngạc không thốt nên lời?

"Anh ta sao lại tự biên tự diễn như vậy?"

"Thật ra thì lúc hẹn hò, đều là anh ta tự biên tự diễn, mình không biết là do ma sai quỷ khiến gì lại đi đồng ý với anh ta." Biết vậy Vệ Lan đã không đồng ý, cô phát hiện ra lúc hai người hẹn hò, hình như chỉ có một mình Tôn Vĩ tự biên tự diễn.

Bây giờ, người có thể chịu được tính cách của anh ta, chắc có lẽ cũng chỉ còn một mình Vệ Lan, cho nên anh ta mới vội vàng muốn nắm cô trong lòng bàn tay, ngộ nhỡ bỏ lỡ thì biết tìm đâu ra loại phụ nữ ngu xuẩn như vậy?

Một người phụ nữ, chịu cùng một người đàn ông không phải là nghèo, đi ăn ở quán cơm nhỏ, lại còn vô cùng vui mừng, tuyệt đối chỉ còn tồn tại một mình cô.

Tài lái xe của Đường Tiểu Mạn tương đối tốt, cỡ xe H2 lớn như vậy, ở trong tay cô giống như một chiếc xe nhỏ nhắn khéo léo, nháy mắt đã tới cửa nhà Vệ Lan. Vệ Lan không kịp nói "Cám ơn", đã nhảy xuống xe. Đường Tiểu Mạn giữ tay cô lại, hỏi "Có muốn mình ở đây đợi cậu không?"

"Không cần, không cần."

"Cậu cẩn thận một chút, có chuyện gì thì gọi điện cho mình."

Vệ Lan vội vàng gật đầu, xuống xe, chạy thẳng lên lầu. Đường Tiểu Mạn đúng là khoa trương, Tôn Vĩ có thể ăn thịt cô hay sao, hưởng hồ, đây là nhà cô, còn có ba cô ở đó nữa.

Tôn Vĩ tất nhiên sẽ không ăn thịt Vệ Lan, nhưng ba của Vệ Lan lại vô cùng hận vì không thể ăn thịt anh ta. Người mặt dày như anh ta đúng là lần đầu tiên thấy. Ngay cả mẹ Vệ Lan cũng không thể tưởng tượng được, mặc dù bà biết có lẽ anh ta rất thích con gái mình, nhưng trẻ tuổi mà lỗ mãng như thế, đúng là làm người ta kinh ngạc.

Lúc đến nhà Vệ Lan, Tôn Vĩ chưa thể hiện ý đồ gì, chỉ nói muốn tới dùng bữa tối. Mẹ Vệ Lan lúc đó rất vui mừng, cảm thấy anh chàng trẻ tuổi này thật tốt, lại lễ phép, biết hiếu kính với trưởng bối, trong lòng rất vui mừng, không ngừng gấp thức ăn cho anh ta, làm ba Vệ Lan ở một bên lạnh nhạt ra mặt.

Ăn cơm xong, Vệ Lan còn chưa tới, ba người liền ngồi tán gẫu với nhau. Trò chuyện được một lúc, Tôn Vĩ bắt đầu lộ rõ ý đồ.

Mẹ Vệ Lan nghe xong, không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy quá mức vội vàng, mới đến nhà 2 lần đã nói đến chuyện kết hôn.

Ba Vệ Lan không vui, hỏi "Chuyện này, cậu đã thương lượng với Vệ Lan chưa?"

"Đã thương lượng qua, cô ấy đồng ý nên con mới tới." Tôn Vĩ nói dối một cách tự nhiên, hoặc có thể là, anh ta hoàn toàn không hiểu ý cô, bởi vì Vệ Lan quả thật không có trực tiếp từ chối. d2+lq.đ

"Nhưng Vệ Lan chưa từng nhắc qua chuyện này."

"Có thể gần đây cô ấy hơi bận nên quên mất. Không sao, một lát nữa cô ấy tới, để cô ấy nói lại rõ ràng cùng ba mẹ một chút."

Ba Vệ Lan rít mạnh một hơi thuốc lá, thật lâu mới phun ra, lại hỏi: "VẬY chuyện này ba mẹ cậu có biết không?"

"Bọn họ chưa biết, đợi sau khi ba mẹ đồng ý, con nói lại với bọn họ là được."

"Cậu không phải là hồ đồ chứ." Ba Vệ Lan kêu lên, "Ba mẹ cậu còn chưa biết, làm sao cậu có thể tới nhà chúng tôi thưa chuyện, kết hôn còn bao nhiêu chuyện, tại sao cậu lại không bàn qua với ba mẹ hả?"

Tôn Vĩ cảm thấy lời của ba Vệ Lan có chút kỳ quái, nhưng lại không dám phản bác, chỉ có thể nói ra: "Con cảm thấy kết hôn chuyện của hai người, sao phải liên quan tới người khác."

Vệ Lan mở cửa vào nhà, đúng lúc nghe được câu nói của Tôn Vĩ. Cô còn chưa hiểu rõ chuyện gì, đã thấy ba mình nhảy dựng lên trên ghế sofa, bộ dạng vô cùng tức giận. Mẹ Vệ Lan sợ lớn chuyện, vội vàng lại can ngăn chồng mình, bắt ông trở về chỗ ngồi.

Mặc dù ba Vệ ngồi xuống, nhưng lời không nên nói lại muốn nói ra: "Nếu như hai đứa kết hôn, không tốn một đồng, một cắc nào của ba mẹ hai

bên, hoàn toàn dựa vào mình, đấy mới gọi là chuyện của hai người. Còn nếu không làm được thì đừng nói loại chuyện vô dụng đó.

Tôn Vĩ cũng gập, há mồm định phản bác lại, Vệ Lan vội vàng chạy tới, nói: "Tại sao anh không nói gì đã chạy tới đây rồi?"

Ba Vệ giận dữ chỉ thẳng vào Tôn Vĩ nói: "Cậu ta là tới để thừa chuyện, cậu ta nói kết hôn là chuyện của hai người các người, không liên quan đến bọn ta."

"Tôi nói muốn cùng anh kết hôn sao?" Vệ Lan hỏi.

Tôn Vĩ khựng lại nói: "Hôm đó rõ ràng em đồng ý nha."

"Lúc đó tôi nói cái gì, anh có còn nhớ không?" Vệ Lan nhìn trên cao xuống, mắng, "Tôi căn bản không đồng ý lời cầu hôn của anh. Anh nói muốn tới nhà tôi thừa chuyện, tôi trả lời như thế nào hả? Tôi nói chuyện đó nên để bên gái nói trước, đúng không, anh còn nhớ rõ chứ?"

"Nhưng sau đó, anh nói chuyện này ai nói trước cũng được, chẳng phải giống nhau sao, em cũng không phản đối." Tôn Vĩ rất uất ức.

"Tôi không phản đối, nhưng cũng không đồng ý, tại sao anh có thể coi lời mình nói như là thánh chỉ, còn lời người khác chỉ là cái rắm vậy. Còn dám nói láo với ba mẹ tôi là tôi đồng ý. Nếu tôi đồng ý lại không nói trước chuyện này với ba mẹ mình hay sao?"

"Vậy rốt cuộc em có ý gì?" Tôn Vĩ cũng có chút giận dữ.

"Ý của tôi là, tôi sẽ không lấy anh, bây giờ, anh đã hiểu chưa. Có cần tôi phải nói rõ ràng ra như vậy hay không?"

"Em sẽ không lấy anh sao còn hẹn hò với anh?" Tôn Vĩ hoàn toàn phát bực, cái gia đình này, sao lại khó nói chuyện như vậy. Với điều kiện của

anh ta, muốn kết hôn với người như Vệ Lan, chẳng lẽ còn phải "Cầu xin" hay sao? Thật là tự cho mình đúng mà.

Ở trong mắt Tôn Vĩ, gia đình Vệ Lan đúng là không biết đúng sai còn trong mắt người nhà Vệ Lan, Tôn Vĩ chỉ là một kẻ tự cho mình là đúng. Vệ Lan vốn là định nhẹ nhàng nói chuyện chia tay với anh ta, không ngờ anh ta lại tạo ra một màn kịch như vậy, cô cảm thấy không cần thiết phải giữ thể diện cho anh ta nữa, trực tiếp nói: "Tôi hẹn hò với anh vốn là muốn hướng đến hôn nhân, đáng tiếc, anh lại không có thành ý. Anh làm mấy trò đó tưởng người khác không biết được sao?"

"Anh làm cái gì, Anh đập chân hai cái thuyền, hay là lừa tiền của em hả?" Tôn Vĩ đứng dậy, quát Vệ Lan.

Vệ Lan lấy hai hộp trang sức trong túi ném thẳng vào người Tôn Vĩ, không nói một lời.

Tôn Vĩ nhìn cái hộp, hiểu rõ vấn đề, trong phút chốc sắc mặt trở nên rất khó coi. Chuyện này, là do anh làm, không trách sao Vệ Lan lại tức giận được.

"Hừ, anh không đi làm kế toán đúng là phí, biết tính toán như vậy, chia tay với tôi rồi cũng không thể không kiếm được người khác tốt hơn." Vệ Lan mỉa mai nói.

Tôn Vĩ cầm hai hộp trang sức, mặt chuyển từ đỏ sang trắng, lúc sau lại từ trắng sang xanh, bộ mặt thật của anh ta Vệ Lan đã nhìn thấy rõ, còn lộ trần nó trước mặt ba mẹ mình. Anh ta có năm mơ cũng không ngờ tới, loại phụ nữ vừa nhìn đã thấy dễ bị lừa như Vệ Lan, sao lại có lúc thông minh như vậy. Nếu để anh ta gặp qua Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch, biết được sau lưng Vệ Lan có hai người bọn họ làm quân sư, anh ta sẽ hiểu, chết thảm như vậy, không phải là không thể.

Vệ Lan nhét những thứ Tôn Vĩ mang tới vào tay anh ta, chán ghét nói: "Đi nhanh đi, về sau đừng đến nữa."

Tối hôm nay Tôn Vĩ coi như đã chịu đủ nhục nhã rồi, cũng không muốn ở chỗ này lâu, đồ cũng không cầm lấy, chỉ cầm hai hộp trang sức, trực tiếp đi ra cửa, đóng sầm một tiếng lớn, làm ba mẹ Vệ Lan sợ hết hồn.

Miệng Vệ Lan hiện lên một nụ cười, cuối cùng cô cũng gỡ hoà được, cô đã làm cho Tôn Vĩ tức muốn chết. Hơn nữa cô còn biết, sau khi Tôn Vĩ về nhà, mở cái hộp đó ra còn tức giận hơn nhiều. Bởi vì, ở trong đó hoàn toàn trống không, đồ cô còn giữ đấy. Cô chỉ muốn thử một chút xem Đường Tiểu Mạn nói có đúng không, sau khi chia tay, Tôn Vĩ có lấy lại dây chuyền không.

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 22: Sống dở chết dở

Sau khi về đến nhà, Tôn Vĩ quả thật bị chọc giận đến gần chết, nhưng không phải là vì mấy hộp nữ trang kia giống như Vệ Lan tưởng tượng. Anh ta càng lúc càng quyết tâm, nhất định phải lấy cho bằng được Vệ Lan. Ngày hôm sau, anh ta mang theo hai vị cứu tinh là ba mẹ mình, cùng nhau tới nhà Vệ Lan thêm một lần nữa.

Ba mẹ Vệ Lan cứ đinh ninh rằng ba mẹ Tôn Vĩ sẽ không khác anh ta là mấy, vừa ích kỷ vừa khó dây dưa. Ngày hôm qua còn mượn người đông thế mạnh, đuổi được Tôn Vĩ ra khỏi nhà. Hôm nay cả nhà bọn họ rủ nhau chạy tới đây, nếu như bọn họ tới là để náo loạn, chỉ sợ nhà cô sẽ chịu thiệt mất.

Không ngờ, ba mẹ Tôn Vĩ lại trái ngược hoàn toàn với con trai, bọn họ đối với ba mẹ Vệ Lan vô cùng hoà nhã, vừa bước chân vào cửa đã không ngừng nói xin lỗi, còn quở trách Tôn Vĩ, nhận toàn bộ trách nhiệm là do con trai mình. Lại còn luôn miệng khen Vệ Lan, ba mẹ Vệ Lan nghe thấy những lời đó chỉ biết đỏ mặt ngại ngùng.

Ngày hôm qua gia đình cô đối xử với Tôn Vĩ như thế, hôm nay gặp mặt ba mẹ Tôn Vĩ, ba mẹ anh ta không những không trách tội, còn mắng Tôn Vĩ và khen Vệ Lan hết lời.

Suy nghĩ của mẹ Vệ Lan bây giờ rất phức tạp, ba mẹ chồng tốt như vậy, bà thật sự hi vọng con gái mình có thể gả vào nhà đó. Con gái bà bà biết, đừng thấy hôm qua cô mắng Tôn Vĩ té tát thế mà hiểu nhầm, đều là đóng kịch hết, thực ra nội tâm cô vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nếu gặp phải một bà mẹ chồng khó tính, chắc chắn sẽ bị bắt nạt đến chết.

Ba mẹ Tôn Vĩ nhìn qua đã biết là người tốt, lại rất thích Vệ Lan, gả vào nhà họ, nhất định Vệ Lan sẽ không phải chịu thiệt. Nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng của Tôn Vĩ, mẹ Vệ Lan lại chần chừ.

Hôm qua, sau khi Tôn Vĩ về, Vệ Lan đã kể lại hết toàn bộ chuyện của Tôn Vĩ cho ba mẹ mình nghe. Mẹ Vệ Lan không cần con rể quá giàu có, điều kiện như Tôn Vĩ, bà đã rất hài lòng. Nhưng, anh chàng này keo kiệt như vậy, lúc đang yêu đã đối xử với Vệ Lan thế này, chờ đến lúc cưới xong, chỉ sợ việc sẽ càng tệ hơn, gả con gái cho cậu ta không khéo không được hưởng phúc mà còn rước thêm một cục tức vào người. Bà nhất quyết không đồng ý chuyện hôn sự này.

Nhưng ba mẹ anh ta không ngừng khẩn cầu, vô cùng chân thành, Tôn Vĩ cũng không ngừng xin lỗi, hứa về sau sẽ không tái diễn nữa. Hi vọng ba mẹ Vệ Lan có thể cho anh ta thêm một cơ hội, cho phép Vệ Lan qua lại với anh. Hiện tại chuyện kết hôn chưa bàn tới, chỉ cần tiếp tục hẹn hò là được.

Ý kiến của ba mẹ Vệ Lan bắt đầu lung lay, chỉ có thể đẩy quyền quyết định lên người Vệ Lan: "Việc này, để con bé tự quyết định, chúng tôi cũng không tiện can thiệp."

Ba mẹ Tôn Vĩ vừa nghe xong, đã cùng nhau đưa mắt nhìn về phía Vệ Lan, mẹ của anh ta thậm chí còn tiến lên nắm lấy tay Vệ Lan, nói: "Vệ Lan à, con đừng so đo với nó, nó đúng là cái đồ không biết suy nghĩ, gây chuyện mà không nghĩ tới hậu quả, thật hồ đồ! Con tha thứ cho nó lần này đi, nếu sau này nó còn dám làm như thế nữa, bác sẽ đánh gãy chân nó."

Vệ Lan cảm thấy bản thân giống như đang bị bức tử. Nếu lúc này mà phản đối, cái mác "Gái lơ thì" cũng sẽ ám cô đến ngẹt thở. Nhưng đối tượng bây giờ cũng hết sức đau đầu. Chẳng lẽ không thể sống bình thản sao, yêu đương thế này đúng là mệt mỏi muốn chết.

"Cậu cứ như vậy thỏa hiệp à?" Từ Tịch Tịch tức giận chết, hùng hổ hỏi lại Vệ Lani.

Vệ Lani ngồi dựa vào ghế, ôm một cái gối ôm, không nói gì, mặc kệ cho hai người mắng mỏ, cô không muốn cãi lại. Cô biết bản thân mình đuối lý, cô bị người ta ức hiếp, cũng không có đủ kiên định, tóm lại, tất cả đều là lỗi của cô. Bây giờ, người ta có nói gì cô cũng không có lý do hay dũng khí để biện bạch một câu.

"Bi ai, thật bi ai." Đường Tiểu Mạn thở dài: "Làm gái ế sao lại đáng thương như vậy, cậu phải gả cho anh ta thật sao?"

"Việc này với gái ế không liên quan nha, đây đơn giản chỉ là vấn đề của Vệ Lani." Từ Tịch Tịch cũng là gái ế, theo nguyên tắc mọi người vì mình, mình vì mọi người, cô phải giải vây cho đồng bào gái ế. Người như Vệ Lani mới có thể làm ra việc thế này, mới có thể bị người ta xem thường.

Hai người bọn họ âm ỉ lên, Vệ Lani vẫn không nhiều lời, cô đặt cái gối xuống, nín nọt nói: "Đừng như vậy, coi như mình cho anh ta thêm một cơ hội, nếu anh ta vẫn tiếp tục như vậy thì sẽ không có lần sau nữa."

"Hừ." Cả hai đồng thanh.

"Thật. Các cậu không biết đâu, lúc ấy ba mẹ anh ta nắm tay mình khẩn cầu như thế, mình còn biết làm gì, lại đang ở trước mặt ba mẹ mình, mình không còn cách nào khác."

Từ Tịch Tịch lắc đầu, suy nghĩ một lúc, lại muốn chơi trò cũ: "Như vậy đi, cho bọn mình gặp anh ta đi, dạo này cực phẩm như thế không nhiều, gặp một chút xem sao."

"Gặp anh ta làm gì, để sau đó các cậu lại chế nhạo mình à." Vệ Lani hoảng hốt, từ chối.

"Hoặc thế này, chúng ta cùng nhau đi du lịch đi, ở cạnh nhau vài ngày, hai người cũng có thêm cơ hội để tìm hiểu nhau." Đường Tiểu Mạn đưa ra ý kiến.

"Cậu định đi du lịch sao?" Từ Tịch Tịch quay đầu lại hỏi Đường Tiểu Mạn.

"Đúng vậy, mình với Trình Quân định đi Hải Nam chơi, mùa đông rồi, đi Hải Nam phơi nắng thư giãn. Cậu với Tôn Vĩ cũng đi cùng đi, càng đông càng vui."

"Lấy đâu ra ngày nghỉ vậy, mình không giống cậu, muốn đi lúc nào là đi."

"Tết Nguyên Đán, có mấy ngày nghỉ lễ đó, không phải công ty các cậu định bắt người ta làm thêm đấy chứ."

"Sao lại đột nhiên hăng hái vậy, cậu với Trình Quân sắp kết hôn rồi, định hưởng tuần trăng mật trước à?" Từ Tịch Tịch kéo kéo tóc của Đường Tiểu Mạn, cười nói.

"Cậu cũng đi đi, mang Theo Tô Bách, vừa đúng ba cặp."

Từ Tịch Tịch nghiêm mặt, mắt tự nhiên nói: "Dẫn anh ấy đi cùng làm gì, muốn đi thì mình tự đi được, anh ấy là gì của mình mà mang theo?"

Đường Tiểu Mạn vừa nghe, liền biết bọn họ nhất định lại giận đối nhau rồi, cũng không miễn cưỡng nữa: "Được, vậy cứ coi như cậu là vệ sỹ của Vệ Lan, đi cùng để bảo vệ cậu ấy, được chưa?"

Lâu lắm rồi Vệ Lan không đi du lịch, quả thật cũng muốn đi thư giãn một chút, nhưng cô nghĩ rằng Tôn Vĩ nhất định sẽ không đồng ý. Dùng cái bụng hẹp hòi ấy ra tính toán, đi Hải Nam, ít nhất cũng phải mấy ngàn tệ, anh ta đồng ý mới là lạ.

Không ngờ, chuyện lạ vẫn có thể xảy ra, Tôn Vĩ thật sự đồng ý. Hơn nữa còn vô cùng thích thú, không hề lưỡng lự, đồng ý ngay. Càng bất ngờ hơn, ngày hôm sau, Tôn Vĩ nói với cô, chi phí chuyến đi này, cả phần của cô đều là anh lo.

Vệ Lan cảm thấy, hình như mọi chuyện lại giống như sau lần đầu tiên gây gổ, hình như mỗi lần cãi nhau xong, Tôn Vĩ lại nhin xuống một chút, trở nên vô cùng hào phóng. Dĩ nhiên cô không thể đoán ra được, người đứng sau chi tiền rốt cuộc là ai. Nếu cô biết, tiền du lịch là do ba mẹ Tôn Vĩ trả, nhất định cô sẽ vô cùng ngượng ngùng.

Tất cả đều chuẩn bị xong, năm người bọn họ bắt đầu lên đường. Đi du lịch nghỉ ngơi, tâm trạng của mọi người rất thoải mái, mọi ân oán đều ném sang một bên. d'd.lq/d Ấn tượng đầu tiên của Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch đối với Tôn Vĩ không tệ, tất nhiên các cô biết rõ, nhìn người không nên chỉ nhìn bằng vẻ bề ngoài. Huống hồ, chiến tích oanh liệt của anh ta các cô đều ghi tạc trong lòng.

Từ Tịch Tịch đột nhiên nghĩ tới Trương Định Trữ, lại nhìn Tôn Vĩ một chút, cô càng cảm thấy tình huống nguy hiểm cho Vệ Lan. Nếu trên đường đi du lịch, Tôn Vĩ đột nhiên nổi điên giống Trương Định Trữ thì các cô biết biết kiếm đâu ra Tô Bách để đỡ thay cho Vệ Lan một dao đây.

Lúc này, Từ Tịch Tịch mới nhận ra, trên đời này Tô Bách là độc nhất vô nhị. Vật gì cũng vậy, càng hiếm càng quý. Cô đã từng có được vật quý đó, chỉ tiếc, cô đã tự mình ném nó đi.

Từ Tịch Tịch không biết đã tự nhắc nhở bản thân bao nhiêu lần: không được hối hận, không được hối hận, thật ra thì, cô vẫn có chút hối hận.

Cô hối hận vì đã theo ý tên quý hẹp hòi Tôn Vĩ mà thay đổi kế hoạch ban đầu, đổi đoàn du lịch. Tất nhiên Đường Tiểu Mạn cũng chung suy nghĩ với cô. Vốn ban đầu là muốn đi xa thành thị, hoà mình vào thiên nhiên. Ý định

thì tốt đẹp như vậy, rốt cuộc lại bị hướng dẫn viên du lịch lôi đi khắp cửa hàng này sang cửa hàng khác, vẫn là không thoát nổi thành thị, ngược lại lại vô cùng thân thiết với nhau.

Những món đồ này, đối với những người chuyên dùng hàng hiệu như Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch thì đều không vừa mắt. Người khác còn đang chọn lựa đến hoa mắt, bọn họ đã dựa vào tường ngáp ngáp dài. d2.l'qd Hướng dẫn viên du lịch là một anh chàng trẻ tuổi, nhiệt tình chạy qua chạy lại, động viên họ mua thêm một chút, luôn miệng nói nếu bỏ lỡ sẽ rất hối hận.

Từ Tịch Tịch lườm anh ta một cái, không khách khí nói: "Đi theo đoàn của anh mới là hối hận đấy. Du lịch Hải Nam chính là tới mấy cửa hàng này sao? Biển đâu? Danh lam thắng cảnh đâu? Dù có là vì tiền hoa hồng, cũng không nên lộ liễu như vậy chứ."

Mặc dù trong lòng Đường Tiểu Mạn cũng nghĩ như vậy, nhưng cô không ngờ Từ Tịch Tịch lại dám to gan nói ra. Chỉ thấy anh chàng hướng dẫn viên du lịch mặt đỏ bừng, nói cà lăm không thành câu.

Từ Tịch Tịch phát tay một cái, ý nói: "Thôi, anh bạn thì cứ đi đi. Đừng đến làm phiền tôi là được."

Anh chàng hướng dẫn viên du lịch bị cô chặn họng, không những không tức giận, ngược lại lại vô cùng ngưỡng mộ. Đường Tiểu Mạn nhìn điệu bộ vua chúa của Từ Tịch Tịch, trong lòng cảm thấy vô cùng bội phục. Là phụ nữ, đôi khi bộ dạng cao ngạo một chút cũng có lợi. Nếu như là cô nói những lời đó, chưa chắc đã ra được phong thái như Từ Tịch Tịch.

Khác với hai cô, Vệ Lan lại rất vui, Từ Tịch Tịch luôn nói, Vệ Lan trời sinh đã là một người phụ nữ ngu ngốc. Chuyến du lịch lần này, từ đầu đến cuối Vệ Lan đều thích thú với mấy lời mời của hướng dẫn viên. Chọn chọn lựa lựa mấy món đồ tầm thường kia, còn gật đầu lia lịa như uống phải

thuốc. Tôn Vĩ cũng ở một bên chọn đồ với cô, dù sao Vệ Lan cũng tiết kiệm được khoản tiền phí du lịch nên khá dư giả để mua đồ lưu niệm, Tôn Vĩ nhân cơ hội đó chiếm ít tiện nghi, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Đến giữa chiều, rớt cuộc hướng dẫn viên du lịch cũng không chịu nổi kháng nghị của mọi người, đành phải bảo lái xe đưa mọi người đến bờ biển, cũng coi như giúp nhân sĩ đất liền trông thấy hình dáng của biển khơi.

Lần này, các cô gái đều không kiềm chế được, lập tức lấy đồ bơi đã chuẩn bị ra, không kịp đợi người khác liền chạy xuống nước. Vệ Lan thấy người đông như thế này, nếu mặc đồ bơi chạy khắp nơi sẽ rất xấu hổ, cô chỉ dám mặc một chiếc váy liền, làm điệu bộ thanh tú, chân giẫm giẫm nước sát bờ, chỉ huy Tôn Vĩ chụp ảnh cho mình.

Đường Tiểu Mạn mặc nguyên bộ đồ cũ, vừa thấy biển đã kéo Trình Quân xuống nước. Còn Từ Tịch Tịch thì đứng lại trên bờ bôi kem chống nắng, ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng bốn người kia đâu, trong lòng thầm mắng: quả nhiên là có đàn ông liền quên mất bạn bè, vừa tới nơi đã biển mất tâm không còn nhớ đến cô nữa.

Không sao, với khuôn mặt này của cô, còn sợ không có ai quan tâm đến cô sao. Ngay từ lúc cô vừa thay xong đồ bơi, mấy anh chàng trẻ tuổi trong đoàn liền chạy tới nói lời ngon tiếng ngọt, nịnh hót cô.

Từ Tịch Tịch cảm thấy bọn họ quá ồn ào, vô tình phá hỏng cảnh đẹp trước mắt, cô không hứng thú với nụ cười giả tạo của bọn họ, cô chỉ muốn xuống nước vui chơi. Có một anh chàng ở đội cứu hộ, so với mấy anh chàng kia khoáng đạt không kém là bao. Anh ta nhìn thấy người đẹp muốn xuống nước, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội đi theo cô, bọn họ tranh giành vị trí hộ vệ cho Từ Tịch Tịch còn náo nhiệt hơn lễ hội.

Từ Tịch Tịch quyến rũ cười nhẹ một tiếng, trấn an bọn họ: "Đừng làm ồn, trước hết để tôi tự mình xuống nước chơi một lát đã. Trong số các anh,

ai là người giàu nhất, người đó sẽ có cơ hội xuống nước cùng tôi."

Mấy anh chàng kia liền im lặng, giả bộ ngó lơ. Từ Tịch Tịch cười trộm trong bụng, bắt đầu đi về hướng biển.

Dĩ nhiên, cô cũng không dám bơi quá xa, chỉ dám chơi đùa ở vùng nước nông. Kỹ thuật bơi của cô không tính là cao siêu, ngày thường cũng ít khi luyện tập. Mỗi lần cô đến hồ bơi, thời gian dành để đối phó với người hâm mộ còn nhiều hơn thời gian cô bơi dưới nước, dần dà, cô mất hết hứng thú với bơi lội, đến bây giờ, công phu của cô chỉ đạt ở mức mè oà.

Chỉ là bơi ở biển khác xa so với bơi trong nhà, không khí thoáng đãng, mặt biển rộng lớn. Cô bơi được tầm 100m thì quay đầu lại, định bơi đến gần bờ thì tìm xung quanh xem, không biết Vệ Lan và Đường Tiểu Mạn chạy đi đâu rồi.

Chỉ là lúc vừa ngẩng đầu lên, hình ảnh nhìn thấy lại làm cô hoảng hồn. Trước mắt cô là bóng dáng của Tô Bách. Nhất định là do cô lớn tuổi mắt cũng kém theo, cố gắng nháy nháy mắt mấy cái, mở mắt ra, ảo giác đó vẫn còn, không hề thay đổi.

Mặc dù đứng cách xa, cô không nhìn thấy rõ mặt của người kia, nhưng với mối quan hệ gần ấy năm giữa cô và Tô Bách, cô dám khẳng định 99% người đó là Tô Bách. Cảm giác này chỉ xuất hiện khi người với người quen biết nhau đến trình độ, cho dù không nhìn thấy mặt người kia, nhưng dựa vào hình dáng cũng có thể dễ dàng nhận ra nhau giữa biển người.

Tô Bách còn đi cùng với người khác, là phụ nữ, điều này Từ Tịch Tịch có thể nhận ra, nhưng là ai thì cô không nhìn rõ. Nhưng trong đầu Từ Tịch Tịch liền hiện ra một cái tên, là Chung Nghị Phương. Hai người bọn họ là tình nhân, đi du lịch cùng nhau là chuyện rất bình thường. Nếu như người đó đúng là Tô Bách, nhưng cô gái đi bên cạnh lại không phải là Chung Nghị Phương, thì Từ Tịch Tịch cô quả thực không thể tin nổi đàn ông trên

thế giới này nữa. Bởi nếu có một ngày, người đàn ông si tình như Tô Bách cũng có thể bắt cá hai tay, vậy trên thế giới còn tồn tại người đàn ông nào chung thủy từ đầu tới cuối với một cô gái hay không?

Từ Tịch Tịch suy nghĩ đến thù người ra, chân tay cũng quên động đậy. Lúc này, đột nhiên lại có một cơn sóng đánh tới, tuy không phải là sóng lớn nhưng cũng đủ đánh cho Từ Tịch Tịch choáng váng đầu óc. Cô uống phải một hớp nước biển, bị sặc nước nên ho khan, không ngờ tình hình càng tệ hơn, nước biển liên tục hộc vào miệng, vào mũi cô.

Từ Tịch Tịch cảm thấy khó thở, chân tay khua loạn, muốn kêu cứu nhưng lại không thể phát ra âm thanh. Ý thức của cô bắt đầu hỗn loạn, không nhận thức được nguy hiểm của mình.

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 23: Mây đen che kín

Từ Tịch Tịch chết đuối, dĩ nhiên, ngay lúc này cô không ý thức được việc đó. Cô chỉ cảm thấy nước biển rất mặn, cô càng cố gắng nhổ ra, lại càng uống vào nhiều hơn. Giữa lúc đó, cô nghe thấy giọng của Tô Bách, vẫn giọng điệu xấu xa kia: "Không biết bơi thì ít ra ngoài làm chuyện xấu hổ đi, muốn đi quyến rũ đàn ông sao?"

Từ Tịch Tịch nghe thấy liền giơ tay lên muốn đánh anh, nhưng cánh tay cô lại nặng trĩu, không thể nâng lên nổi, thân thể bị người khác bế lên. Cuối cùng cô cũng có thể cảm nhận được không khí. Từ Tịch Tịch phun nước trong miệng ra, không ngừng ho sặc sụa.

Đã xảy ra chuyện gì, Từ Tịch Tịch cảm thấy rất mơ hồ, không thể nhớ nổi. Cô chỉ cảm thấy xung quanh mình có rất nhiều người đang nói chuyện, sau đó có người giữ lấy mặt cô, còn có người bấm vào nhân trung của cô, đau đến mức cô muốn hét toáng lên, rồi cô tỉnh lại.

Theo phản xạ cô ngồi bật dậy, mở to hai mắt ra, nhìn thấy đầu heo Tô Bách đang ở trước mặt mình. Bốn phía xung quanh đều là người đang đứng vây quanh, Vệ Lan chạy lên ôm lấy cô, khóc lóc: "Làm mình sợ muốn chết, Tịch Tịch, mình còn tưởng cậu sẽ chết đấy." Nói dứt lời, còn rơi xuống vài giọt nước mắt không đáng một đồng. Nói không đáng một đồng là bởi vì con người Vệ Lan động một tý là khóc, nước mắt của cô có thể đáng bao nhiêu, nước mắt của Đường Tiểu Mạn mới đáng tiền.

Tất nhiên, Đường Tiểu Mạn sẽ không khóc, cô bước đến trước mặt Từ Tịch Tịch, đẩy Vệ Lan ra, cốc vào đầu Từ Tịch Tịch một cái: "Muốn làm gì

vậy, tự tử hả, sao bây giờ còn mở to mắt như vậy."

Từ Tịch Tịch cũng cảm thấy bị nhiều người nhìn thấy bộ dáng này rất xấu hổ, hơn nữa Vệ Lan còn ở một bên khóc lóc không ngừng, cô thật không biết nên trốn vào đâu, vội vàng đứng dậy. Mặc dù đầu còn hơi choáng váng, chân tay nhũn ra, nhưng cô vẫn cố gắng đi về xe.

Anh chàng hướng dẫn viên hết hoảng hỏi cô có làm sao không. Từ Tịch Tịch nhìn anh ta, lắc đầu một cái rồi tiếp tục đi.

Tô Bách chạy tới giữ cô lại, nói: "Cứ thế mà đi sao?"

"Không thì làm thế nào?" Từ Tịch Tịch tức giận nói. Trong lòng nghĩ, quản em nhiều thế làm gì, đi trông nom đại tiểu thư nhà anh đi.

"Đây là thái độ của em đối với ân nhân của mình à?"

"Hừ, em kêu anh cứu em sao? Anh đã nghe qua câu “Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng” chưa?"

"Đã nghe qua, coi như hôm nay Từ đại tiểu thư đã cho anh trải nghiệm thực tế rồi." Tô Bách tức giận, xoay người bỏ đi, nhưng lại thấy không cam lòng, một lần nữa lại quay lại, nhìn chăm chăm Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch phòng miệng, cũng nhìn chăm chăm Tô Bách, nhưng không nói lời nào.

Tô Bách không nhịn được, vẩy vẩy tay trước mặt cô: "Sao không nói gì, sợ anh đánh em à?"

Từ Tịch Tịch vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn Tô Bách đang tới gần, càng lúc càng gần, đợi đến khi Tô Bách chỉ còn cách cô vài centimet, cô liền cúi đầu xuống, túm lấy áo T – shirt của anh, không ngần ngại nôn ra hết.

Tô Bách không ổn, thật sự không ổn. Anh đã quen biết Từ Tịch Tịch hai mươi năm nay, cô vẫn thường xuyên mắng anh, còn sử dụng cả vũ lực, nhưng hành động ghê tởm như thế này, anh mới thấy lần đầu.

Anh thật sự muốn hét lên: "Muốn nôn tại sao không chạy ra biển mà nôn?" (~ly: may mắn hôm tới không định tắm biển :v)

Nhưng vô ích thôi, Từ Tịch Tịch nôn cũng đã nôn rồi, anh nói thì có tác dụng gì. Người đẹp nôn mửa trước mặt bao nhiêu người, hình ảnh này không biết là làm cho người ta thương xót hay là tự huỷ hoại hình tượng đây.

Mấy người Đường Tiểu Mạn nhìn thấy Từ Tịch Tịch nôn lên người Tô Bách, vừa muốn cười lại không dám cười, đành phải lên đỡ cô.

Từ Tịch Tịch rất hài lòng nhìn Tô Bách, ánh mắt kia giống như đang nói: "Thế nào, anh có thể làm gì em?"

Tô Bách không thèm đếm xỉa đến sự khiêu khích của cô, cởi áo T - shirt ra, hận không thể ném mạnh xuống đất, rồi nguyên rửa cô suốt đời.

Ba cô trở lại xe du lịch, Từ Tịch Tịch lười cời đồ bơi, lau khô nước sau đó trực tiếp lồng áo rộng vào. Nhìn đồng hồ, sắp đến giờ mặt trời xuống núi rồi. Mặc cô cũng không có hứng thú đi ngắm cảnh nữa, ở lại trên xe chờ những người khác. Hai anh chàng kia cũng đi theo lên xe nhưng lại bị Đường Tiểu Mạn tìm cơ đuổi đi, đối với cô mà nói, đây là thời gian hóng bát quái, người không phạm sự miễn vào.

"Mình thắc mắc tại sao cậu lại không mang Tô Bách theo, hoá ra anh ta đang bận ôm ấp người phụ nữ khác." Câu nói của Đường Tiểu Mạn như cái gai đâm thẳng vào tim Từ Tịch Tịch.

"Anh ta thích đi đâu thì đi, không liên quan tới mình." Từ Tịch Tịch mạnh miệng trả lời.

"Vậy sao cậu còn buồn bực đến mức đi tự tử chứ?"

"Ai nói mình tự tử." Từ Tịch Tịch hét lên.

Vệ Lan vội vàng vỗ vỗ lưng cô, nhẹ nhàng nói: "Đừng nổi nóng nữa, lại bất tỉnh bây giờ? Hơn nữa, không phải vì anh ta, vậy sao cậu lại chìm?"

Từ Tịch Tịch nghĩ thầm, không thể nói thật được, đành bỏ qua đoạn đầu, nói: "Mình đang bơi thì có một cơn sóng ập đến từ phía sau, mình không chú ý nên uống phải một ít nước, sau đó thì luống cuống không biết làm thế nào. Mình chưa chìm, mình cũng không ngất đi. Lúc được cứu lên, lúc đó mình đã tỉnh táo rồi, là ai đã bấm nhân trung mình vậy, đau muốn chết."

"Tô Bách bấm." Cả hai cô đồng thanh, phải toàn bộ trách nhiệm. Trên thực tế, mặc dù Tô Bách là người bấm, nhưng là do các cô giật dây. Các cô không tìm thấy cứu hộ, dù sao cứu người đuối nước cũng không phải bấm nhân trung mà là hô hấp nhân tạo. Nếu Tô Bách bấm rồi mà Từ Tịch Tịch vẫn chưa tỉnh lại, hai cô nhất định sẽ giật dây anh làm hô hấp nhân tạo.

Vệ Lan thì thầm: "Không ngờ, kỹ thuật bơi lội của cậu lại kém như vậy."

"Ai kém, còn hơn cậu, ngay cả xuống nước cũng không dám."

"Đó là mình tự biết bản thân." Vệ Lan nhỏ giọng phản bác.

"Nói cái gì?" Từ Tịch Tịch giơ tay lên muốn đánh cô, lại bị Đường Tiểu Mạn cản lại.

"Mình hỏi này, bạn gái Tô Bách như thế nào?"

Đúng là lo lắng cái gì sẽ gặp phải cái đó, Từ Tịch Tịch sợ nhất chính là Đường Tiểu Mạn nhất định sẽ tra hỏi về cô gái kia đến cùng.

"Bạn gái thì có gì ghê gớm, không phải Vệ Lan cũng đang yêu sao." Rõ ràng là đang nói lảng sang chuyện khác.

"Nhưng anh ta luôn là người của cậu nha?"

"Anh ấy cũng không phải do mình sinh ra, sao lại là của mình. Mình với anh ấy hoàn toàn trong sạch, đến tay còn chưa từng nắm qua." Từ Tịch Tịch vội vàng giải thích.

"Còn mạnh miệng." Lần này là Vệ Lan nói, thỉnh thoảng cô sẽ bật ra đôi lời dọa người trong lúc nói chuyện. Hai người bọn họ đã nghe quen rồi. Chỉ là trong lòng Từ Tịch Tịch có chút không vui, đôi lúc, mọi chuyện không thể nói ra một cách rõ ràng được.

Thật may là lúc này, đoàn người bắt đầu trở lại xe, trên xe bắt đầu ồn ào, không khí náo động ngừng lúc này tan biến không ít. Hướng dẫn viên kiểm tra số người trên xe, sau đó bảo bác tài lái xe về khách sạn. Đường tới khách sạn không quá xa, tối nay bọn họ sẽ ở lại một khách sạn ba sao.

Suốt quãng đường về khách sạn, Đường Tiểu Mạn vẫn tiếp tục dây dưa vấn đề của Tô Bách, cô liên tục hỏi Từ Tịch Tịch: "Sao anh ta cũng tới Hải Nam? Cậu biết chuyện này từ trước à?"

"Không biết." Từ Tịch Tịch tức giận đáp.

"Thật kỳ lạ, nếu bọn họ cũng ở khách sạn đó, vậy thì càng náo nhiệt."

Ngàn vạn lần không được. Từ Tịch Tịch trong lòng hét lên, sự việc vốn đã đủ loạn rồi, bây giờ còn ở cùng nữa, cô sợ mình sẽ không kiềm chế được mà chạy đi phá Tô Bách.

Xe chạy không bao lâu đã tới khách sạn. Mọi người đi xuống xe, theo hướng dẫn viên đi vào cửa. Vừa vào đại sảnh, du khách đã ngã trái, ngã phải lên ghế sofa sau một ngày chạy khắp nơi. Hướng dẫn viên đi nhận chìa khoá ở quầy lễ tân, sau đó kêu mọi người đi nhận phòng.

Ba người không muốn chen chúc đằng trước, dù sao Trình Quân và Tôn Vĩ đã đi lên rồi, nhất định có thể giúp các cô nhận một phòng. Một lát sau, Trình Quân trở lại, quả nhiên đưa chìa khóa cho Đường Tiểu Mạn.

"Anh và Tôn Vĩ ở một phòng?" Đường Tiểu Mạn hỏi.

Trình Quân lắc đầu nói: "Không, anh ở cùng một phòng với anh chàng mới quen, Đại Chu, em với Tịch Tịch một phòng."

"Vậy Vệ Lan thì sao?" Đường Tiểu Mạn nhìn Vệ Lan, nói, "Cậu không muốn ba người một phòng à?"

"Hướng dẫn viên nói đã an bài tốt rồi, Vệ Lan chắc là ở cùng phòng với một cô gái khác."

Lúc này, Tôn Vĩ cũng trở lại, cười he he rồi kéo Vệ Lan lên lầu. Vệ Lan chưa biết mình ở phòng nào, gấp gáp nói với Tôn Vĩ: "Chờ một lát, em phải đi hỏi hướng dẫn viên xem em ở cùng phòng với ai đã."

"Không cần hỏi, hai chúng ta ở một phòng."

"Cái gì?" Âm thanh của Vệ Lan làm mọi người chú ý.

Từ Tịch Tịch cảm thấy có chuyện không ổn, vội vàng chạy lại kéo tay Vệ Lan, giữ cô ở phía sau lưng mình, lạnh lùng nói với Tôn Vĩ: "Ai cho anh ở phòng đó?"

Tôn Vĩ khó hiểu, nhìn chung quanh, nói: "Tiểu Mã." Tiểu Mã chính là anh chàng hướng dẫn viên du lịch.

"Anh ta đưa cho anh chìa khóa, bảo anh ở chung phòng với Vệ Lan sao?"

"Đúng vậy." Vẻ mặt Tôn Vĩ thản nhiên.

Đúng lúc đó, Tiểu Mã đi từ trên lầu xuống, định đi làm chút việc, Đường Tiểu Mạn tinh mắt, vội vàng gọi anh ta lại: "Tiểu Mã, anh lại đây một chút."

Tiểu Mã nghe thấy người trong đoàn gọi mình, vội vàng chạy tới, thấy không khí có vẻ không đúng, hỏi: "Sao vậy, có ai không có phòng à?"

Từ Tịch Tịch chỉ chỉ Tôn Vĩ, sau đó lại chỉ Vệ Lan, hỏi "Là anh để cho bọn họ hai người một phòng à?"

"Đúng vậy." Tiểu Mã có chút không hiểu.

"Tại sao anh lại xếp bọn họ ở chung với nhau?" Từ Tịch Tịch hét lên.

"Bọn họ là vợ chồng, không ở chung phòng, chẳng lẽ lại tách riêng ra."

Vệ Lan tức giận kêu lên: "Ai nói với anh hai chúng tôi là vợ chồng?"

"Là anh ta." Tiểu Mã rất cuộc cũng hiểu ra vấn đề, vội vàng đẩy trách nhiệm cho Tôn Vĩ.

Từ Tịch Tịch nhìn chăm chăm Tôn Vĩ, bước nhanh đến phía trước, tư thế, chính là muốn đánh nhau. Trình Quân vội vàng chạy theo ngăn cô lại, tính tình Từ Tịch Tịch rất nóng nảy, anh hiểu rõ hơn Tôn Vĩ nhiều.

Vệ Lan giận đến muốn khóc lớn một trận, tại sao cô lại cho người đàn ông này thêm một cơ hội chứ, đáng lẽ nên đá thẳng anh ta một cước rồi.

Đường Tiểu Mạn ôm Vệ Lan, nói với Tiểu Mã: "Hai người bọn họ không phải là vợ chồng, làm sao bây giờ, nếu không, đổi cho chúng tôi thành phòng ba được không?"

Tiểu Mã lúng túng, liếc Tôn Vĩ một cái, nói: "Anh, tối nay tới ở phòng tôi, để phòng kia cho cô ấy ở."

Tôn Vĩ thấy âm mưu của mình bị vạch trần trước mặt nhiều người như vậy, vừa bực lại vừa hận. Vốn định tối nay sẽ thực hiện kế hoạch gạo nấu thành cơm, ánh mắt bây giờ của Vệ Lan, chỉ sợ còn khinh bỉ anh hơn.

Cuối cùng Vệ Lan ở một mình một phòng, trong phòng chỉ có một cái giường, Vệ Lan có ngu cũng hiểu được ý đồ của Tôn Vĩ, càng nghĩ càng tức giận. Cô định sau chuyến đi lần này, nếu Tôn Vĩ thể hiện tốt một chút, coi như anh ta có ý hối lỗi, cô sẽ không so đo với anh ta nữa. Không ngờ, quả nhiên chó không ăn gì ngoài ***, lúc trước chỉ là bụng dạ hẹp hòi, không hiểu chuyện, bây giờ thì tốt rồi, lại muốn làm lưu manh.

Cô ở một mình buồn bực trong lòng, ăn cơm xong, phòng cũng không muốn về, chạy ngay sang phòng của Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch, tìm hai cô nói chuyện, nếu không trút hết bực tức trong lòng, chỉ sợ cô sẽ phát điên lên mất.

Ở trong phòng, Vệ Lan thì càu nhàu, Đường Tiểu Mạn không thể thuyết phục được cô, Từ Tịch Tịch không chịu nổi nữa. Cô nghĩ, trong chuyện này Vệ Lan cũng có một phần trách nhiệm, cô hết lần này đến lần khác bỏ qua cho anh ta, vì thế anh ta mới càng ngày càng lớn mật, càng ngày da mặt càng dày. Hôm nay, anh ta còn dám công khai giở trò lưu manh, nếu còn tiếp tục yêu đương, không biết có giữ nổi thân không.

Từ Tịch Tịch nghe Vệ Lan khóc lóc kể lể, cảm thấy như đang nghe một nàng dâu kể khổ, cảm giác vô cùng tê nhạt, liền tìm một cái cớ ra khỏi phòng.

Đi xuống lầu, cô hỏi thăm một chút về quán rượu ở gần đây, nghe nói cách không xa, Từ Tịch Tịch hăng hái chạy thẳng tới đó. Cô thật sự muốn uống chút rượu, tốt nhất là say luôn.

Nhưng vừa vào quầy rượu, cô lại có chút sợ hãi, dù sao cô cũng là một cô gái, lại tới đây một mình, nếu thực sự say đến bất tỉnh nhân sự, làm sao

trở về khách sạn được? Không về cũng không phải là chuyện lớn, nếu để cho người khác chiếm tiện nghi thì đúng là nhảy cầu cũng không hết hối hận. Hôm nay cô bảo vệ được trong sạch cho Vệ Lan, không nên lại đánh mất chính mình.

Vì vậy, cô quyết định chỉ uống bia, vừa tiện, lại không say, còn có thể giết thời gian, nhìn ngắm mọi người đi lại.

"Đi du lịch vẫn không quên uống rượu, quả nhiên là người phụ nữ phóng khoáng."

Từ Tịch Tịch đột nhiên nghe thấy có người nói ở sau lưng, quay đầu lại nhìn, ngụm bia đang ở trong miệng lập tức phun ra ngoài.

Tô Bách ban ngày thì bị Từ Tịch Tịch nôn hết lên người, tối đến lại bị cô phun bia vào mặt, đúng là sắp bị người ta phun cho chết rồi mà. Nhìn vẻ mặt bị dọa sợ của Từ Tịch Tịch, Tô Bách tức giận nói: "Em có phải là phụ nữ không vậy, có được dạy bảo không hả?"

"Ai bảo anh tự nhiên đứng sau lưng em làm gì, nếu không phải anh đột ngột nói như thế sẽ không phải tắm bia đâu."

"Buổi chiều thì bị em nôn lên người, anh đã tắm đủ rồi. Thật là oan gia." Tô Bách than vãn, lấy giấy lau mặt, gọi một cốc bia, ngồi xuống uống.

Hai người giống như đang thi với nhau, anh uống một cốc, tôi uống một cốc, không hề mở miệng nói một lời nào. Ước chừng uống được năm sáu cốc, Tô Bách lập tức giữ tay Từ Tịch Tịch lại, nói: "Cứ uống bia như thế này thật nhàm chán, hay là chúng ta mua một chai rượu, về khách sạn uống đi."

Từ Tịch Tịch cũng cảm thấy bụng bia sắp trướng lên, trong quán rượu cũng quá ồn ào, liền gật đầu đồng ý. Tô Bách mua một bình Brandy, sau đó kéo Từ Tịch Tịch ra khỏi quán rượu.

Về đến khách sạn, hai người nhìn nhau một cái, Từ Tịch Tịch hỏi: "Uống ở đâu bây giờ?"

"Tùy em."

"Trong phòng em có người, Vệ Lan rất phiền phức, vì cô ấy nên em mới đi ra ngoài."

"Không phải cô ấy đi cùng bạn trai sao, sao còn tới chỗ em cầu nhau. Đáng lẽ bọn họ phải ra ngoài đi dạo cùng nhau chứ?"

Từ Tịch Tịch cười nhạo Tô Bách: "Chẳng phải anh cũng thế sao, sao không ra ngoài đi dạo với đại tiểu thư? Sao lại để cô ấy ở lại một mình trong phòng, còn mình thì chạy tới quán rượu hả?"

Tô Bách khoát tay nói: "Cô ấy ở cùng phòng với một người khác, anh ở một mình, thoải mái hơn em. Vệ Lan cãi nhau với bạn trai à?"

Lúc này Từ Tịch Tịch đã có chút say, cười nói: "Thế nào, muốn nghe chuyện sao, muốn nghe thì vào phòng anh, vừa uống vừa nghe."

Tô Bách cũng bị rượu làm choáng váng, không chút suy nghĩ, liền nói: "Được, đi thì đi."

Hai người không ai chịu ai, mỗi người một câu, sau đó đi lên lầu, không biết trước sắp có chuyện gì xảy ra.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 24: Ái ân

Vào phòng, hai người có vẻ hơi mệt mỏi, Từ Tịch Tịch cởi giày, nằm xuống lên giường, ngửa mặt lên nhìn trần nhà, chớp chớp mắt, nói: "Không ngờ, Đường Tiểu Mạn nói đúng, anh thực sự ở khách sạn này."

"Anh cũng không ngờ, em lại chạy tới Hải Nam ."

Từ Tịch Tịch lật người, hét âm lên: "Thì sao, trốn tới Hải Nam rồi còn đụng phải em, cảm thấy rất bực mình, đúng không?"

Tô Bách bất đắc dĩ cười khổ, nói: "Cái người này, tính khí lúc nào cũng nóng nảy như vậy, cho dù xinh đẹp bao nhiêu, để anh xem có ai thèm lấy em không."

Từ Tịch Tịch nghe anh nói, nhảy dựng lên, giống như chọc trúng tổ ong, cô giơ chân muốn đá Tô Bách một cước. Ai ngờ, vừa đưa chân lên đã bị Tô Bách tóm lấy, Từ Tịch Tịch không giữ được thăng bằng liền ngã ngửa về phía sau, nằm thẳng xuống giường bên cạnh.

Tô Bách cười lớn, đi tới đỡ cô dậy, nhưng lại không cẩn thận vấp vào chân ghế, ngã thẳng lên người Từ Tịch Tịch.

"A." Từ Tịch Tịch hét lên, đẩy anh ra, "Không biết xấu hổ, so với cái tên Tôn Vĩ kia còn vô sỉ hơn."

Tô Bách vô tội kêu lên: "Là do anh không cẩn thận, không phải cố ý, có cần nói quá đáng như vậy không. Nếu anh muốn làm gì em thì đã làm từ nhiều năm trước rồi, còn đợi tới hôm nay sao?"

Từ Tịch Tịch nghĩ kỹ lại, thấy anh nói đúng, hiện tại người ta cũng có bạn gái rồi, không nhất thiết phải ở đây giờ trò với cô, cô ngồi xuống ghế sofa, "Thôi, không so đo với anh nữa."

Tô Bách cũng đi tới, vừa rót rượu, vừa nói: "Tôn Vĩ là ai? Không phải là một tên lưu manh muốn chiếm tiện nghi của em đấy chứ."

"Nói lung tung gì vậy, đó là bạn trai của Vệ Lan, không phải trước đây đã từng kể cho anh nghe rồi sao."

"Bạn trai của người khác, làm sao anh nhớ được. Ngay cả bạn trai em, anh còn không nhớ hết nữa là."

Từ Tịch Tịch biết là anh có ý châm chọc cô quen quá nhiều bạn trai, cũng đúng, ngay cả cô cũng chẳng nhớ nổi tên bọn họ, Tô Bách nói thế cũng không sai.

"Vệ Lan qua lại với một tên lưu manh?" Tô Bách đưa ly rượu cho Từ Tịch Tịch, chất lỏng trong suốt màu vàng nhạt, long lanh như ánh sáng trong đôi mắt của Từ Tịch Tịch hiện tại.

Từ Tịch Tịch tức giận mắng: "Đừng nói nữa, đúng là đồ cặn bã. Chuyện lúc trước không nhắc lại làm gì, kể chuyện hôm nay đi, anh ta dám lừa hướng dẫn viên anh ta với Vệ Lan là vợ chồng, nói muốn ở cùng phòng với Vệ Lan, lại còn là phòng đơn. May bọn em cản lại kịp, bằng không, Vệ Lan phải ngoan ngoãn gả cho anh ta rồi?"

"Cùng người khác lên giường thì phải lấy người đó sao? Em chắc sẽ không nghĩ như vậy đâu."

"Lôi em vào làm gì. Với lại, em nghĩ cái gì, đâu nhất thiết phải nói cho anh biết." Từ Tịch Tịch ngửa cô uống cạn ly rượu.

Tô Bách sốt ruột, giật lấy cái ly trong tay cô: "Đây là rượu, không phải nước, sao lại uống như vậy."

Từ Tịch Tịch mặc kệ, cô cướp lại cái ly, rót rượu đầy ly, cười nói: "Ai quy định là rượu thì không được uống như thế hả. Em thích uống như thế nào . . . , uống ra làm sao. . . , còn phải quản xem người khác muốn gì à. Uống rượu cũng không được uống thoải mái, vậy thà uống coca còn hơn."

"Được, vậy anh liều mạng tiếp rượu em." Tô Bách tức giận, uống một hơi cạn ly rượu.

Tốt thôi, hai người hết uống rượu lại cụng ly, sau đó, lại chuyển qua tranh giành chai rượu. Từ Tịch Tịch ôm bình rượu chạy quanh phòng, Tô Bách rượt phía sau cô.

Từ Tịch Tịch vừa chạy vừa uống thêm mấy ngụm, Tô Bách xông lên, đoạt lấy chiếc bình, trực tiếp rót rượu vào miệng. Hai người mặt đỏ bừng, say đến xiêu vẹo, đi đứng không vững nữa.

Từ Tịch Tịch cười lớn, lập tức ngồi xuống giường, ánh mắt đờ đẫn nhìn Tô Bách, hình ảnh không còn rõ ràng. Tô Bách thấy vẻ mặt của cô, cười lớn, ôm lấy mặt cô, nói: "Mặt hoá gốc thế này rồi, biến thành đứa trẻ rồi."

Từ Tịch Tịch vô lực hất bàn tay của anh ra, mắng: "Anh cho rằng mình đủ lớn sao, tiểu tử miệng còn hôi sữa."

"Ai nói anh còn hôi sữa hả!" Tô Bách kêu lên.

Từ Tịch Tịch nhìn anh, khuôn mặt cười ngây ngô, đột nhiên đưa tay về phía hạ thân của Tô Bách, vừa sờ vừa nói: "Một chút cũng không lớn lên, không khác lúc nhỏ là mấy."

Tô Bách đỏ mặt, "Ai nói, lớn hơn lúc bé rất nhiều."

"Em không tin, nếu không, anh cởi quần ra, để em xem một chút."

"Cởi thì cởi." Tô Bách hoàn toàn say rồi, cũng không biết mình đang làm gì, còn tưởng giống lúc còn nhỏ đang chơi đùa với Từ Tịch Tịch, rất sáng khoái cởi quần ra.

Từ Tịch Tịch híp một mắt lại, nhìn nhìn sau đó hốt hoảng nói: "Hình như lớn hơn một chút so với trước kia." Nói xong liền nằm xuống.

Trên giường rất thoải mái. D~đ.LqĐ Tô Bách cảm thấy sau khi cởi quần ra có hơi lạnh, cũng bò lên giường, trốn vào trong chăn.

Từ Tịch Tịch kéo chăn sang, kêu lên: "Là của em chứ, sao lại cướp chăn của em?"

Chăn lập tức bị Từ Tịch Tịch kéo qua hết, Tô Bách cảm thấy hạ thân rét run, không để ý cái gì, cũng tiến lên giành chăn: "Cái gì của em, chia cho anh một ít, anh lạnh."

"Một đấng mày râu, còn sợ lạnh."

"Đàn ông thì không sợ lạnh sao?" Tô Bách kéo chăn qua.

Từ Tịch Tịch nhào người tới chỗ Tô Bách, đột nhiên dừng lại tay, nhận ra một điều: "Hình như hai chúng ta nằm chung thì ấm áp hơn."

"Hình như là vậy." Tô Bách ôm chặt lấy Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch đẩy anh ra, bất mãn nói: "Quần áo anh bị ướt, đừng đụng vào em."

"Anh cởi ra là được chứ gì." Dứt lời, Tô Bách cởi hết toàn bộ quần áo trên người. Cởi xong của mình, còn giúp cởi cúc áo Từ Tịch Tịch: "Quần áo của em cũng bị ướt, cởi ra đi."

Từ Tịch Tịch rờ áo mình, đúng rồi, liền cười nói: "Được, vậy cởi luôn đi, cởi hết ngủ mới thoải mái."

Tô Bách nhìn gương mặt của Từ Tịch Tịch, cảm thấy tim mình đập thình thịch, bất giác tiến gần lên, đặt một nụ hôn lên môi cô. Tay không ngừng giúp cô cởi quần áo.

Trong miệng hai người tràn ngập mùi rượu, nhưng lại không hề ảnh hưởng tới nụ hôn của bọn họ. Từ Tịch Tịch cảm thấy toàn bộ không khí trong miệng cô đều bị Tô Bách hút hết. Tô Bách đưa đầu lưỡi vào trong miệng cô, lướt qua hàm răng của cô. Từ Tịch Tịch cũng vô thức đưa đầu lưỡi chạm vào lưỡi của anh, cứ như vậy, đầu lưỡi của hai người quấn quýt lấy nhau, quyến luyến không rời.

Trên người bắt đầu nóng lên, cả hai đều cảm thấy đối phương như lò lửa đang thiêu cháy mình, càng muốn ôm chặt hơn một chút, chặt hơn nữa, làm ấm áp hơn nữa cơ thể mình.

Từ Tịch Tịch lật người, đè Tô Bách xuống phía dưới, hôn một đường từ cổ xuống. Hôn đến chỗ mấu chốt, cô cố ý ngừng lại một chút, nở nụ cười mê hoặc, sau đó mới đưa đầu lưỡi ra liếm nhẹ. Cô cũng không biết tại sao mình lại thông thạo kỹ xảo như vậy, bình thường xem mấy bộ phim cấm trẻ em kia đúng là không vô ích.

Tô Bách bị Từ Tịch Tịch kích thích, cả người không tự chủ run lên một cái, thấy Từ Tịch Tịch đang nhìn mình cười, liền vươn tay lên chạm vào một bên ngực của cô.

Vuốt ve dịu dàng, sau đó bắt đầu di chuyển, càng đi xuống, cảm giác hưng phấn càng lên cao, đột nhiên anh ôm lấy hông của Từ Tịch Tịch, ôm sát cô vào lồng ngực của mình, cảm giác vô cùng chân thực.

Tô Bách ném cái chăn ngăn cách ở giữa hai người sang một bên, xoay người đè Từ Tịch Tịch xuống.

Người phụ nữ trước mắt này, người làm anh vô số lần tưởng tượng ra tình cảnh này, trải qua bao nhiêu năm, cuối cùng nó cũng trở thành sự thật. Anh giống như đang diễn một vở kịch, một vai diễn mình từng luyện tập không biết bao nhiêu lần, tự nhiên nhưng lại mang một vẻ kịch tình, từ từ tiến vào cơ thể của Từ Tịch Tịch.

"Uhm ... " Từ Tịch Tịch hét lên, "Nhẹ một chút, muốn giết người sao!"

Tô Bách bị cô làm cho khẩn trương, dừng lại, hỏi "Thế nào, có đau không?"

"Nói nhảm, không đau em hét lên làm gì."

Tô Bách không xác định được, rốt cuộc đã đi tới đâu rồi, có thể rút lui được nữa không? Cuối cùng, men rượu dâng lên, anh dùng sức, đâm mạnh vào phía trong cơ thể Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch đau đến hét lên, cô bấu móng tay vào cánh tay Tô Bách, vừa khóc vừa mắng. Tô Bách đã tỉnh táo hơn một chút, nhưng men rượu vẫn không ngăn cản được, anh tiếp tục ra vào.

"Đừng khóc, một lát nữa sẽ tốt thôi." Tô Bách an ủi Từ Tịch Tịch, đã đến lúc này rồi, anh không thể nào rút lui được, đành phải để Từ Tịch Tịch chịu uất ức, sau này sẽ chịu tội với cô vậy.

Tô Bách luật động thân thể, mỗi lần đi vào, Từ Tịch Tịch đều mắng một câu. Tô Bách coi như không nghe thấy, anh không thể dừng lại được. Dần dần, tiếng la mắng của Từ Tịch Tịch chuyển thành tiếng rên rỉ. Âm thanh rơi vào tai Tô Bách, lại càng kích thích huyết khí đang dâng trào. Hai người phối hợp rất ăn ý, bóng đêm dần trôi qua, bao quanh họ là ánh bình minh ấm áp.

Tô Bách xoa đầu đau buốt, mơ màng tỉnh dậy, lại thấy Từ Tịch Tịch đang hốt hoảng mặc đồ ở trong phòng anh. Đầu óc anh có chút phản ứng

không kịp, anh rõ ràng là ở một mình một phòng, tại sao Từ Tịch Tịch lại xuất hiện ở đây.

"Ách." Tô Bách phát ra một âm thanh đơn giản, cố gắng thu hút sự chú ý của Từ Tịch Tịch.

Từ Tịch Tịch nghe thấy, cảnh giác quay đầu lại, thấy Tô Bách đang nửa ngồi nửa nằm trên giường nhìn cô, giật mình hét lớn.

Tô Bách càng cảm thấy kỳ lạ, vén chăn đi xuống giường, Từ Tịch Tịch thấy thế, vội vàng lấy tay che mặt, càng hét lớn hơn.

Tô Bách cảm thấy thân thể có chút lạnh, nhìn xuống mới phát hiện ra, mình đang trần truồng đứng trong phòng, cũng giật mình hét to một tiếng, nhảy lại lên trên giường, dùng chăn quấn thật chặt.

Từ Tịch Tịch mặc lại quần áo chỉnh tề, định đi ra, lại quay lại, nhặt quần áo dưới đất ném lên cho Tô Bách.

Tô Bách nhìn quần áo, ngửi thấy mùi rượu trên đó, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện hoang đường tối hôm qua. Nhìn Từ Tịch Tịch khẽ nhếch miệng, anh khẩn trương nói không nên lời.

Đúng lúc đó tiếng gõ cửa vang lên. Chết tiệt, là giọng của Chung Nghị Phương: "Tô Bách, anh đã dậy chưa? Nhanh lên một chút, chúng ta còn phải lên đường."

Tô Bách không biết nên trả lời thế nào, thừ người ra nhìn Từ Tịch Tịch. Từ Tịch Tịch cũng hoảng hốt, xoa trán, chau mày, không biết nên làm gì bây giờ.

Cô không nghĩ ra cách gì khác, đây là tầng tám, nhảy cửa sổ ra ngoài là chuyện không thể, chỉ vì hành động ngu ngốc sau khi say rượu mà mất cả

tính mạng, cô không ngốc đến mức đó. Vì vậy cô quyết định không để tâm tới mặt mũi của mình hay Tô Bách nữa.

Cô hít sâu, bước tới cửa, mở cửa phòng ra.

Xong rồi, đúng như cô đoán, Chung Nghị Phương ngạc nhiên không thốt nên lời. Bất kỳ cô gái nào bắt gặp một người phụ nữ đi ra từ phòng của bạn trai mình vào lúc sáng sớm đều ngỡ như thế cả thôi, đây chính là phản ứng vô cùng bình thường.

Từ Tịch Tịch không dám nhìn vào mắt của cô, chỉ dám lách nhẹ qua người cô đi ra ngoài. Cô không dám suy nghĩ đến diễn biến tiếp theo, tìm cách giải thích mọi chuyện đành để cho Tô Bách tự lo vậy. Mặc kệ, anh muốn nói như thế nào thì nói, nói cô quyến rũ anh cũng được, nói cô sà vào người anh cũng chẳng sao, cô chẳng thèm quan tâm, hiện tại cô chỉ muốn rời khỏi chỗ này.

Chạy về phòng của mình, Đường Tiểu Mạn đang xếp lại đồ trong túi xách, chuẩn bị ra ngoài. Thấy Từ Tịch Tịch về phòng, lúc này Đường Tiểu Mạn mới cảm thấy yên tâm. Từ Tịch Tịch đi cả đêm không về, Đường Tiểu Mạn lo lắng cô gặp chuyện không hay, nhưng cô lại không mang theo điện thoại, không thể liên lạc được với cô. Đường Tiểu Mạn đang tính nếu như sáng nay mà Từ Tịch Tịch vẫn không liên lạc về, cô sẽ đi báo cảnh sát.

Từ Tịch Tịch sợ Đường Tiểu Mạn sẽ hỏi chuyện tối hôm qua, vội vàng cầm quần áo đi vào phòng vệ sinh, năm phút sau đi ra, Đường Tiểu Mạn vẫn đang đứng sững sờ, cô cầm túi xách lên, lướt qua người Đường Tiểu Mạn: "Còn không đi?"

Đường Tiểu Mạn vội vàng đuổi theo. Mặc dù trong lòng cô tò mò muốn chết, nhưng lại không dám mở miệng hỏi cái gì. Sắc mặt của Từ Tịch Tịch vô cùng tệ, bất cứ lúc nào cũng có thể phát hoả, cô không muốn làm vật hi

sinh, vẫn là im lặng thì tốt hơn, dù sao Từ Tịch Tịch cũng không thể giữ được cái miệng của mình quá lâu.

Ngoài Đường Tiểu Mạn thì không ai biết chuyện Từ Tịch Tịch đi cả đêm không về, nhưng ai cũng cảm nhận được Từ Tịch Tịch đang kìm nén cơn giận dữ, không chỉ đám Vệ Lan không dám lại gần cô, kể ra những anh chàng hôm qua bám dính lấy cô cũng không dám lại gần.

Không khí trên xe có chút kỳ quái, bởi vì không phải một mình Từ Tịch Tịch khó ở, mà còn có một người khác, sắc mặt cũng không tốt một chút nào. Người đó chính là Vệ Lan.

Tôn Vĩ tự biết mình đã làm sai, không dám tới trêu chọc cô, huống hồ cô còn có hai người hộ vệ bên cạnh, bây giờ anh ta có nói cái gì cũng đều là sai trái, đều bị ánh mắt khinh bỉ, lời nói cay nhiệt vùi dập đến chết. Bình tĩnh, lúc này bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất.

Vệ Lan càng lúc càng không muốn nhìn thấy Tôn Vỹ, cô đã đưa ra quyết định rồi, cho dù anh ta có nói gì, cô cũng không thay đổi nữa. Cô thà làm gái ế, cũng không muốn sống suốt đời với loại người này.

THỜI ĐẠI GÁI Ế HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 25: Không ai nợ ai

Bầu không khí ngột ngạt kéo dài đến tận cuối chuyến du lịch, trừ cặp của Đường Tiểu Mạn vẫn còn găng bó keo sơn ra, mấy người còn lại đều đang ôm một bụng khó chịu, chỉ muốn tìm chỗ để trút ra. Trong chuyến đi cặp đôi keo sơn kia cũng có lúc gây sự với nhau, chỉ là ba người còn lại không thèm để ý tới, cũng không thèm quan tâm xem bọn họ vì cái gì mà cãi nhau. Bây giờ, ngay cả chuyện của mình còn không lo xong, hơi sức đâu mà quan tâm đến chuyện người khác.

Mấy ngày này, Từ Tịch Tịch đang tự hờn giỗ bản thân. Uống rượu say thất thân? Loại chuyện này mà nói ra nhất định sẽ làm trò cười cho người khác.

Kể từ khi cô cãi nhau với Tô Bách, Chung Nghị Phương đã biến mất hoàn toàn khỏi mắt cô, cô ấy không còn bám theo cô nữa, cũng không thấy bóng dáng cô ấy ở phòng làm việc. Những người trong văn phòng đều nói, người ta là đại tiểu thư, tới công ty làm việc chỉ là trò tiêu khiển, đợi đến khi chơi chán tự nhiên sẽ biến mất dạng thôi.

Từ Tịch Tịch tự biết bản thân không có cái phúc đó, cho nên hàng ngày cô vẫn đều đặn đúng giờ đi làm, cố gắng giữ được công việc nuôi thân, kìm nén cơn tức giận không tên trong người mà trưng bộ mặt tươi cười ra với người khác.

Nhưng cái tên Tô Bách kia, anh ta là cố ý không muốn cô sống tốt hơn. Cô vốn muốn quên sự kiện lần đó đi, coi như chỉ là một giấc mơ thôi. Mặc

kệ anh ta tìm cách gì để giải quyết vấn đề với Chung Nghị Phương, miễn đừng lôi cô vào cuộc là được.

Tô Bách có lẽ là muốn tìm một cơ hội để nhận lỗi, muốn cảm thấy trong lòng thoải mái hơn một chút. Sau khi đi du lịch về, anh suốt ngày tìm cô.

Từ Tịch Tịch không thèm để ý tới anh, không nhận điện thoại, tin nhắn thì coi như không nhìn thấy, điện thoại bàn cũng bảo hai người kia nghe máy, vừa nghe thấy giọng của Tô Bách, bọn họ tự động sẽ nói dối. Hai người biểu hiện ngoan ngoãn nghe lời như vậy là bởi vì các cô cũng muốn biết, rốt cuộc tối hôm đó, Từ Tịch Tịch đã đi đâu. Nhìn thái độ của cô với Tô Bách, trong lòng Đường Tiểu Mạn đã lờ mờ đoán ra, chuyện tối hôm đó nhất định liên quan tới Tô Bách.

Sau đó, Tô Bách tới công ty tìm cô. Lúc này Từ Tịch Tịch bỗng ngộ ra, Chung Nghị Phương có thể tìm được cô, chẳng lẽ Tô Bách lại không thể lôi cô từ dưới đất lên hay sao?

Tô Bách không đi vào công ty mà chỉ đứng ở cửa đợi cô. Thật may, anh vẫn còn thông minh hơn tên Trương Định Trữ kia, có lẽ vì vậy mà anh mới có thể đảm nhiệm được chức danh bạn thân không rõ ràng kia tận hơn hai mươi năm. Anh biết rõ tính khí của Từ Tịch Tịch, nếu không muốn phiền phức thì không nên vào công ty tìm cô, chỉ nên đứng ở cửa như một người bạn trai chờ bạn gái tan làm.

Đồng nghiệp đi ra nhìn thấy anh đứng đó, tất nhiên bọn họ sẽ không hỏi một lời, những người phụ nữ xinh đẹp như Từ Tịch Tịch, mỗi ngày đều có đàn ông chờ ở cửa công ty là chuyện rất bình thường.

Từ Tịch Tịch cũng giả vờ không nhìn thấy anh, cô len vào giữa đám người đang đi ra, muốn yên lặng chuồn đi. Chỉ tiếc, thân hình mập mạp trước kia của Tô Bách, sau khi trải qua quá trình luyện tập đã trở nên nhanh

nhện vô cùng, thời điểm bây giờ anh có thể nhanh chóng chạy đến, chẳng tốn chút sức nào đã xách được Từ Tịch Tịch ra khỏi đám đông.

"Không muốn mất thể diện thì đi theo anh." Tô Bách nhỏ giọng uy hiếp.

Từ Tịch Tịch quả thật không muốn mất thể diện, mặc dù cô rất muốn cởi giày cao gót ra, đập thẳng vào đầu Tô Bách, nhưng cô vẫn phải ngoan ngoãn đi theo anh.

Tô Bách mở cửa xe ra, trên xe đang bật nhạc rất to, Từ Tịch Tịch cảm thấy kỳ lạ. Bộ dạng của anh bây giờ là muốn nói cái gì? Sao lại bật nhạc lớn như thế, là cảm thấy xấu hổ nên mới bật nhạc để đỡ lúng túng sao?

Từ Tịch Tịch giơ tay tắt nhạc đi, cô quen thuộc với xe của Tô Bách giống như xe của chính mình.

"Nói đi." Hai từ dứt khoát, tính cách Từ Tịch Tịch một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không bao giờ dấy dờ dài dòng. Cô đã quyết định đi theo Tô Bách thì cũng chuẩn bị tốt tinh thần để nghe xem anh nói cái gì.

Tô Bách đạp phanh, dừng xe ở một bên đường. Từ Tịch Tịch len lén liếc anh một cái, tim đập thình thịch.

Tô Bách thổi phù một hơi, lắc đầu một cái, lại lấy tay vỗ vỗ gò má, hít sâu một hơi, cuối cùng móc từ trong túi ra thứ gì đó, nắm lấy tay của Từ Tịch Tịch đeo vào.

Đứa ngốc cũng biết đó là vật gì, tất nhiên là nhẫn rồi. Từ Tịch Tịch nhìn chiếc nhẫn, suy nghĩ xem viên kim cương đó khoảng bao nhiêu carat, cô đã từng nói đùa với Tô Bách, nếu trong tương lai có một người đàn ông cầu hôn cô bằng chiếc nhẫn kim cương bé xíu, cô chắc chắn sẽ cự tuyệt tại chỗ

Nhìn xem, độ lớn viên kim cương đúng là đủ điều kiện. Nhưng chỉ đủ điều kiện về vật chất, còn về tinh thần, tâm ý của Tô Bách bây giờ, hoàn

toàn không đạt.

Từ Tịch Tịch không vội tháo chiếc nhẫn ra, cô chỉ giơ tay phải lên quơ quơ trước mặt anh rồi nói: "Đeo nhầm tay rồi, phải là tay trái mới đúng."

Tô Bách có chút luống cuống, vội vàng cầm lấy tay cô nói: "VẬY mang lại một lần nữa."

"Không cần." Từ Tịch Tịch rút tay về, "Chuyện đeo vào tay nào hay có đeo hay không thì có gì quan trọng, nói đi, rốt cuộc anh muốn làm gì."

"Muốn kết hôn với em." Tô Bách trả lời một cách tự nhiên.

"Tại sao?"

"Bởi vì, bởi vì, . . ." Mặt Tô Bách đỏ lên, lắp bắp nói, "Bởi vì đêm hôm đó, chúng ta" A, mình nên đi chết đi thì hơn. Tô Bách thầm nghĩ, suy nghĩ một hồi lại nói ra lý do hoang đường này, anh rất yêu Từ Tịch Tịch, đây mới chính là lý do anh cầu hôn cô, chuyện đêm hôm đó chẳng qua chỉ càng khẳng định thêm tình cảm của anh với cô, nói trắng ra, đó chỉ là món khai vị, tình yêu mới là món chính.

Thế nhưng anh lại nhầm lẫn, vì vậy Từ Tịch Tịch cũng chẳng cần thiết khách khí với anh nữa: "Cho nên anh muốn chịu trách nhiệm với em đúng không?"

Tô Bách do dự, gật đầu rồi lại lắc đầu, vấn đề này sao lại khó trả lời như vậy.

Từ Tịch Tịch cười lớn: "Được rồi, sao anh có thể đơn thuần như thế hả. Chuyện tối hôm đó coi như là một phần thưởng cho tình cảm của anh dành cho em bao năm nay. Anh cũng không cần quá để ý chuyện đó, cũng không cần phải tiến tới bước này. Em bắt anh chịu trách nhiệm sao?"

Từ Tịch Tịch tháo chiếc nhẫn ra, ném trả lại cho Tô Bách, cũng không ai biết, rốt cuộc chiếc nhẫn đó rơi xuống chỗ nào. Tô Bách chỉ cảm thấy, tấm lòng của mình cũng giống như chiếc nhẫn kia, đã bị Từ Tịch Tịch ném đi một cách không thương tiếc.

Từ Tịch Tịch đẩy cửa xe, đang định bước xuống, cô quay đầu lại nói với Tô Bách: "Anh nên về làm lành với Chung Nghị Phương đi. Nếu đàn ông trong thiên hạ ngủ với em đều muốn chịu trách nhiệm, vậy em biết gả tới đâu?"

Tô Bách mím chặt môi không nói một lời, anh chỉ im lặng nhìn cô bước xuống xe, quay đầu đi. Anh không đủ can đảm để ngoái đầu lại nhìn cô. Anh biết cô đang nói dối, dấu vết trên ga trải giường hôm đó là bằng chứng tốt nhất. Mặc dù bây giờ vá màng trinh cũng chỉ cần có 80 tệ, nhưng anh tin chắc rằng Từ Tịch Tịch không phải là loại người đó.

Nếu như thực sự có kinh nghiệm phong phú, cô đã không hùng hổ mắng anh nhiều như vậy, lại còn trốn tránh anh nữa.

Trong lòng cô đang nghĩ cái gì? Tô Bách đột nhiên cảm thấy, hai mươi mấy năm qua, anh chưa từng thực sự hiểu được suy nghĩ của cô.

Vào lúc này, Tôn Vĩ cũng đang vô cùng đau đầu, anh ta càng lúc càng cảm thấy mình không thể hiểu nổi Vệ Lan. Hoặc có thể nói là, anh ta đang cố tình không hiểu ý của cô, anh ta giả vờ không nhìn thấy ám hiệu chia tay cô phát ra, vẫn làm theo ý của mình, dây dưa không dứt với Vệ Lan.

Vệ Lan cảm thấy vô cùng phiền phức, cô rất mệt mỏi, cô đã không còn một chút thiện cảm nào với Tôn Vĩ nữa, nhưng anh ta lại không chịu dừng lại, cứ xuất hiện dai dẳng trước mặt cô như con ruồi đuổi mãi không được.

Tôn Vĩ nắm được điểm yếu của Vệ Lan là dễ mềm lòng, vì thế mới làm ra cái trò bám đuổi không ngừng này, anh ta muốn một lần nữa dụ dỗ Vệ Lan quay lại. Lúc trước cũng vì tính cách này của Vệ Lan mà anh ta quyết

định hẹn hò cô, với một người vắt cổ chày ra nước như Tôn Vĩ, nếu qua lại với một cô gái có tính cách mạnh mẽ, chỉ sợ anh ta sẽ không chịu đựng nổi.

Nhưng anh ta nhầm rồi, anh ta không biết rằng một người phụ nữ có vẻ ngoài càng yếu đuối, đến lúc tức giận lại càng cương quyết trị tội anh ta sao.

Vệ Lan đang soạn thảo văn bản, Tôn Vĩ đứng bên cạnh cô, nói làm nhảm làm phiền cô. Cô đã nhịn mấy lần, lần này cô không chịu được nữa, bởi cô nhận ra rằng, nếu không nói rõ mọi chuyện ra Tôn Vĩ sẽ không bao giờ chịu từ bỏ.

Cô hung hăng ném tập tài liệu xuống bàn, nhìn chằm chằm Tôn Vĩ nói: "Tôn Vĩ, chúng ta đã chia tay rồi, từ này về sau anh đừng tới làm phiền tôi nữa."

Âm thanh không quá lớn, nhưng cũng đủ để cho đồng nghiệp ở bên cạnh nghe thấy, chỉ có như thế mới có thể làm anh ta hoàn toàn từ bỏ.

Tôn Vĩ không ngờ tới, Vệ Lan bình thường nhút nhát, hôm nay lại có thể lớn tiếng với anh trước mặt đồng nghiệp, mặt anh ta xị xuống. Nhưng anh ta vẫn chưa từ bỏ ý định, nghiêm mặt, cố nói để thay đổi tình hình: "Vệ Lan, đừng nói nhảm, em vẫn còn tức giận sao. Hôm đó là anh không đúng, em đừng trẻ con như thế chứ."

Vệ Lan biết anh ta luôn sĩ diện hảo, nhưng không ngờ anh ta lại một lời đẩy hết toàn bộ trách nhiệm lên người cô. Người khác nghe những lời anh ta nói, nhất định sẽ cho là cô chuyện bé xé ra to, nổi tính đại tiểu thư lên.

Cô tức giận đứng bật dậy, chỉ thẳng vào mặt Tôn Vĩ, mắng: "Tên họ Tôn kia, anh có hiểu tiếng người không hả? Tôi nói, chúng ta đã chia tay rồi, hơn nữa, là tôi không muốn qua lại với anh nữa, tôi đá anh, hiểu chưa?" Lời này là Vệ Lan học được của Từ Tịch Tịch, trước kia cô nghe thấy Từ Tịch Tịch nói thế để đá một anh chàng.

Chuyện thành ra thế này, người trong văn phòng đều nghe thấy hết, Tôn Vĩ tức giận nhìn bốn phía, mặc dù mọi người đều không nói gì, nhưng dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, bọn họ đang xì xầm cười sau lưng anh ta.

Tôn Vĩ nổi trận lôi đình, đang ở chỗ đông người nên anh ta không thể động thủ với Vệ Lan được. Lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên anh ta bị một người phụ nữ hạ nhục, không những thế, còn là một người phụ nữ có vẻ ngoài không chút sát thương nào, nhưng những lời cô nói ra so với bom nguyên tử còn mạnh hơn.

"Vệ Lan, ý của em là gì?" Tôn Vĩ biết rõ còn hỏi, còn sợ bản thân mất mặt chưa đủ.

Vệ Lan trừng mắt nhìn anh ta, lạnh nhạt nói: "Có ý gì, trong lòng anh tự hiểu lấy. Về sau, giữa chúng ta không còn quan hệ gì hết, tôi nghĩ, bạn bè cũng không cần phải làm nữa, cứ như vậy đi." Vệ Lan cầm báo cáo lên, xoay người rời đi. Cô thà bị quản lý mắng một trận còn hơn đứng đây dây dưa, làm nhảm với Tôn Vĩ.

"Dây chuyền tôi tặng cô, trả lại cho tôi." Tôn Vĩ hét lớn.

Anh ta nói ra rồi, anh ta thực sự nói ra rồi, Vệ Lan thầm hô vang trong lòng, "Vạn tuế". Anh ta lại dám đòi lại quà trước mặt bao nhiêu người như thế, không cần phải nói cũng biết, sau này mặt mũi của anh ta ở trong công ty cũng chẳng còn lại bao nhiêu. Chuyện này cứ thế thông qua công cụ thuận tiện nhất, nhanh chóng nhất, chính là miệng, truyền đi hết từng người từng người một trong công ty.

Vệ Lan cảm thấy, lần này cô trả được thù rồi, những uất ức phải chịu trước kia cũng không là cái gì nữa. Chuyện yêu đương này, thứ Tôn Vĩ mất đi còn nhiều hơn cô. Cô để cho anh ta cầm lại cái dây chuyền rách kia đi

lừa gạt cô gái khác đi, chỉ sợ là trên đời này sẽ không cô gái thứ hai nào ngu ngốc như Vệ Lan.

Vệ Lan quay đầu lại, hài lòng nhìn vẻ mặt ủ rũ của Tôn Vĩ, cười nói: "Tốt thôi, tôi sẽ trả lại cho anh, cả cái lắc tay tặng kèm kia tôi cũng sẽ trả lại cho anh. Nhớ lấy, lần sau có đem vòng đi tặng, thì cũng mang cả quà tặng kèm theo luôn. Đừng chia làm hai lần nữa, để người ta biết được, anh sẽ phải chịu thêm một lần mất mặt nữa đấy."

Tôn Vĩ bị Vệ Lan châm chọc, tức đến phát điên, nhưng đây là nơi công cộng, anh ta có thể làm được gì chứ, người tạo ra cục diện này không phải chính là anh ta sao?

Vệ Lan đột nhiên cảm thấy Tôn Vĩ có chút đáng thương, anh ta cũng không phải là người xấu xa, chỉ tiếc, thói quen của anh ta lại không tốt chút nào, cô không thể chịu nổi tính cách đó. Cô chợt nhớ tới ba mẹ anh ta, tại sao hai người tốt như vậy lại có thể giáo dục con cái thành ra thế này? Bọn họ suýt nữa đã trở thành ba mẹ chồng của cô, cô cũng có chút thương cảm với họ. Còn nữa, cô nhớ tới căn hộ mới kia, cô cũng chút nữa là mang đồ tới đó ở. Bây giờ tất cả mọi thứ đều kết thúc rồi, không có ba mẹ chồng, không có căn hộ mới, quan trọng nhất chính là, không có bạn trai nữa, không còn cảm giác vui vẻ lúc đầu, hiện tại chỉ còn lại sự mất mát.

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 26: Nghẹn lời

Ngày hôm sau, tin tức Vệ Lan chia tay với Tôn Vĩ đã truyền tới tai của Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch, bọn họ đương nhiên là đồng ý cả hai tay. Nói như Từ Tịch Tịch, cái tên cặn bã đó, không đánh cho hắn một trận đã là quá nương tay rồi.

Nhưng bây giờ phải nói như thế nào với ba mẹ mới là vấn đề mà Vệ Lan băn khoăn nhất. Cô quả thực sắp bị tuổi tác của mình cùng những lời thúc giục của ba mẹ làm cho phát điên rồi. Thực ra nếu như Tôn Vĩ có thể nhịn một chút, hoặc ít nhất trước khi kết hôn cũng biểu hiện tốt một chút, cô sẽ không thèm so đo với anh, mắt nhắm mắt mở mà tổ chức đám cưới. Dù sao sau khi kết hôn bọn họ cũng sẽ là người một nhà, Tôn Vĩ có keo kiệt đến mấy thì tiền của anh ta cũng chỉ chạy vào gia đình đó. Anh ta có coi cô là cái máy đẻ cũng chả sao, vợ chồng kết hôn lấy mục đích chế tạo đời sau cũng không phải là việc xấu.

Không ngờ Tôn Vĩ lại chẳng có chút tiền đồ nào, chưa gì đã lộ rõ cái đuôi hồ ly ra, kết cục cũng chỉ náo loạn được ba hồi. Đây tình trạng của Vệ Lan và anh ta vào thế không thể vãn hồi.

"Đừng sợ, nếu như cậu không dám về một mình, mình sẽ về cùng cậu, đến lúc đó chúng ta cùng nhau nói hết hành vi của tên khốn kiếp đó, ba mẹ cậu chắc chắn sẽ hiểu thôi." Từ Tịch Tịch vỗ vai Vệ Lan, an ủi.

"Được rồi, có cái gì ghê gớm đâu, sao mặt mũi lại ủ rũ thành như thế hả. Bọn mình về cùng cậu, chúng ta cùng đánh bại tên đó." Đường Tiểu Mạn tạo dáng siêu nhân chọc cười Vệ Lan.

Người xưa thường có câu, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, ba cô hợp sức lại, ngày hôm sau kéo nhau đến nhà Vệ Lan, đem tin tức đến thông báo cho hai vị phụ huynh.

Ngoài dự đoán của Vệ Lan, mẹ cô không hề nổi giận, chỉ hơi ngăn người một chút rồi thở dài nói: “Mẹ cũng sớm đoán được, hai đứa sẽ không thành mà”.

"Tại sao?" Lần này tới lượt Vệ Lan khó hiểu.

"Nhìn biểu hiện của con không chút mặn với cậu ta, chẳng phải quá rõ sao, chỉ mình cậu ta muốn kết hôn thôi. Cậu ta cũng vậy, cậu ta không xem coi là bảo bối của mình, hoàn toàn trái ngược với ba mẹ cậu ta, bọn họ là người đàn ông hoàng, làm con dâu của họ, con sẽ không phải chịu khổ. Nhưng như thế chưa đủ, với phụ nữ mà nói, tìm được người thật lòng quan tâm mình mới là quan trọng nhất." Ba người nghe những lời này của mẹ Vệ Lan chỉ biết ngồi thừ ra. Đúng vậy, các cô đều hiểu rõ, những thứ đại loại như tình yêu liệu có thể tồn tại được bao lâu, cho dù có tìm mọi cách để níu giữ cũng không thể khiến nó trường tồn mãi mãi. Chỉ có người đàn ông thực sự quan tâm chăm sóc mình, như vậy mới là kế hoạch lâu dài. Lúc hết yêu rồi, có rất nhiều lý do để lừa dối, kết cục cũng là chia tay, những người đàn ông đó, liệu có đáng để gửi gắm cả đời không.

Ba Vệ Lan xoa đầu cô cười nói: "Chia tay thì chia tay, chúng ta sẽ tìm được người tốt hơn. Có phải con sợ mẹ mắng nên mới đưa cả Đường Tiểu Mạn và Từ Tịch Tịch về cùng không."

Đám nha đầu bị ba Vệ đoán trúng, chỉ biết cúi đầu nhìn nhau cười. Thật ra thì các cô đã quá lo lắng rồi, dù sao ba mẹ cũng chỉ muốn các cô sớm lập gia đình, nếu đối phương không đối xử tốt với bảo bối của họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không đẩy con gái mình vào hố lửa.

"Mẹ là người không biết lý lẽ sao. Lúc trước muốn con qua lại với Thẩm Lai Phong là vì có người giới thiệu cậu ta, họ nói cậu ta là người tốt, đối xử với ai cũng đều ôn hoà, hơn nữa cậu ta rất thích con, mẹ cảm thấy cậu ta rất phù hợp nên mới ép buộc con. Nếu cậu ta cũng giống như Tôn Vĩ, làm sao mẹ dám giao con cho cậu ta hả. Gả con cho cậu ta rồi mẹ cũng không sống nổi."

Vệ Lan nghe mẹ nói như thế, lại nghĩ tới những việc Tôn Vĩ đã làm, không khỏi rơi nước mắt. Mình đúng là không có đầu óc mới lãng phí thời gian với loại người đó, còn làm cho ba mẹ lo lắng.

"Đừng khóc, rất khó coi." Đường Tiểu Mạn đẩy đẩy Vệ Lan, bảo cô lau nước mắt đi.

Từ Tịch Tịch cũng cảm thấy lúng túng, đành phải nói lảng sang chuyện khác: "Chú, dì, hai người không biết được đâu, cái tên Tôn Vĩ đó đúng là đồ cặn bã, nếu Vệ Lan gả cho anh ta nhất định sẽ không sống nổi một ngày dễ chịu."

"Sao vậy, hôm trước các con đi chơi, cậu ta dở trò gì sao?" Ba Vệ Lan là đàn ông nên tương đối nhạy cảm vấn đề này, lập tức cảnh giác hỏi.

Từ Tịch Tịch cao giọng nói: "Anh ta đúng là đồ lưu manh, anh ta dám lừa hướng dẫn viên du lịch anh ta là chồng Vệ Lan, làm cho hướng dẫn viên phân anh ta với Vệ Lan ở một phòng, đã thế trong phòng chỉ có một cái giường, chú nói xem, anh ta có ý đồ gì."

"Tên tiểu tử thú vị đó, cậu ta không muốn sống nữa sao." Ba Vệ Lan nổi giận, muốn lôi Tôn Vĩ tới đánh cho một trận, dám giở trò với con gái của ông, cậu ta ăn gan hùm sao.

"Chú đừng vội tức giận, có bọn cháu ở đó, sao có thể để cho Vệ Lan chịu thiệt được chứ. Cũng nhờ chuyện đó, Vệ Lan mới nhìn rõ được bộ mặt của anh ta, sau đó liền chia tay anh ta ngay." Từ Tịch Tịch vội vàng can ba Vệ.

"Vệ Lan, lần sau con có bạn trai thì dẫn đến cho ba gặp mặt trước nghe chưa. Đàn ông nhìn đàn ông, sẽ chính xác hơn mấy cô gái trẻ các con."

"Vâng, con biết rồi." Vệ Lan đã lau sạch nước mắt.

Cả buổi tối hôm đó Từ Tịch Tịch không tài nào ngủ được, cô vẫn suy nghĩ về câu nói của mẹ Vệ Lan: "Phụ nữ phải tìm được người đàn ông thật lòng quan tâm mình mới là quan trọng nhất." Đạo lý đơn giản đấy có nhiều người chưa hẳn đã hiểu được.

Cô nghĩ tới Tô Bách, nếu hôm đó cô không cự tuyệt anh, bây giờ có lẽ hai người đang chuẩn bị cho lễ cưới. Nhưng lúc đó tại sao cô lại tức giận như vậy, tại sao lại kịch liệt từ chối lời cầu hôn của anh, tại sao vậy? Có lẽ là do lời nói của Tô Bách, cô cảm thấy nếu như không xảy ra chuyện tối hôm đó, anh sẽ không cầu hôn với cô.

Kể từ sau khi Tô Bách giảm cân thành công, Từ Tịch Tịch không còn nghe thấy Tô Bách tỏ tình với mình nữa. Anh vẫn luôn ở bên cạnh cô, vẫn đứng ở chỗ đó, chưa từng bước tới gần hơn. Lâu dần, cô bắt đầu hoài nghi, rốt cuộc Tô Bách có còn thích cô không?

Rốt cuộc anh vì thích cô nên mới không rời đi, hay chỉ là thói quen, thực chất trong lòng đã không còn cô nữa?

Chuyện tình yêu có lúc còn khó hơn cả làm bài thi, suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ rất khác nhau, cứ đoán tới đoán lui, sau đó lại bỏ lỡ nhau.

Nửa tháng sau, Từ Tịch Tịch nhận được thông báo của Tô Bách, anh muốn kết hôn với Chung Nghị Phương. Từ Tịch Tịch cười nhạt, cô biết, Chung Nghị Phương sẽ tha thứ cho Tô Bách, bọn họ nhất định sẽ ở bên nhau. Một người đàn ông vì cô mà rung động nhiều năm như vậy nhưng lại không nhận được lời hồi đáp từ cô, bây giờ xuất hiện một cô gái cam tâm tình nguyện hi sinh vì anh ta, anh ta nhất định sẽ rời đi, có lẽ như vậy cũng tốt, cuộc sống của cô sẽ thoải mái hơn, đơn giản hơn.

Tô Bách và Chung Nghị Phương rất đẹp đôi, một người là đại tiểu thư nhà giàu, một người là bác sỹ khoa ngoại, hoàn mỹ vô cùng. Nhưng tại sao Từ Tịch Tịch lại không vui, tại sao vừa cúp máy nước mắt cô lại rơi, khóc cả buổi chiều, cô vẫn không thể kiềm chế được cảm xúc.

Cô như vậy là do quá vui mừng vì cắt đứt được mối quan hệ dây dưa hơn hai mươi năm hay là do quá đau buồn khi mất đi một người đàn ông tâm đầu ý hợp? Cô không thể phân định được, cũng có thể là do bây giờ cô vẫn còn đang giả vờ hồ đồ.

Nửa tháng sau đó là tới đám cưới của Đường Tiểu Mạn. Kể từ sau khi đi Hải Nam về, Từ Tịch Tịch và Vệ Lan chưa gặp lại Trình Quân, trên đường đi Trình Quân và Đường Tiểu Mạn có xích mích với nhau, vì vậy bọn họ không để ý lắm tới sự mất tích của anh trong một tháng qua. Các cặp đôi trước khi kết hôn thường xảy ra các cuộc bất đồng, nhiều đôi mới kết hôn xong đã vội ly hôn, giận dữ chút ít như hai người chỉ là chuyện nhỏ.

Vệ Lan và Từ Tịch Tịch đã bước sang tuổi 29, theo như lời đánh cuộc trước đó, hai người đành cam tâm tình nguyện làm phù dâu cho Đường Tiểu Mạn.

Hôm đó, mới sáng tinh mơ hai cô đã tới nhà Đường Tiểu Mạn. Một ngày trước hôn lễ, Đường Tiểu Mạn đã dọn về nhà mình, ngày hôm sau cô còn phải trang điểm sớm, Vệ Lan và Từ Tịch Tịch là phù dâu cho nên cũng phải tới sớm, mặc dù chuyện sau này của các cô chưa biết sẽ đi về đâu nhưng bạn của mình xuất giá, các cô cũng mừng lây.

Hai cô vừa bước vào cửa đã thấy Đường Tiểu Mạn mặc xong váy cưới, đang ngồi ở phòng khách chuẩn bị trang điểm.

Trước đây Vệ Lan đã từng ghé qua nhà Đường Tiểu Mạn một lần, trong ấn tượng của cô, nhà của Đường Tiểu Mạn giống như một cung điện, vừa lớn vừa lộng lẫy. Cô nghĩ thầm cả đời này mình cũng không bao giờ được

sống ở một nơi như thế này, cho nên lần này tới đây cô phải ngắm kỹ một chút.

Nhìn xung quanh, cô thiếu chút nữa thì hét toáng lên, cô kéo cánh tay của Từ Tịch Tịch, muốn cô nhìn về phía trước.

Từ Tịch Tịch tưởng rằng Vệ Lan lại nhìn thấy món đồ nào đó quý giá, đáng vẻ ngạc nhiên của cô thật là . . . , Từ Tịch Tịch không kiên nhẫn, nói: "Cậu làm cái gì vậy, làm gì mà kích động thế?"

"Không phải, không phải." Vệ Lan liều mạng khoát tay, chỉ về trước mặt nói: "Cậu nhìn ảnh cưới đi."

Từ Tịch Tịch vừa nghe đến ảnh cưới, cũng tò mò quay đầu lại nhìn, quả thật trong phòng khách có một bức ảnh cưới lớn, cô dâu tất nhiên là Đường Tiểu Mạn, còn chú rể?

Từ Tịch Tịch không xác định được liền quay qua hỏi Đường Tiểu Mạn: "Sao trong ảnh Trình Quân nhìn lạ vậy?"

"Đó không phải anh ấy." Đường Tiểu Mạn thẳng thắn trả lời.

"Cái gì!" Lần này Từ Tịch Tịch không nhịn được, hét ầm lên, "Cậu nói cái gì, đối tượng kết hôn của cậu không phải Trình Quân sao?"

"Ai nói mình muốn kết hôn với anh ta?"

Từ Tịch Tịch nhào tới lay mạnh Đường Tiểu Mạn, "Không lẽ mới cãi nhau một chút mà cậu đã đổi luôn cả chú rể sao?"

Thợ trang điểm ngăn Từ Tịch Tịch lại, nói: "Đừng nóng, tôi còn chưa trang điểm xong cho cô ấy."

"Mình vốn không có ý định cưới anh ta, anh ta cũng biết chuyện này."

Vệ Lan và Từ Tịch Tịch ngã ngửa lên ghế, trên đời này chắc không có người thứ hai có thể bình tĩnh như Đường Tiểu Mạn, bọn họ không thể tin nổi.

"Vậy anh chàng đó là ai?" Vệ Lan chỉ vào người đàn ông ở trong ảnh nói.

Đường Tiểu Mạn nhún vai nói: "Là do ba mình chọn. Dù sao mình cũng thấy, yêu đương thì có thể tùy tiện chọn một người mình thích, còn chuyện kết hôn phải do ba mẹ đồng ý, việc này chả có gì mâu thuẫn với nhau cả."

Từ Tịch Tịch nghĩ kỹ lại, "Vậy trên đường về cậu cãi nhau với Trình Quân là vì chuyện này?"

"Đúng vậy, bọn mình đã thoả thuận với nhau, chuyển đi Hải Nam lần này coi như lời chia tay, anh ta cũng biết mình sẽ kết hôn với người khác, nhưng đến cuối cùng anh ta lại đổi ý, không từ bỏ được, vì vậy bọn mình mới gây gổ với nhau." Đường Tiểu Mạn hời hợt nói, giống như đang kể chuyện của người khác, những lời đó thật làm cho người ta hoài nghi, liệu cô có từng thật lòng yêu Trình Quân hay không.

"Không ngờ trên đời này lại có người có thể phân biệt rạch ròi được chuyện yêu đương và hôn nhân như cậu." Vệ Lan thở dài, cô vĩnh viễn không thể làm được như thế, cách sống của Đường Tiểu Mạn cô không bao giờ theo nổi.

Ba người không nói về chuyện đó nữa, quan niệm về tình yêu và hôn nhân của mỗi người đều khác nhau, không thể thúc ép người khác nghĩ giống mình được.

Từ Tịch Tịch cảm thấy buồn cười, thật ra so với Đường Tiểu Mạn cô cũng không tốt hơn là bao, chỉ có Vệ Lan là hoàn toàn trái ngược, cô luôn trung thành với cảm xúc của chính mình. Còn cô, chẳng phải cô cũng để cho Tô Bách chạy mất sao?

Cô tính lại ngày thì nhớ ra, hôm nay cũng chính là ngày tổ chức hôn lễ của Tô Bách. Tiệc cưới tất nhiên cô sẽ không tới dự, phong bao lì xì cô đã gửi bạn mang tới, thân phận của cô quá lúng túng, thậm chí lúc bỏ tiền vào phong bao cô cũng không biết nên cho vào bao nhiêu thì thích hợp.

Cả một ngày bận rộn, đón dâu, rước dâu, lại mặt, chạy đi chạy lại khắp nơi, cuối cùng bọn họ cũng đến khách sạn. Đường Tiểu Mạn mặc váy cưới trắng lộng lẫy, đang đứng ở đại sảnh nghênh đón khách cùng anh chàng lạ mặt kia, mặt cười tươi như hoa. Không biết trong lòng cô đoá hoa đó có thực sự nở rộ hay không.

Từ Tịch Tịch và Vệ Lan ngồi vào bàn người thân, nhìn người dẫn chương trình đang thao thao bất tuyệt nói, sau đó cô dâu chú rể tiến vào lễ đường, ánh đèn tập trung chiếu vào bọn họ. Trong lễ đường mọi người đều treo trên miệng nụ cười rục rỡ, chú rể cũng cười rất vui vẻ, không biết anh có từng nghĩ đến, trước đó một tháng cô dâu của anh ta vẫn đang còn ở chung một chỗ với người đàn ông khác.

Từ Tịch Tịch suy tư trong lòng nhưng vẫn cố giả bộ vui mừng, dù sao hôm nay cô cũng phải ăn thật no mới được, cùng một ngày phải chi ra hai phong bao, không ăn gì thì đúng là quá thiệt thòi.

Cô gấp một miếng tôm hùm chuẩn bị cho vào miệng, còn chưa kịp đưa vào miệng đã thấy một vật chọc vào má. Cô quay đầu sang nhìn, là một phong bao lì xì, nhìn kỹ một chút, có vẻ giống phong bao của cô. Cô cảm thấy vô cùng kỳ quái, Đường Tiểu Mạn đang đi thay quần áo để chuẩn bị đi mời rượu, phong bao lì xì này ở đâu ra vậy?

Cô theo bản năng quay đầu lại phía sau, so với lúc nhìn thấy ảnh cưới của Đường Tiểu Mạn, bây giờ cô còn ngạc nhiên hơn, miếng tôm hùm trong tay liền rơi xuống.

"Oh, thật lãng phí." Tô Bách thở dài, "Em cầm lấy phong bao này mà mua đồ ăn."

"Sao anh biết chỗ này mà tới?" Từ Tịch Tịch dùng chiếc đũa chỉ vào Tô Bách, kêu lên, "Anh cũng tổ chức đám cưới ở đây sao?" Không đúng, sảnh lớn ở đây đã sớm được nhà Đường Tiểu Mạn bao, Tô Bách không thể tổ chức ở đây được? Vậy tại sao anh lại xuất hiện ở đây?

"Anh tới uống rượu mừng." Tô Bách chỉ vào một bàn khác, nói: "Anh ngồi bàn bên đó, anh là bạn của chú rể, đi, sang bên đó nói chuyện một chút." Nói xong, không đợi cô trả lời, anh kéo cô sang bên kia.

Bàn chưa đủ người ngồi, Tô Bách tìm cho cô một chỗ, sau đó ấn cô ngồi xuống.

Từ Tịch Tịch ghé lại gần anh, hỏi nhỏ: "Vây hôn lễ của anh thì sao?"

"Đã hủy bỏ rồi." Tô Bách xem thường nói.

"Tại sao?"

Tô Bách cầm đũa lên, gõ vào đầu Từ Tịch Tịch một cái, vừa đánh vừa mắng: "Còn hỏi tại sao. Nhẫn cũng đưa cho em rồi, còn hỏi tại sao."

"Vây Chung Nghị Phương thì làm thế nào?"

"Anh đã nói rõ với cô ấy, bọn anh không hợp nhau, trong lòng anh không có cô ấy, cho dù có kết hôn cũng sẽ không hạnh phúc, vậy thà kết thúc sớm. Như vậy sẽ tốt cho cả hai."

Từ Tịch Tịch im lặng không nói gì, mặc dù trên mặt cô không thể hiện ra, nhưng trong lòng lại vô cùng hồi hộp. Cuối cùng Tô Bách cũng chịu ngoan ngoãn trở về bên cạnh cô, làm lối xe dự phòng của cô.

"Anh nói cho em biết, bây giờ anh không còn là lớp xe dự phòng nữa, anh muốn làm lớp chính thức." Tô Bách thì thầm với Từ Tịch Tịch: "Tấm ga trả giường ở khách sạn, anh vẫn còn giữ lại, nếu em dám không nghe lời anh, anh sẽ công khai nó với mọi người."

Mặt Từ Tịch Tịch đỏ bừng, cảm tức nhìn anh, nhưng không dám phản bác gì.

Lúc này, vợ chồng Đường Tiểu Mạn đi tới, vừa nhìn thấy Tô Bách, Đường Tiểu Mạn ngậy người ra, lắp bắp nói: "Sao anh lại tới đây?"

"Tới uống rượu mừng của hai người." Tô Bách kéo Từ Tịch Tịch qua, nâng chén nói: "Mấy tháng nữa sẽ tới lượt chúng tôi."

"Hai người?" Đường Tiểu Mạn chỉ Từ Tịch Tịch, cười nói.

Từ Tịch Tịch xấu hổ cúi đầu, cũng không ngừng gật đầu, trong lòng cô đang rất vui.

"Đúng rồi, Vệ Lan nghe tin này chẳng phải sẽ đau lòng mà chết sao." Đường Tiểu Mạn cười đùa.

"Ngược lại thì có." Từ Tịch Tịch chỉ về phía bàn người thân, cười nói, "Nhìn anh chàng đó đi, có quen không?"

Đường Tiểu Mạn híp mắt lại nhìn, đột nhiên hét lên: "Trời ơi, Infiniti!"

Vừa dứt lời, đã quay sang chú rể cười nói: "Bạn của anh tại sao lại đi quyến rũ chị em của em vậy."

Bên này, Triệu Trinh Bình ngồi ở ghế của Từ Tịch Tịch, anh đang cùng Vệ Lan trò chuyện nhiệt tình.

"Em cứ như vậy không giải thích gì đã chia tay với tôi, chẳng lẽ không nên nói cái gì sao?"

Vệ Lan có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, tôi . . . tôi"

"Thôi vậy, tôi là người rất hào phóng, tôi sẽ không so đo với em chuyện đó nữa."

"Thật sao?" Vệ Lan nửa tin nửa ngờ.

"Đương nhiên." Triệu Trinh Bình vỗ vỗ ngực của mình, cười nói: "Dân làm ăn như chúng tôi sẽ không nói hai lời."

"Không phải anh chỉ là nhân viên theo dõi đơn hàng thôi sao?" Vệ Lan ngây ngốc hỏi, cũng không sợ làm tổn thương người khác.

"Lúc đó ba tôi đang quản lý công ty, tôi chỉ là giúp ông ấy làm chút việc đó. Hiện tại, ba tôi đã nghỉ hưu, mọi việc ở công ty giao lại cho tôi, ông ấy còn đang thúc giục tôi lập gia đình." Triệu Trinh Bình vừa nói vừa nhìn Vệ Lan, cười gian manh.

"Cái đó cũng không thể vội được." Vệ Lan không dám nhìn thẳng vào mắt anh, tránh né ý tứ trong câu nói đó.

Triệu Trinh Bình nhìn thấy ý đồ của cô, ôm vai cô cười nói: "Dù sao em cũng nói, chuyện lần trước là do em không đúng, vậy lần này coi như là bồi thường đi."

Được, được rồi, coi như là bồi thường đi, cả Vệ Lan và Từ Tịch Tịch đều nghĩ như vậy. Thật đúng là quá lời cho hai tên đàn ông thối này rồi.

~~~~~Hoàn chính văn ~~~~~

THỜI ĐẠI GÁI Ế HƯNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 27: Ngoại truyện 1

Tác giả có lời muốn nói về ngoại truyện của Đường Tiểu Mạn. Nhân vật này ở trong truyện giống như là kim chỉ nan, không có sự khích lệ của cô, Từ Tịch Tịch và Vệ Lan chưa chắc đã vội vàng tìm người để gả đi như vậy.

Cô là người đầu tiên trong ba người đưa ra quyết định kết hôn, nhưng đến cuối cùng, cô lại là người duy nhất không đến được với người mình yêu. Ở trong tình yêu cô là người thực tế nhất, cũng khó nói cô có phải là người hạnh phúc nhất hay không.

Nói một chút về chuyện cũ của cô, có lẽ nên giải thích tại sao trong chương cuối cùng cô lại gả cho một người đàn ông khác, không phải là người đàn ông mà cô đã yêu đương xuyên suốt câu chuyện. Cả đời Đường Tiểu Mạn không biết tới sự vất vả khi phải kiếm tiền. Trước kia không biết, hiện tại không biết, sau này cũng sẽ không bao giờ biết được. Ba cô là đại gia bất động sản, nếu không chuyển ra ngoài sống cùng bạn thì cho dù mỗi ngày cô ngủ một nơi cũng không hết số bất động sản đó. Như vậy đủ để thấy, khối tài sản của nhà cô lớn đến mức nào.

Cô đã từng nói đùa, mặc dù sau này cô không đi làm, chỉ cần ngồi một chỗ thu tiền cho thuê nhà thôi cũng đủ để cô sống thoải mái suốt đời, muốn mua cái gì thì mua, muốn đến chỗ nào thì lập tức tới chỗ đó. Tùy tiện chỉ một điểm nào đó trên quả địa cầu, ngày hôm sau có thể thoải mái ngồi trên máy bay đến đó. Đối với cô mà nói tiền chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, cô đối với việc kiếm tiền hoàn toàn không có chút hứng thú, ngoài nói chuyện yêu đương ra, mọi hao tổn tâm trí của cô đều dành cho việc nghĩ cách lừa lấy thẻ vàng của ba cô, sau đó cùng mẹ mình ra ngoài quẹt hết sức

thì thôi. Việc này làm cho con người cuồng mua sắm như Từ Tịch Tịch hâm mộ đến chết.

Tất nhiên, trên đời này không bao giờ có chuyện thập toàn thập mỹ, Đường Tiểu Mạn có một người ba lăm tiền của, nhưng người ba này tính tình phải nói là vô cùng "Cổ quái" . Về điểm này Từ Tịch Tịch không thể xem nhẹ, nhưng với tính cách chân chó của mình, cô chỉ nghĩ đến khối tài sản của ông ấy, lại thấy tính cách của ông cũng không tệ lắm.

Ba của Đường Tiểu Mạn không có bất kỳ yêu cầu nào với cô con gái của mình, kiếm được tiền hay không quan trọng, ông kiếm được nhiều tiền như thế, sinh con gái ra cũng không phải để nó kiếm tiền. Thông minh hay không không đáng lo, những người bạn học học tốt hơn cô, chẳng phải sau khi tốt nghiệp xong cũng chẳng có cuộc sống tốt bằng cô sao, biết tiêu tiền là được rồi. Còn về vẻ ngoài, lại càng không phải nói, đến cả Từ Tịch Tịch xinh đẹp như vậy, nhìn thấy Đường Tiểu Mạn còn phải cảm thấy ghen tị.

Những thứ khác như chuyện tình cảm vụn vặt, ba Đường càng không thèm để vào mắt, ông chỉ có một yêu cầu duy nhất với cô, đây chính là điểm cổ quái, ông không quan tâm cô có kết hôn hay không, cô ở trong nhà cả đời cũng được, nhưng nếu một ngày cô quyết định kết hôn, thì đối tượng kết hôn nhất định phải là do ông chọn lựa.

Cứ như vậy, đây trở thành yêu cầu duy nhất đối với cô, thật ra tất cả người làm cha mẹ trong thiên hạ này hơn phân nửa đều muốn như vậy, chỉ là có rất ít người lại đưa yêu cầu đó vào gia quy như ba Đường.

Đường Tiểu Mạn không quan tâm, cô căn bản chẳng thèm quan tâm đến chuyện đó. Cô cảm thấy yêu cầu này của ba cô không có điểm nào bất hợp lý. Cô là một người phụ nữ vô cùng thực tế, cô hiểu rõ muốn tìm một người đàn ông có tiền trên thế giới này khó khăn hơn nhiều so với nắm giữ một người ba có tiền.

Cho dù có thể tìm được một người đàn ông có tiền thì sao? Anh ta sẽ vô tư được như ba đối với con gái sao, anh ta sẽ cam tâm tình nguyện để cô ở nhà, không chút oán hận nhìn cô tiêu xài đồng tiền mồ hôi nước mắt của anh ta sao? Chớ dại dột mà tin vào điều đó, cô không tin có người đàn ông như thế, những người đàn ông kiếm được chút tiền đều yêu cầu vợ của mình phải xinh đẹp, phải dịu dàng, muốn gì được nấy, lên phòng khách phải đủ để rạng rỡ mặt mày, xuống phòng bếp phải đảm đang việc nhà. Đã ai từng nghe qua người ba nào lại yêu cầu con gái mình phải đạt được nhiều yêu cầu như thế chưa?

Đường Tiểu Mạn có thể ăn to nói lớn trước mặt người ba nhiều tiền của mình, cũng có thể lôi thôi lếch thếch đi tới đi lui trước mặt ba mình, còn có thể ăn những món cô thích nữa, ở trước mặt người chồng có tiền, cô có thể làm được như vậy hay không? Tất nhiên cũng sẽ có người nói có. Vậy cô có thể hi vọng ôm chặt được người chồng có tiền đó hay không, cô có thể đảm bảo anh ta sẽ không cầm tiền đi bao nuôi người phụ nữ khác chứ?

Không thể, tất nhiên là không thể, cho nên, Đường Tiểu Mạn cảm thấy đáp ứng yêu cầu của ba cô còn dễ dàng hơn nhiều so với việc tìm một người đàn ông giàu có sau đó thoả mãn vô số yêu cầu khác của anh ta.

Mặc dù, thỉnh thoảng ba cô cũng sẽ mang tiền ra ngoài nuôi tình nhân trẻ, có thể còn cho cô thêm mấy đứa em, nhưng đại tiểu thư cô không thèm để ý tới. Những thứ đó cho dù có được đưa ra ngoài ánh sáng cũng không ảnh hưởng chút nào tới vị trí Đường đại tiểu thư của cô. Đi ra khỏi cửa, ai cũng biết cô mới chính là người thừa kế chính thức của nhà họ Đường, những người khác cũng chỉ là thêm được bát cơm thôi.

Ba cô cho dù có tật xấu, bên ngoài có nuôi thêm vài bà vợ bé đi chăng nữa, ông ấy cũng không phải là người ngu ngốc, ông ấy sẽ không để cho tin tức tình cảm của mình làm xôn xao dư luận đến mức không kiểm soát được. Càng không nghe mấy lời xúi dục của hồ ly tinh về nhà gây sự, đòi ly hôn với vợ.

Đường Tiểu Mạn hiểu rõ, chỉ cần mẹ cô không gục gãi trước mưu kế của hồ ly tinh, tương lai của cô nhất định sẽ giống lá cờ tung bay phấp phới. Nhất là mấy năm trước ba cô bị một cô gái trẻ lừa gạt mất một khoản tiền nhỏ, cho nên bây giờ ông có chút đề phòng hơn với mấy người phụ nữ kia. Cũng có thể là do tuổi ông ngày càng lớn, đã gần 60 tuổi, hứng thú của ông với mấy cô gái trẻ cũng giống như với tiền, ngày càng nhạt, bây giờ ông lấy việc tìm con rể mới là việc quan trọng nhất.

Đôi lúc Đường Tiểu Mạn quay sang gọi Từ Tịch Tịch là hồ ly tinh, trực tiếp ném cô vào đội quân đó mà chỉ trích. Mặc dù Từ Tịch Tịch vừa háo tiền lại háo sắc, nhưng cô tuyệt đối sẽ không hạ mình đi làm vợ bé cho người ta, đương nhiên Đường Tiểu Mạn hiểu rõ chuyện đó, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt đạt chuẩn hồ ly của Từ Tịch Tịch cô lại nhớ tới loại người kia, cứ người này ngã xuống lại có người khác thế vào, liên tiếp không ngừng, bọn họ đều vì mục đích muốn chiếm đoạt tài sản nhà cô, nghĩ đến đó cô lại mang Từ Tịch Tịch ra làm vật thế thân. Từ Tịch Tịch tức đến phát điên nhưng không biết làm thế nào, khuôn mặt chính hiệu tiểu tam của cô, đặt ở chỗ nào cũng khiến người ta nghĩ sai lệch.

Tất nhiên, ngoài miệng Đường Tiểu Mạn nói tới nói lui nhưng trong lòng lại không có chút thành kiến nào với Từ Tịch Tịch. Có lẽ việc xuất thân từ gia đình có hoàn cảnh tốt đã nuôi dưỡng tính cách của cô trở nên phóng khoáng, cô đối với người khác, cho dù là người lạ cũng rất ít phòng bị. Nhưng cũng không thể nói là cô kém thông minh, cô có thể không tinh thông sách vở nhưng lại thừa kế đầu óc biết làm ăn của ba mình, cô luôn lên kế hoạch cho cuộc sống của mình, không bao giờ làm theo cảm tính.

Quan niệm của Đường Tiểu Mạn chính là: tình yêu và hôn nhân là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Nói cách khác, cô có thể tùy hứng nói yêu đương với một người đàn ông, nhưng lại kết hôn với người mà ba cô chỉ định. Cô cảm thấy hai người này hoàn toàn không xung đột với nhau, hơn nữa từ nhỏ cô đã nhận thức được điều này, cũng luôn chấp hành theo.

Mối tình đầu của Đường Tiểu Mạn là lúc cô học trung học, anh chàng đó là bạn cùng lớp với cô, dáng người cao, chơi trong đội bóng rổ. Nữ sinh thế hệ 8x thường yêu thích những anh chàng hoạt động thể thao trong trường, nhất là những anh chàng chơi bóng rổ.

Những anh chàng này, nếu quan sát tỉ mỉ một chút sẽ tìm được vô số khuyết điểm trên khuôn mặt của bọn họ, ví dụ như ngũ quan phối hợp chưa được thuận mắt, . . . Nhưng vừa bước vào sân thể dục, lấy trạng thái hoạt động che lấp hình ảnh tĩnh động, cả người liền toát ra vẻ vô cùng đẹp trai. Tóc mái che khuất nửa khuôn mặt, cộng thêm những động tác vận động đẹp mắt, vô số cô gái trẻ tuổi phải chết đứng vì họ.

Từ Tịch Tịch luôn nói, nếu cắt đi tóc mái của mấy người kia hoặc bảo bọn họ để đầu đinh, chỉ sợ hai phần ba trong bọn họ sẽ khiến cho người khác phải hộc máu vì choáng. Đẹp trai chân chính thì phải làm cho nữ sinh gào thét chói tai cho dù anh ta để đầu đinh. Dựa vào kiểu tóc mà xưng vương các kiểu như bọn họ không đáng để gọi là đẹp trai chân chính.

Rất lâu sau đó, khi Đường Tiểu Mạn đang ngồi trong phòng khách, tivi phát sóng "Phim thần tượng", cô luôn miệng nói: "Thế giới này bị làm sao vậy, loại người thế này cũng dám can đảm tự nhận mình là mỹ nam sao? Thử cạo trọc đầu đi, để xem còn có fan nữ nào gào thét vì anh ta không."

"Có, nhất định có." Từ Tịch Tịch cướp bịch khoai tây chiên trên tay cô, chen miệng nói, "Là gào thét vì bị vẻ ngoài xấu xí của anh ta dọa cho sợ."

Nhưng trên thế giới này có một loại sức mạnh gọi là sức mạnh quần chúng. Có thể ví dụ như, một anh chàng minh tinh, mặc dù nhìn thế nào cũng thấy diện mạo anh ta vô cùng xấu, nhưng chỉ cần tồn tại một số phụ nữ gọi anh ta là soái ca, lập tức những cô gái khác cũng bị tẩy não theo, vì vậy anh chàng xấu xí ban đầu đã trở thành một đại siêu cấp soái ca, tất cả phụ nữ tung hô anh ta đều khẳng định thị lực của mình 2.0 trở lên.

Bạn trai đầu tiên của Đường Tiểu Mạn chính là một anh chàng như vậy. Dáng dấp thực ra cũng bình thường, da không trắng, chỉ được coi là hoạt bát, khoẻ mạnh, nhưng khi tất cả nữ sinh đều tung hô anh ta là soái ca, anh ta liền cho đó là sự thật, mỗi ngày lúc xem gương nhìn thấy khuôn mặt tròn của mình, tâm trạng lại trở nên trái ngược hoàn toàn.

Khi đó là giữa những năm 90, F4 còn chưa biết lưu lạc ở nơi nào, cho nên ở trên sân trường không có mấy anh chàng nuôi tóc dài như phụ nữ đi qua đi lại. Tất nhiên nhà trường cũng không cho phép họ để tóc như vậy, cùn g lắ m cũng chỉ hơi dài một chút hai bên thoi, theo kiểu Quách Phú Thành, Lâm Chí Dĩnh, ... Thịnh thoảng còn vuốt keo cố định tóc theo một kiểu, mỗi lần người khác đi lướt qua đều có thể nghe thấy mùi keo vuốt tóc nồng nặc.

Đường Tiểu Mạn yêu người bạn trai đầu tiên cũng chính là vì keo vuốt tóc. Khi những người khác còn đang mải mê với keo vuốt tóc thì cô lại chẳng có chút hứng thú nào với nó. Có một lần, anh bạn đó bị giáo viên chủ nhiệm bắt được. Giáo viên chủ nhiệm là một người trẻ tuổi, diện mạo thì vô cùng có lỗi với người đối diện, cho dù có đắp thêm một tấn keo vuốt cũng không thể đẹp trai nổi. Thấy mấy chàng trai trẻ tuổi có tướng mạo hơn mình, tức giận muốn đòi lại chút thể diện, lôi cậu học sinh kia ra khỏi lớp học, hết mắ ng từ chuyện thành tích lại sang chuyện bài tập về nhà, từ kỷ luật lại tới ăn gian, cuối cùng đề tài lại chuyển về mái tóc trên đầu cậu ta.

"Cậu đến trường học làm gì, một cậu bé học gì không học lại học theo mấy bạn nữ bôi bôi trát trát cái gì thế này, suốt ngày đem đầu tóc vuốt thành cái dạng gì đây. Mau đi rửa sạch cho tôi!" Thật ra thì kiểu tóc của thầy giáo kia cũng không tốt hơn là bao nhiêu, nhưng trong trường học là vậy, bị giáo viên bắt được còn có thể nói cái gì.

Cậu học sinh kia liền đi vào phòng vệ sinh, gọi qua đầu, rửa sạch hết toàn bộ keo ở trên tóc. Đến lúc trở lại phòng học, tóc đã xẹp lép xuống, một số sợi còn vương trên trán, nước không ngừng chảy xuống.

Đường tiểu thư chính là bị hình tượng nam sinh nghèo nàn đó hấp dẫn. Khi đó có lẽ cô vẫn chưa dùng từ “hấp dẫn” để hình dung một người đàn ông. Nhưng trong tim cô lúc đấy như có cái gì đang rơi xuống.

Kết quả là, mối tình đầu của cô cứ thế mà đi mất, tất nhiên nụ hôn đầu cũng tặng cho người ta. Rất nhiều năm sau, khi cô cùng Vệ Lan và Đường Tiểu Mạn ngồi nói về nụ hôn đầu đời, cố gắng liên tưởng đến cảm giác khi đó.

Lúc đó Vệ Lan còn chưa có nụ hôn đầu, tất nhiên quyền phát ngôn cũng không có. Mà cao thủ tình trường như Từ Tịch Tịch, cũng cùng một tình trạng giống như Đường Tiểu Mạn, cả hai đều không nhớ nổi cảm giác khi đó như thế nào, thậm chí cả khuôn mặt của người đã cướp đi nụ hôn đầu đời của các cô, các cô cũng không thể nhớ nổi hình dáng họ như thế nào, chỉ mơ hồ một chút mà thôi.

Mọi người đều nói mối tình đầu đối với mọi cô gái đều là kỉ niệm khó quên, luôn chiếm một vị trí riêng trong lòng bọn họ. Cho dù anh chàng kia có thay đổi như thế nào, gặp nhau cũng không thể nhận ra, nhưng cảm giác về mối tình đầu sẽ ăn sâu vào máu thịt của bọn họ, không cách nào xoá nổi. dien dan le quy don Những lần yêu sau đó đều cố gắng tìm lại cảm giác cũ. Đường Tiểu Mạn cũng thế, từ đó trở đi cô luôn tìm những anh chàng da ngăm đen, thân hình cao lớn.

Mặc dù cô không vượt qua 1m60, nhưng bạn trai của cô toàn những anh chàng cao 1m75 trở lên, sau khi học xong đại học, thậm chí còn vượt qua 1m80.

Vẻ ngoài của cô trông giống một cô gái nhỏ nhắn nhưng thực ra lại là một người phụ nữ độc lập, tự chủ, vĩnh viễn làm cho người trước mặt có một loại ảo tưởng rằng cô cần sự che chắn bảo vệ. Nhưng trên thực tế, ẩn chứa trong thân thể người phụ nữ nhỏ bé này lại là một sức mạnh to lớn, không một người đàn ông nào có thể áp chế được.

Những người đàn ông đó bao gồm cả Trình Quân. Anh ta tốn 3 năm, đặt vào đó bao nhiêu tâm tư, cuối cùng, vẫn không có cách nào thay đổi được quyết định của Đường Tiểu Mạn.

Bạn gái kết hôn, chú rể lại không phải là mình. Những lời này, chính là dành cho anh chàng đáng thương Trình Quân.

THỜI ĐẠI GÁI Ễ HUNG THỊNH

Tô Lưu

dtv-ebook.com

Chương 28: Ngoại truyện 2

Thực ra mà nói, Trình Quân khá khác những người bạn trai trước đây của Đường Tiểu Mạn. Vóc dáng anh không tính là thấp, nhưng ở đất Giang Nam này mà nói, dáng người như vậy chỉ được xem là ở mức bình thường. Chỉ là da của anh ta không đủ đen, còn có thể gọi là trắng.

Càng trưởng thành, tiêu chuẩn về vẻ bề ngoài của bạn trai của Đường Tiểu Mạn hình như cũng thay đổi theo. Có lẽ là thẩm mỹ theo thời đại thay đổi, Đường Tiểu Mạn cũng không thể không theo đám đông được.

Nhưng Trình Quân lại có một điểm giống với những người bạn trai trước đó, anh thuộc tầng lớp “người nghèo”. Ý tứ trong từ “người nghèo” này không phải nói rằng gia cảnh của anh vô cùng khó khăn, vất vả. Chỉ là, cho dù anh có xuất thân từ gia đình trung lưu, đứng trước mặt Đường Tiểu Mạn, cũng sẽ trở thành kẻ nghèo rớt mùng tơi. Nhiều nhất cũng chỉ khác biệt một chút với tầng lớp nghèo khó thôi.

Đường Tiểu Mạn không quan tâm tới vấn đề này, từ trước đến nay cô không quan tâm đến tiền của người khác. Cô là kiểu người không lo chết đói, cô đã có một người ba biết kiếm tiền, không cần thiết phải tìm thêm một người nữa, hay nói chính xác là cô không cần một người bạn trai biết kiếm tiền. Dù sao cô cũng không lấy họ, kiếm được tiền hay không có gì quan trọng sao?

Bọn họ gặp nhau lần đầu ở công ty của ba cô. Trình Quân làm việc ở công ty nhà cô, còn Đường Tiểu Mạn lại dựa vào thân phận hoàng thân quốc thích mà vào làm ở công ty. Ai dám nói “không” với cô chứ, chủ nhân

tương lai của bọn họ, đặc tội với cô chỉ sợ sau này đến miếng cơm cũng chẳng còn.

Tất nhiên Trình Quân biết thân phận của Đường Tiểu Mạn, nhưng anh hoàn toàn không biết điều kiện kết hôn của cô. Anh ta hao tổn tâm tư, ít nhiều cũng có một chút tình cảm trong đó, tóm lại, anh theo đuổi Đường Tiểu Mạn, hơn nữa anh ta cũng không tưởng tượng lại khó khăn như vậy, chỉ tầm vài tháng, anh đã thành công ôm mỹ nhân trở về. Lúc đó anh thực sự trở thành hoàng thân quốc thích, chỉ là anh ta không biết rằng, cho dù bản thân có cố gắng tới đâu cũng không thể cưới được Đường đại tiểu thư, hay nói cách khác, anh ta không có cách nào để bước chân vào nhà họ Đường.

Ba Đường là một nhân vật vô cùng sắc sảo, có thể Đường Tiểu Mạn không biết tâm tư của Trình Quân, nhưng ông chỉ cần liếc mắt qua đã có thể thấy rõ ý đồ của tên tiểu tử này, mục tiêu của anh ta là bước chân vào nhà giàu, sau này đủ lông đủ cánh, chỉ sợ anh ta sẽ một cước đá bay con gái ông đi.

Đường Tiểu Mạn cũng không ngốc, chỉ là cô không thèm để ý tới Trình Quân nhỏ bé này. Cô chỉ nói chuyện yêu đương với Trình Quân thôi, không có ý định sẽ gả cho anh ta, đã như vậy thì cô còn để ý tới ý đồ của Trình Quân làm gì. Không đi tới bước kết hôn kia, nói chuyện gì ra cũng chỉ là thừa thãi.

Lúc mới bắt đầu yêu, Trình Quân không biết tới suy nghĩ đó của Đường Tiểu Mạn, trong lòng tràn đầy hi vọng sẽ bước tới lễ đường cùng Đường Tiểu Mạn. Ở nơi đó, một lâu đài tiền đang trải thảm chờ anh ta tới.

Hai người cứ thế duy trì mối quan hệ, mỗi người có một tính toán riêng, ai cũng giữ kín không nói cho đối phương biết. Rốt cuộc tới một ngày, Đường Tiểu Mạn quyết định sẽ kết hôn, khi đó, ba của cô đã bắt đầu xem

xét đến đối các đối tượng kết hôn, cô cũng cảm thấy đến lúc phải chia tay với Trình Quân.

Đàn ông và phụ nữ đều giống nhau, đều không thể níu kéo được. Nhất là điều kiện của Trình Quân không được xem là tốt lắm, lại không thể treo cổ tự vẫn. Anh ta đã từng qua lại với tiểu thư nhà giàu, nếu như lún quá sâu, không kiềm chế được, sau này làm sao có thể yêu đương cùng với các cô gái bình thường đây? Anh ta làm sao cam lòng. Từ nghèo khó lên giàu có thì được, giàu có rồi làm sao sống nghèo khổ được nữa. Đạo lý này cũng tương tự trong tình yêu.

Cũng giống như Từ Tịch Tịch, cô trải qua tình trường nhiều như vậy, nếu người sau còn không bằng người trước, cô làm sao cam lòng mà kết hôn với anh ta.

Như đã nói từ trước, Đường Tiểu Mạn là một người phụ nữ quá mức thực tế. Cô thậm chí đã tính trước cho Trình Quân, cô nghĩ mình là người cao thượng, ngay cả tâm tình của người khác cũng chiếu cố qua một chút, cô nói trước cho Trình Quân nửa năm, cho anh ta thời gian thích ứng. Chỉ là cô không lý giải được tại sao lúc nghe tin tức này, Trình Quân lại thất vọng và phẫn nộ lớn như vậy.

Một hôm, cô hẹn Trình Quân ra ngoài, hai người đi ăn cơm như thường lệ, bữa này là do Đường Tiểu Mạn mời. Như vậy, mặc dù Trình Quân nhiệt kiểm thiệp lãnh thí cố (một người nhiệt tình, một người lạnh nhạt ~> nhiệt tình không được đáp lại), uống phí tâm cơ nhiều năm, nhưng cũng không thể nói anh ta không thu hoạch được gì. Rất nhiều đàn ông, lúc yêu đương còn tiêu tốn gần hết tiền tiết kiệm, vẫn không thể lấy vợ được.

"Em yêu, em lại đổi nước hoa rồi à?" Trình Quân gọi tôm hùm, Đường Tiểu Mạn là người có tiền, cũng không coi là quá đáng.

Đường Tiểu Mạn cố gắng hít hà, nói: "Anh nhận ra à? Em mới mua một chai mới, sao anh có thể nhớ được vậy?"

"Bởi vì anh luôn đặt em ở vị trí cao nhất trong trái tim." Năm đó, Trình Quân cũng nhờ những lời buồn nôn này mà lừa được Đường Tiểu Mạn vào tay mình. Có lẽ lúc đó Đường Tiểu Mạn vừa vặn lại muốn kiếm một chút lời ngon tiếng ngọt, nên Trình Quân mới may mắn trúng tuyển.

"Vậy thì sáu tháng sau, vị trí đó sẽ thay đổi." Đường Tiểu Mạn không có nói thẳng ra, cô cảm thấy có chút không ổn, nên mới nói khéo qua như vậy.

Trình Quân ngạc nhiên, hỏi: "Như vậy là có ý gì?"

"Nửa năm nữa em sẽ kết hôn."

"A, nhanh vậy sao? Em yêu, mặc dù nửa năm thì hơi gấp một chút, nhưng anh sẽ vì em mà tổ chức một hôn lễ hoàn mỹ." Trình Quân nói, trên mặt giả vờ bình tĩnh, kì thực trong lòng đã sớm gợn lên một cơn sóng lớn, niềm vui sướng quả thực sắp nổ tung ra, rơi đầy xuống đất rồi.

"Không cần, ba em sẽ chuẩn bị." Đường Tiểu Mạn không dám nhìn Trình Quân, cô luôn luôn tự khẳng định rằng quyết định này không có gì sai, nhưng đối diện với Trình Quân, cô không thể nào thần nhiên được. Nói như vậy, nhưng quyết định của cô vẫn không thay đổi.

"Không ngờ ba vợ lại chu đáo như thế, thật làm anh cảm động." Trình Quân thay đổi cách xưng hô, chiếm tiện nghi của ba Đường.

Đường Tiểu Mạn ngẩng đầu lên, cô phát hiện ra Trình Quân hoàn toàn hiểu nhầm ý của cô, cô cải chính lại: "Đừng gọi lung tung, em không phải kết hôn với anh, nếu để ba em nghe được, anh sẽ bị đuổi việc đấy."

Mãi cho đến ngày kết hôn, Đường Tiểu Mạn mới nói cho Vệ Lan và Từ Tịch Tịch. Hồ ly tinh nghe xong, bị dọa cho phát hoảng, hét lớn: "Sao Trình

Quân không đâm cho cậu một dao? Đúng là không thể tưởng tượng nổi."

"Nếu là mình, ít nhất mình cũng đổ cả bát súp lên đầu cậu, rồi lôi tổ tiên tám đời nhà cậu ra chửi." Vệ Lan tiếp lời.

Nếu không như vậy thì tại sao lại nói Từ Tịch Tịch và Vệ Lan suốt đời chỉ là một phụ nữ nhỏ bé, không thành đại sự được. Người ta là Trình Quân, trong một khắc đó, phải thể hiện là đàn ông "chân chính". Anh ta tốn bao nhiêu công sức mới ở được vị trí "bạn trai Đường Tiểu Mạn" suốt ba năm qua, không thể chỉ vì một phút bốc đồng mà làm lỡ hết kế hoạch được. Huống hồ Đường Tiểu Mạn vừa mới nhắc anh, anh còn là cấp dưới của bà cô, nếu lúc này không giữ được bình tĩnh, làm ra chuyện không thể cứu vãn, không những không thể thay đổi được quyết định của Đường Tiểu Mạn mà ngày hôm sau chén cơm cũng bị đập vỡ, cuốn gói cút đi.

Cho nên lúc đó, anh ta cầm cốc nước lên uống cạn một hơi, lửa giận trong lòng cũng được dập tắt, anh ta thật sự rất bội phục bản thân, tại sao trong hoàn cảnh này mà anh ta vẫn có thể cười nổi: "Tiểu Mạn, mặc kệ là em sẽ kết hôn với ai, chỉ cần một ngày em vẫn chưa thành vợ người khác, anh sẽ không rời khỏi em nửa bước. Cho dù đến cuối cùng người bước lên đường với em không phải là anh, thì anh vẫn muốn chứng minh cho em thấy, người yêu em nhất trên cõi đời này không ai khác, chính là anh."

Những câu nói buồn nôn như thế này, Đường Tiểu Mạn đã nghe nhiều rồi. Cô là một người phụ nữ theo chủ nghĩa thực tế, nhưng cô lại có chút xao động với những lời này của Trình Quân. Có lẽ những lời này sẽ làm Từ Tịch Tịch chua xót, nhưng Đường Tiểu Mạn nghe những lời này như cơm bữa, cô cũng muốn nghe người khác nói những lời này, nếu Trình Quân nguyện ý nói, cô vẫn tiếp tục nghe.

Theo kế hoạch ban đầu của Đường Tiểu Mạn, hôm nay sẽ là ngày quan hệ của bọn họ chính thức kết thúc. Nhưng không ngờ lại nhận được câu trả

lời như vậy, xem ra đoạn tình cảm này sẽ kết thúc chậm nửa năm so với kế hoạch.

Cùng lúc đó, cô cũng thông báo tin tức này cho Từ Tịch Tịch và Vệ Lan, bức hai người tiến hành các kế hoạch xem mắt dày đặc. Cô cũng không rảnh rỗi chút nào, ba Đường đặt tấm ảnh của ứng cử viên cho chức con rể tương lai lên bàn. Đối với bối cảnh gia đình và học thức của anh ta, Đường Tiểu Mạn không quan tâm chút nào, ba Đường không giống mẹ Vệ Lan, ông ấy đã luyện thành tinh, bất cứ người nào đứng trước mặt ông cũng sẽ bị nhìn thấu bản chất, người ông đã chọn nhất định sẽ thích hợp với Đường Tiểu Mạn.

Sau khi nhìn qua ảnh, xác định diện mạo đối phương không làm người ta khiếp đảm, Đường Tiểu Mạn liền bắt đầu buổi gặp mặt tương thân. Ăn cơm, uống trà, xem phim, đúng là cuộc gặp của người già. Phía nam thì bận rộn công việc, bên nữ thì bận rộn với bạn trai hiện tại, hai người bọn họ dường như không cần phải tương thông tâm ý. Dù sao cũng sẽ ở với nhau cả đời, bây giờ không nhất thiết phải vội vàng nhìn kỹ đối phương.

Đường Tiểu Mạn bắt cá hai tay, cứ vậy trôi qua sáu tháng cuối cùng của cuộc sống độc thân.

"Cực phẩm, thật là cực phẩm!" Từ Tịch Tịch vừa nhấp rượu vang, vừa bình luận.

"Nói ai vậy?"

"Cậu." Từ Tịch Tịch chỉ vào Đường Tiểu Mạn, híp mắt nói: "Còn Trình Quân thì sao. Mình không tin là anh ta có thể mặt dày ở cạnh cậu nửa năm qua mà không có mục đích gì?"

Đường Tiểu Mạn thờ ơ nói: "Quan tâm mục đích của anh ta làm gì, chỉ cần mình không đáp ứng, những thứ anh ta sắp đặt đều vô ích cả thôi."

Đường Tiểu Mạn nói không sai, những thứ Trình Quân bỏ ra, quả thật chỉ là vô ích. Anh định mượn cơ hội nửa năm này để tăng thêm tình cảm, dụ dỗ Đường Tiểu Mạn trở về bên cạnh mình, dụ dỗ cô đồng ý gả cho mình.

Đáng tiếc anh lầm rồi, anh ta đánh giá quá thấp Đường Tiểu Mạn, anh ta cho rằng những thứ tuyên ngôn tình yêu kinh điển kia có thể níu kéo trái tim một người phụ nữ sao. Không biết những cô gái khác thì như thế nào, nhưng cô gái này ngay từ đầu chỉ coi anh như là qua cầu thôi, bây giờ qua được cầu rồi, liền rút ván. Anh thực sự đã đề cao bản thân, anh ta cho rằng mấy lời nhỏ nhẹ đó có thể dụ dỗ Đường Tiểu Mạn trở về thật sao?

Trình Quân thật ra vẫn chưa từ bỏ ý định, thậm chí trong chuyến đi Hải Nam vừa rồi. Nhìn thấy Tôn Vĩ nghĩ trò lừa gạt Vệ Lan lên giường, còn Tô Bách thì có quan hệ mập mờ với một người phụ nữ khác, anh ta cảm thấy cuộc sống này thật là buồn cười, khắp nơi đều là tính toán. Một chút tính toán không thể gọi là ác ý được, nếu để thời gian quá lâu, e rằng hiệu quả sẽ ngược lại.

Tính toán của anh ta đối với Đường Tiểu Mạn, mặc kệ đúng hay sai, từ đầu đã hiện rõ là không có kết quả. Cho nên trên đường từ biển Hải Nam về, bọn họ mới cãi nhau. Anh ta giống như đã tới bước đường cùng, đành phải giãy dụa. Lúc này anh ta mới hiểu ra, bất luận như thế nào, bản thân cũng không đi vào nổi tim của Đường Tiểu Mạn. Anh không qua được cửa ải ba Đường, thì vĩnh viễn cũng không thể qua được cửa ải của Đường Tiểu Mạn.

Anh ta tự chế giễu bản thân, sớm biết thế này đã không lãng phí ba năm với Đường Tiểu Mạn, hoặc có thể dùng thời gian đó để đối phó với ba Đường, trở thành hình mẫu con rể lý tưởng của ông ấy, như vậy khả năng được làm con rể nhà họ Đường còn cao hơn. Truyện trên diễn đàn Lê Quý Đôn. Thực ra điều này cũng chỉ như giấc mộng mà thôi, đến cả điều kiện cơ bản anh ta còn không đáp ứng nổi, anh ta làm thế nào để trở thành người

có tiền đây? Nếu anh ta là người có tiền, thì việc cưới Đường Tiểu Mạn chưa chắc đã là không thể.

Trên thế giới này tại sao phải có phụ nữ ế? Nguyên nhân tất nhiên là từ nhiều mặt. Nhưng có lẽ một phần nguyên nhân chính là vì những người giống như Trình Quân. Điều kiện của anh ta như thế, nhưng cô gái giống Từ Tịch Tịch tất nhiên sẽ coi thường, bởi anh ta không có tiền. Nhưng nếu một ngày anh ta trở thành người giàu có, lúc đấy anh ta lại không cam lòng tìm một người giống Từ Tịch Tịch. Anh ta sẽ tìm một cô gái xinh đẹp, nhưng, càng trẻ tuổi càng tốt.

Phụ nữ sau khi tốt nghiệp đại học sẽ bước vào độ tuổi lúng túng nhất. Những người đàn ông trẻ tuổi phù hợp với các cô, đa số đều chưa thành công. Đợi đến lúc những người đó thành công lại không vừa mắt mấy cô nữa. Tất cả tựa như vòng luẩn quẩn. Trong lúc đang giãy dụa đó, có thể họ sẽ gặp được những người đàn ông lớn tuổi hơn đã thành công, và những người đó cũng đang muốn tìm những cô gái trẻ tuổi đôi mươi.

Vòng luẩn quẩn này một khi đã bước vào thì sẽ rất khó để đi ra. Có thể may mắn như Vệ Lan và Từ Tịch Tịch, đến cuối cùng lại tìm được đức lang quân như ý, họ khó tránh khỏi suy nghĩ, liệu Đường Tiểu Mạn có hâm mộ hay không, có hối hận hay không?

Chỉ là, lúc nhìn thấy Đường Tiểu Mạn mỗi ngày một cây đồ hiệu đến công ty làm, suy nghĩ của bọn họ có lẽ sẽ thay đổi theo. Bánh mì và tình yêu, hai thứ này hình như vĩnh viễn mâu thuẫn với nhau, nên chọn cái nào, có trời mới biết được.

--- -----oOo-----

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Lần thử sức đầu tiên

Chương 2: Dũng cảm tiến tới

Chương 3: Chết yếu giữa chừng

Chương 4: Chủ động lâm trận

Chương 5: Chúa ba hoa

Chương 6: Xa cách gặp lại

Chương 7: Âm thanh ma quỷ

Chương 8: Náo loạn

Chương 9: Mặt người dạ thú

Chương 10: Thoát khỏi ổ sói

Chương 11: Lại vào hang cọp

Chương 12: Ghen tuông

Chương 13: Cả đêm không về

Chương 14: Tình trong như đã, mặt ngoài còn e

Chương 15: Vòng vo

Chương 16: Tiến dần từng bước

Chương 17: Chuyện cũ

Chương 18: Tính toán chi li

Chương 19: Không thể cách rời

Chương 20: Thua cả ván bài

Chương 21: Tan rã

Chương 22: Sống dở chết dở

Chương 23: Mây đen che kín

Chương 24: Ái ân

Chương 25: Không ai nợ ai

Chương 26: Nghẹn lời

Chương 27: Ngoại truyện 1

Chương 28: Ngoại truyện 2